

วิธีทำ ๔๕

สัททวลีกกัฬิตฉันท ๑๕

น้อมเศียรแทบพระยุคลบาทบรมวงศ์	
ล้นเกล้าบดินทร์องค์	สยาม
เกล้าแห่งจักรวงศ์ภูมิพลนาม	
กีก้องพระเกียรติคร้าม	กำจาย
ปวงราษฎร์สุขก็พระบารมีกรุณา	
ทุกขภัยมีกล้ากราบ	บุรินทร์

อิสังฉันท ๒๐

เดชแห่งพระคุณพระจักรินทร์	
ฤทัยปกบ่มบ่มสัน	พระเมตตา —
— ดุจสายพิรุณระเซ็นระซ่า	
ณ ข้า ๗ กษณกัณธาอุรา	มิเลื่อนลง

สัททวลีกกัฬิตฉันท ๑๕

ขอจงทรงพระเจริญกกว่าสุริยรัง	
ชนมายูฤาสว่าง	สวัสดิ์
ทรงพร้งพร้อมจตุพิชพรสุขพิพัฒน์	
คุณแห่งพระตรัยรัตน์	ประเสริฐ
จงดลแด่พระมหากษัตริย์ ๒ สุรวเลิศ	
ยืนยง และบรรเจิด	นิรันดร์.

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า นักเรียนวิชาวุธ รุ่น ๔๕

สรสังข์ พรหมพจน์ ๒๕๓๕

คณาจารย์

เอ็นดูผู้สั่งสอนศิษย์
ศิษย์ดีมีความอึ้งใจ

จะได้คิดเห็นคเห็น้อยก็หาไม่
ศิษย์คร้านท่านไร้ความสบาย

คุณครูอาจารย์
พระราชนิพนธ์ ในรัชกาลที่ ๖

พระยาภะรตราชา

ท่านผู้บังคับการ

ครูจิต พึ่งประดิษฐ์
ผู้กำกับคณะพญาไท

ครูอรุณ แสนโกติก
ผู้กำกับคณะจิตรลดา

ครุฑม รักษประจิต
ผู้กำกับคณะดุสิต

อาจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

ศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจริญบุญ

อาจารย์จินตนา พงระออ

ครุฑนอม บัวทองศรี

ดร. โกศลย์ คุณสำราญ

ครูภิญโญ บุญหนุน

บรรณารักษ์ ชนิดา ชนะภัย

ครูสมศรี เจริญสันต์

ครูบรรจง สวพันธ์ุ์

ครูมณี เอมะศิริ

ครูจำรัส จันทรางศุ์

ครูสทิพย์ พึ่งประดิษฐ์

ครูบรรจง โกลานนท์

ครูเดช เดชกุญชร

Mr. Stewart S. Marr

Mr. Robert Bidwell

Mr. Robert Mc. Carthy

ครูชาติ ศาครสินธุ์

ครูสมปอง โกมารทัต

ครูเพิ่มศรี จินดาวณิศ

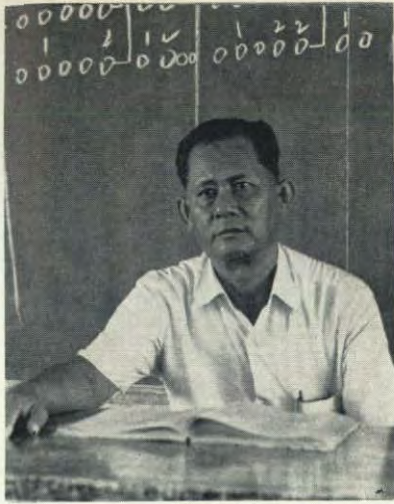
ครูบุญชู พงศ์พานิช

ครูสอาดจิต เทวาทูต

ครูฉายแสง บุณนาค

พ.อ. ประวิทย์ วิมุกตะละพ

พ.อ. สุวิทย์ วัฒนสุคนธ์

พ.ท. หญิง สมศรี ศรีจิตติ

พ.ท. หญิง พยอม สัจจานนท์

พ.ท. หญิง สามี อติแพทย์

พ.ท. หญิง อรพินท์ เพชรพลอย

ครูสมใจ เทียมสมบุญ

ครูฉวีล สุวรรณทัต

ครูมณี พรหมประพัฒน์

ครูเอก ช่มภูนิษฐ์

ครูเบ็ชต์ เอี่ยมประเสริฐ

ครู ม.ด. กิติพันธ์ ช่มฤทธิ

ครูโฉมศรี ศิวรักษ์

ครูอารี องคสิงห์

ครูจิรพร วสุวัต

ครูคะเน สันชนะสุข

ครูสมปอง มีชัย

ครูสุพจน์ ตันประยูร

ครูศิริ ทิพย์พรหม

ครูสมล ช่มภูนิช

ครูบัวผิว วงศ์พระถาง

ครูสมลักษ์ณ์ สุวรรณวงศ์

ครูดวงเดือน ปาลเปรม

ครูอุดม รุ่งเรืองศรี

ครูจุมพล อุดมสรยุทธ

ครูวัชรินทร์ ชื่นกำเนิด

ครูวิชัย ศรีบุญเรือง

ครูพรไพจิตร สว่างคำ

ครูหยกฟ้า จรรยาศักดิ์

ครูกอบลาภ แสงไชย

ครูยาจิต สุนทรโรทก

ครูณงนุช ชื่นกำเนิด

ครูปรุงมาศ วงศ์กำแหง

ครูนราทิพย์ ศรีเมธากุล

ครูสรวิมล คล่องกำไร

ครูเกิลนุกูล ชูชาญ

ร.ท. สังเวียน ครอบครอง

ครูประมวล เทียนสุวรรณ

ครูประเทือง ช่างวิทย์

ครูประดิษฐ์ คล่องสี่ตึก

ครูฉ่ำ เกิดคล้าย

ครูครอง แผลมคม

ครูว่อง สัจขมี

ครูชลิต กนิษฐิสุต

ครูวีรยุทธ กล้าบรรจง

ครูพงศ์พันธ์ ขจัดสรรพโรค

ครูสมพร บุรณวนิช

ครูณรงค์ โชคอำนวย

แพทย์ และ ทันตแพทย์

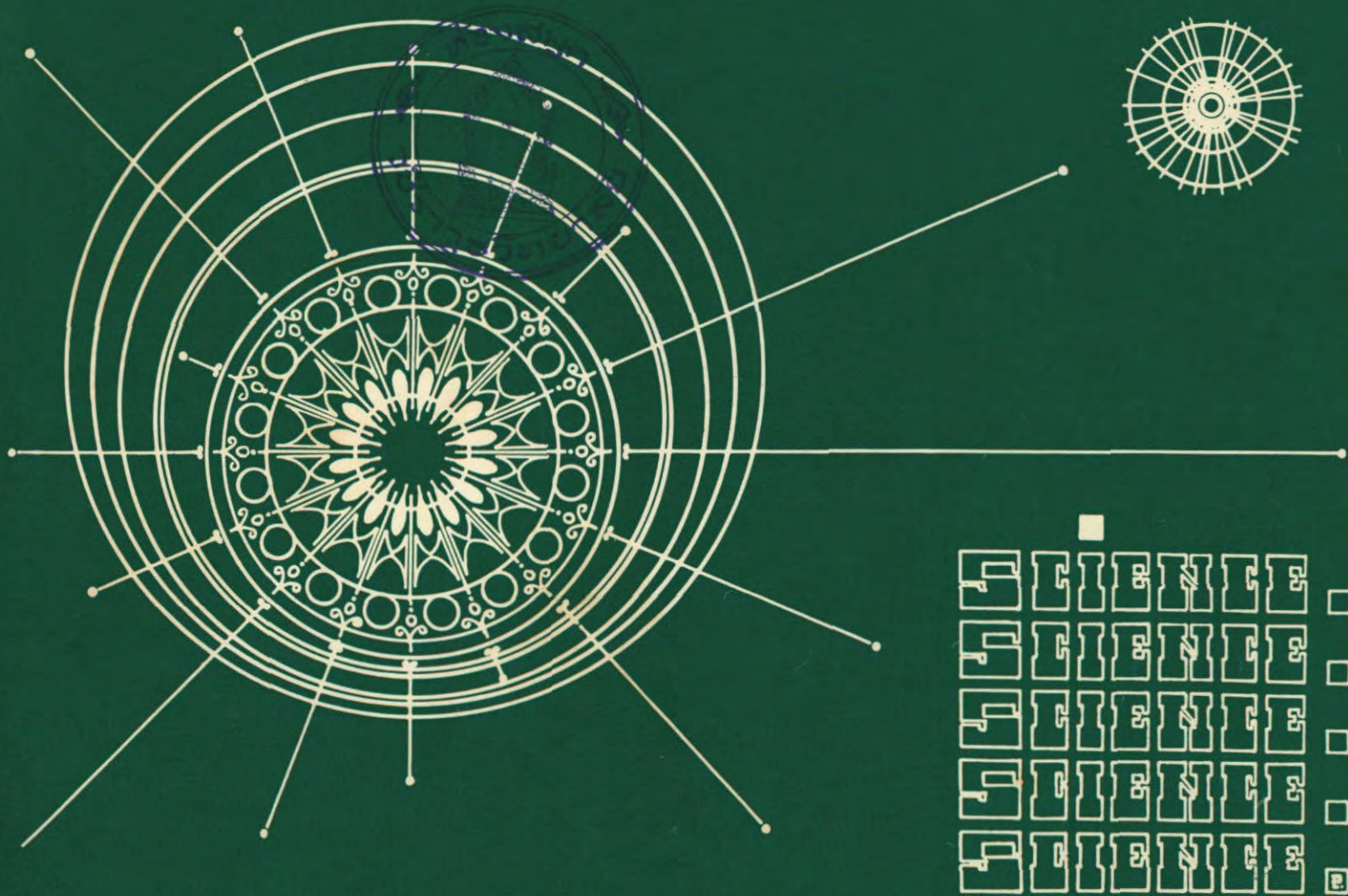
นายแพทย์วิรัช มรรคดวงแก้ว

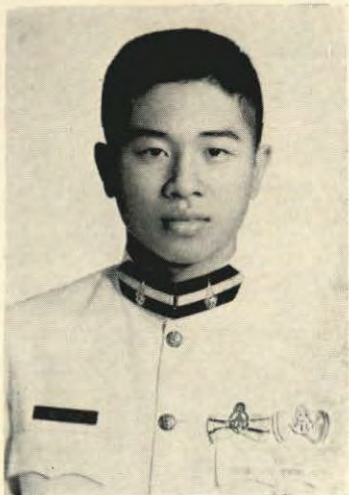

ทันตแพทย์หญิง จวีวรรณ เจริญลาภ

ศิษยานุศิษย์

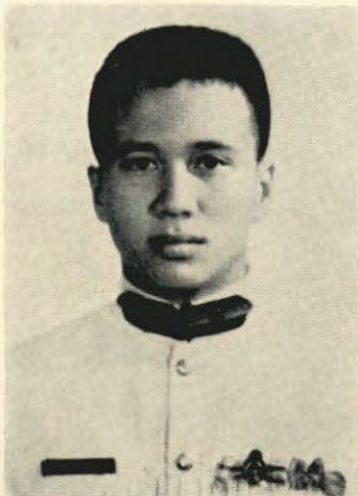
๒๙๕๗ **ณัฐ อิงกะวัต**

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๕ มกราคม ๒๔๙๘

คณะนันทอุทยาน/จิตรลดา

“ณัฐ” (ลุงเฟสเตอร์) หัวหน้าคณะจิตรลดาที่เคร่งระเบียบที่สุด โดยเฉพาะทรงผมแบบ SKIN-HEAD ณัฐเป็นผู้ที่มีมานะพยายามมาก โดยเฉพาะในเรื่องการงานแล้วขอให้บอกเกิด เป็นอวยด้วยเสมอ ในด้านกีฬารักบี้เป็นกีฬาหลักของโรงเรียน ณัฐพยายามเล่นจนสมหวัง ได้ติดโล่กับเขาด้วย ด้านดนตรีก็กลัวกันว่าหากณัฐเป่าปี่สักอึดให้สาว ๆ ฟังแล้วละก็คงเป็น O.K. กันแน่ ๆ ณัฐชอบยั่วแหย่เพื่อน ๆ เสมอด้วยอารมณ์ขันเป็นนิจ ณัฐมีอะไรก็ชอบบันเพื่อนฝูงเสมอ ๆ (อันเป็นนิสัยที่ดีสำหรับนักเรียนประจำ) ณัฐมีอนาคตอันสดใสว่าจะจะเป็นวิศวกร (เห็นบอกว่าหากรามคำแหงมีก็จะสมัครหรือเป็นลูกมือตามอู๊ก็เอา)

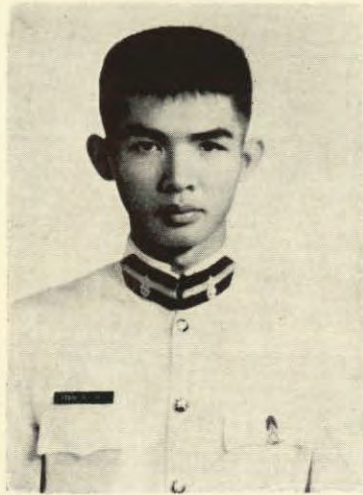
๒๙๕๙ **ทวีป กิตยาภรณ์**

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๗

คณะนันทอุทยาน/ดุสิต

“ทวีป” เป็นนักเรียนทุนของโรงเรียน มีประวัติการเรียนดี ได้รับพระราชทานรางวัลมาทุกปี ปีนี้ก็ยังคงสำคัญติดบอร์ด ม. ๔ กับเขา แต่เนื่องจากเหตุนี้เองจึงทำให้ทวีปอาภัพเรื่อง “ผม” ยิ่งนัก (ใกล้จะล้านแล้ว) จ้านดนตรีวิปว่าตำแหน่งหัวหน้าวงเครื่องสายสากลมาหลายปี เป็นบรรณาธิการในสมาคมหนังสือพิมพ์ การกีฬา (แค้น) เป็นนักว่ายน้ำทีมโรงเรียน (กะเขา) วิปเป็นหัวหน้าคณะดุสิต และเคยรับพระราชทานรางวัลในการช่วยเหลือโรงเรียนมาแล้ว อนาคตอยากจะเป็น (กุมาร) แพทย์ เพราะมีประสบการณ์เป็นทุนอยู่แล้ว (คิดว่าคงจะจบถ้าไม่บ้าจี้ตายก่อน)

๒๙๖๐ เทียนชัย สิทธิภักดิ์

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ศ. ๐๖

เกิด ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๘

คณะสราญรมย์/ตุสิต

ที่บ้านเรียก “ปาน” ผู้หญิงเรียก “ปาน” แต่เพื่อน ๆ เรียก “(เทียน)ไช” บางทีก็เรียก “คุณหลวงอาสา...” งานอดิเรกก็คือรับช่วยงานทั่วไปจนกระทั่งได้รับพระราชทานรางวัลช่วยเหลือโรงเรียน การเรียนนั้น ไชมีคลื่นสมองที่สร้างความแปรปรวนให้กับเพื่อนฝูงทั่วไป แต่ถึงอย่างไรก็ยัง (ทน) อยู่ห้อง ก. ได้ การกีฬา ไชเคยได้รับการอบรมและดูงานสนามหน้าถึง ๕ ปี จนได้เป็นโค้ชรักบี้รุ่นกลางอย่างภูมิใจ ไชมีจุดอ่อนอยู่ที่ปืนโรคกอล์ฟ (ว้าย) หน้าและความสูง ไชติ๊กลงเป็นดนตรี (ระทึกใจ) ในวงปี่สก็อตอยู่ ๕ ปี จนอุปโลกน์เป็นหัวหน้ากลองได้ อนาคตของไชเข้าใจว่าจะไม่เป็นหมอนแน่เพราะฉิดยาที่ไรหาไชไม่เจอสักที

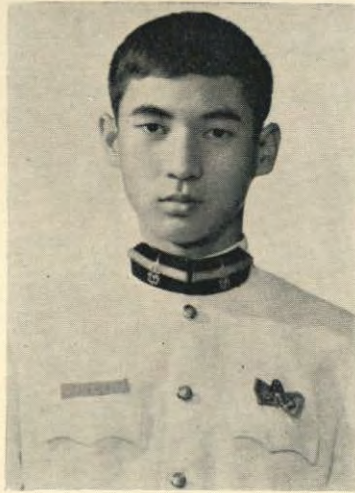
๒๙๖๑ นพดล ธิยะใจ

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ศ. ๐๖

เกิด ๓๑ พฤษภาคม ๒๔๙๗

คณะสนามจันทร์/ตุสิต

“นพ” หรือ “ลิง” หรือ... ที่เพื่อน ๆ นิยมเรียกกันเป็นบุคคลหนึ่งที่จะอดกล้าวถึงไม่ได้ นพมีลักษณะประจำตัวเด่นอยู่อย่างหนึ่งก็คือ มีรูปร่าง (สูงน้อย) ได้สัดส่วน แต่กระนั้นก็ได้กลบเกลื่อนความสามารถของนพไปไม่ จะว่ากันด้านไหนล่ะ การเรียนนะหรือ นพจบแปดก่อนเพื่อนฝูงเสียอีก (สอบสิงห์ได้นะ) และถ้าจะพูดถึงด้านการศึกษา แล้วก็ขอบอกว่า “ยอด” ที่เดียว นพเป็นยอดนักกีฬาของคณะตุสิตมาถึง ๒ ปี (ช้อนชะด้วย) นพได้รับเครื่องหมายสามารถกรีฑา ด้านดนตรีก็เคยไปติ๊กลง (เด็ก) ที่วงปี่สก็อต ในบั้นปลายของชีวิตนักเรียนนพได้เป็นหัวหน้าคณะตุสิต พอวกมาถึงเรื่องอนาคต นพบอกว่าอยากจะทำ “บัญชี”

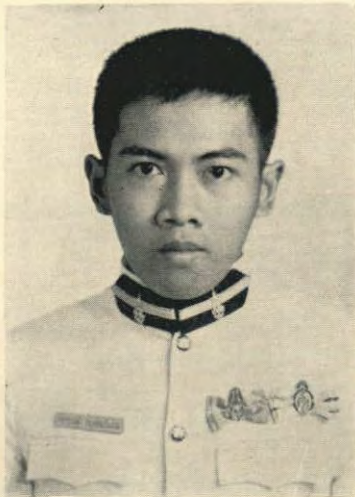
๒๙๗๐ สัจเจษ ตันวัณนะ

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๒๐ มกราคม ๒๔๙๘

คณะนันทอุทยาน/ผู้บังคับการ

“จ๊อบ” เป็นที่รักของเพื่อน ๆ ทุกคน เพราะจ๊อบเก่งหลายด้านและคอยช่วยเหลือเพื่อนฝูงเสมอ จ๊อบเป็นกรรมการที่มีบทบาทสำคัญของสมาคมหนังสือพิมพ์ เป็นไกด์ (เจ้าเก่า) ผู้มีความสามารถ และเป็นทีพื่อใจของแขกทุกคนที่มาเยือนโรงเรียน นอกจากนี้จ๊อบเป็นนักตอบปัญหาที่มโรงเรียน เป็นนักเทนนิสตัวยงของ ผ.บ.ก จ๊อบติดแมนโดลิน (กะท่อนกะแท่น) อยู่วงเครื่องสาย ม. ๘ ปีนี้จ๊อบคงจะทำชื่อเสียงให้โรงเรียนตามความคาดหมาย อนาคตก็แพथย์ซัวร์ ๆ มีปัญหาเพียงแต่ว่าแพथย์ที่ไหนเท่านั้น

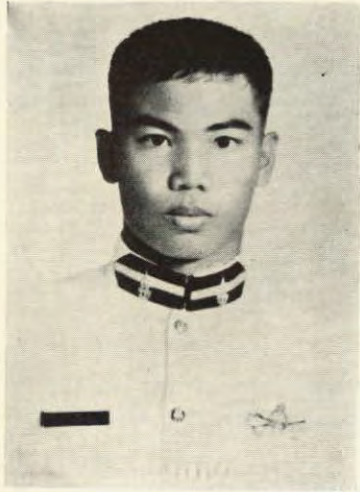
๒๙๗๑ สุกฤษณ์ กฤษณะโยธิน

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๒๖ มกราคม ๒๔๙๘

คณะสราญรมย์/พญาไท

สภาพบุรุษจ้าม่าสั้น มีนามว่า “ตึง” เราพบว่าตึงเป็นหัวหน้าที่ครึกครื้นของพญาไท และมักตลกจับต้อเด็ก ๆ เสมอ การกีฬาก็ไม่ย่อ ตึงสนั่นทั้งรักบี้ บาส วอลเลย์ กริธา โดยเฉพาะรักบี้ ตึงนำทีมรุ่นกลางของคณะทำสถิติแพ้น้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ ตึงเป็นนักประพันธ์ช่างฝันที่มีความสามารถ ขนาดได้รับพระราชทานรางวัลเรียงความมาแล้ว สอบ ๘ ปีนี้ ตึงบอกว่าคงผ่านไปได้อย่างตะกุกตะกัก อนาคตตั้งใจจะไปทำโรตียายแข่งกับแขกที่อินเดียโน่น

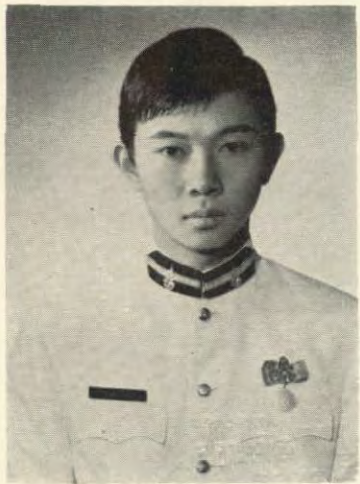
๒๙๗๒ **สุทรพร รักษประจติ**

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๘

คณะสนามจันทร์/จิตรลดา

“เม่น” หัวหน้าคณะจิตรลดาคนหนึ่งซึ่งมีความสามารถในเชิงรักบี้จนได้รับสามารถพิเศษ เพราะเป็นกำลังสำคัญในกองหน้าของทีม แถมยังเด่นในเชิงกีฬาอีกหลายประเภท ด้านดนตรีได้รับเครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งจากวงโยธวาทิต เม่นนิยมให้ความอนุเคราะห์แก่เด็ก ๆ ที่มีพี่สาวเป็นส่วนใหญ่ แต่ใจจริงนั้นคงไม่มีอะไรแอบแฝง เม่นมีเพื่อน (จอบ) ที่เพิ่มเสน่ห์ให้กับริมฝีปากมีลักษณะเด่นที่ผิดแผกไปจากคนอื่น อนาคตนั้น เม่นอยากเป็นเศรษฐกร แต่คิดว่าคงจะติด คุรุวิทย์จุฬาฯ กระจ่าง

๒๙๗๕ **สุรสิงห์ พรหมพจน์**

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๒๘ ตุลาคม ๒๔๙๘

คณะนนทบุรี/ดุสิต

ที่บ้านเรียก “จิ้ง” อย่างน่าเอ็นดูว่า “สุ” ซึ่งเพื่อน ๆ ไม่ยกเรียกตาม แต่ก็มีฉายาอื่น ๆ (แล้วแต่อารมณ์ที่จะเรียก) จิ้งมีใบหน้านมน (กลม) ประดับด้วยใบหูอันมีสง่า นับแต่เด็ก ๆ มา จิ้งมีหัวค่านวนอันร้ายกาจ จิ้งเข้าบ่สก็อดได้เข้าชั้นและไฟเพราะอย่างไทยหวานทั้งนี้เพราะระบบแยกเสียงของจิ้งมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังอ่อนแวยุทธศาสตร์ดีดกตาร และ เป็นหัวหน้าวงหัตถดนตรีด้วยจนได้รับพระราชทานรางวัลช่วยเหลือโรงเรียน จิ้งเคยเล่นรักบี้และยังจับรักเกิดไปฟาดฟันเทนนิส และสควอชอยู่หลายพัก แต่ฝีมือไม่อำนวยจึงยึดไฟว์เป็นอาชีพ จิ้งมีฝีมือทางประพันธ์ไม่เบาเลย เขียนเรื่องประกวดหลายครั้ง จิ้งได้รับการบรรณาธิการให้เป็นกรรมการ (กิตติมศักดิ์) ของสมาคมหนังสือพิมพ์ จิ้งรักอิสระและชอบขีดเขียนจึงอยากเป็นสถาปนิก

๓๐๔๖ จริญญา เหล่าสุวรรณ

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑๖ สิงหาคม ๒๔๙๖

คณะสนามจันทร์/ตีสิต

ชื่อจริงก็ออกเพราะฝรั่ง แต่เพื่อน ๆ ไทงเรียก “เอ็ก” ก็ไม่รู้สิ เข้าใจว่ามีความหลังมาแต่ก่อนเก่า เพราะเคยมีอะไรอยู่กับ EGG ก็ไม่รู้สิ เรารู้กันแต่ว่า เอ็กเป็นเพื่อนที่มีนิสัยดีมาก อาศัยที่เอ็กมีอายุ (หงอก) มากกว่าเราหน่อย เอ็กจึงถูกกระเซ้าว่าแก่เสียเรื่อยที่จริงก็ยังคงฟิตปั๋งอยู่เสมอ ไม่งั้นก็คงไม่ได้เสื้อ BLUE ในฐานะยุคเกอร์ทีมโรงเรียนทรอกน่า เอ็กมีเสน่ห์ไม่เบาเป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงข้าม เพราะเอ็กมีท่าซิ่งที่ไม่ซ้ำแบบใครนั่นเอง การเรียนของเอ็กไม่เด่นนักแต่มีมานะดี เอ็กติดแมนโดลินในวงเครื่องสายสากลกะเขา เอ็กชอบเอียงคอ และจับจุมุกเป็นบุคลิก เอ็กพูดถึงอนาคตว่า “ทำดีที่สุดก็แล้วกัน”

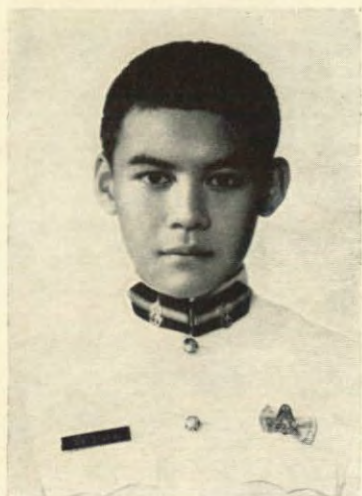
๓๐๔๗ ม.ล. จิรพันธ์ ทวีวงศ์

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑๑ ธันวาคม ๒๔๙๘

คณะนันทอุทยาน/จิตรลดา

“จิม” หรือ “แก่” หรือ... สกริมฮาล์ฟตัวเล็กที่ได้รับสามารถสมบูรณ์จากกีฬารักบี้ จิม (แต่ไม่ใช่ จิมไฮน์) เป็นนักกรีฑาที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในเชิงฟุตบอลก็หาตัวจับยาก ทั้งนี้เพราะจิมอยากเป็นนักฟุตบอลมาตั้งแต่สมัยยังไม่เกิดแล้ว (เวลานี้แก่แล้วยังไม่เป็นกับเขาสักที) จิมได้สามารถชั้นหนึ่งจากวงบีสก็อต มีสไตล์การยิ้มที่แห้งเหี่ยว เหมือนดอกไม้ที่ไร้น้ำ อนาคตนั้นจิมว่าไม่ C.U. ก็ R.U. เป็นแน่

๓๐๕๔ ปรีชา ไวยะวงษ์

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙

ขณะนั้นทอทยาน/ดุสิต

ถามว่าชื่ออะไร ก็บอกว่าชื่อ “แอ๊ด” เป็นที่ Well Known กันว่า แอ๊ดซึ่งแม้จะอายุน้อยกว่าเพื่อน ก็ยังอุทิศสำหรับมีประสบการณ์ในชีวิตมามาก (และโชกโชน) แอ๊ดไม่นิยมท่องหนังสือเพราะมีหัวในทางคำนวณและฟิสิกส์ที่บ้าคลั่ง ม. ๔ สำหรับแอ๊ดนั้นผ่านสบายก็เพราะเหตุดังกล่าวมาแล้ว แอ๊ดจับกีฬาหลายอย่างมาเล่น แต่อาจเป็นเพราะสังขารไม่ให้ (เพราะ...) แอ๊ดจึงไม่เด่นแต่ก็ยังเก่งพอตัว แอ๊ดรักสนุก ยิ้มง่าย ชอบมีเรื่องเบา ๆ สมองมาแล้วให้เพื่อนฟังพอครั้นแครง อนาคตนั้นอยากเป็นวิศวกร แต่ก็พูดเปรย ๆ ว่า “ไปเรื่อย ๆ เหนื่อยก็อย่าไปมันซี!”

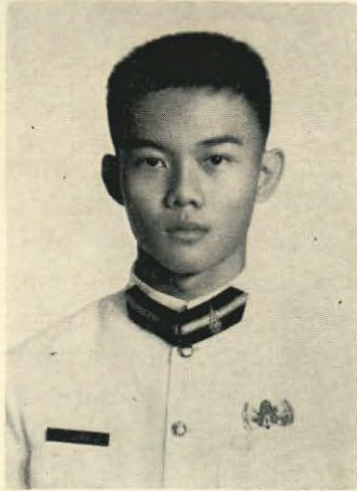
๓๐๖๔ สาธิต สุวรรณประกร

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๒๙ กรกฎาคม ๒๔๙๘

ขณะนั้นทอทยาน/ผู้บังคับการ

“แอ๊งค์” “อ้วนจน” รูปร่างล่ำสันพอ ๆ กับ “หงอด” พญาไท เคยได้เป็นตัวแทน “หงอด” สาขา ผ.บ.ก. แอ๊งค์เคยสนใจกีฬาหลาย ๆ ชนิดของเด็ก ๆ เคยเล่นบาส และเป็นนักวิ่งฝีเท้าจัดของคณะ แต่มาระยะหลังด้านแรงลมไม่ไหว เลยต้องแขวนรองเท้าวิ่งไป แอ๊งค์เก่งดนตรีหลากหลายชนิด โดยเฉพาะไวโอลิน แอ๊งค์เข้าวงจุฬา ได้ตั้งแต่ ม.ศ. ๑ และได้สามารถเกรตหนึ่งมาติดพร้อม ๆ กับรุ่นพี่ แอ๊งค์เคยก่อวีรกรรม (ฉาวโฉ่) บนหอประชุมจนเป็นที่เลื่องลือ ขจรขยายไปทั่วสารทิศ แอ๊งค์เรียนเก่ง และอีก ๔-๕ ปีก็คงเป็นวิศวกรกะเขา

๓๐๖๗ สมเจตน์ ลีสุวรรณ

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑๓ พฤษภาคม ๒๔๙๘

คณะนันทอุทยาน/ดุสิต

สมเจตน์ หรือ “เจตน์” หรือ “สมเจ๊ก” ... มีญาติพี่น้องดั่ง ๆ อยู่หลายคน นับแต่ Bruce Lee, Agnes Chan ฯลฯ เจตน์มีนิสัยชอบอ้อมอวารีรักเพื่อนฝูง (และเด็ก ๆ) เจตน์รักสนุกและเฮฮาได้เสมอ มีสไตล์การหัวเราะที่ไม่ซ้ำแบบใครและเป็นเอกเทศ เล่นกีฬาได้ดูเด็ดถึงใจคนดู แต่ก็สุขภาพเพราะหนักในเกมส์ เจตน์เคยได้เป็น “ยอดนักสู้” ของคณะมาแล้ว ในชีวิต ม. ๔ นั้นเจตน์มีความสัมพันธ์และดูแลความเป็นอยู่ได้อย่างทั่วถึงจนเป็นที่เคารพรักกันทั่วไป เจตน์ผ่าน ม. ๔ สบายมือ (ใจ) และมุ่งจะเรียนวิศวะ แผนกโยธาต่อไปในอนาคต อ้อ เจตน์ได้สามารถขึ้นหนึ่งวงโยฯ ด้วยนะ

๓๐๖๘ สุทัศน์ รามสุต

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๒๙ พฤศจิกายน ๒๔๙๘

คณะสราญรมย์/จิตรลดา

“เอลเก้” รุ่นซูเปอร์... เก้เป็นนักรักชนิดเบนซิน (เบอร์ ๙๘ ของสามทหาร) คนหนึ่งพอ ๆ กับที่เก้เป็นผู้ควบคุมวงจุฬาฯ ได้ เก้เล่นรักบี้ได้ดีพอใช้ มีนิสัยใจคอเรื่อย ๆ ไม่นิยมการโต้แย้ง (ไม่เชื่อตาม “ทมอ” หรือ “จิม” ดูกี่ได้) เก้เป็นคนที่ยืนยันที่สุดในหมู่เพื่อนฝูง ชอบทำอะไรในห้องเบิกของคณะอยู่เสมอแต่กระนั้นห้องที่เก้อยู่ก็มีประโยชน์และจำเป็นแก่เพื่อนฝูงมากที่สุดสำหรับชีวิตประจำวัน เก้มีเพื่อนมาก (เพราะพี่สาวจริงหรือเปล่า) อนาคตนั้นอยากไปจุฬาเหมือน “ทมอ”

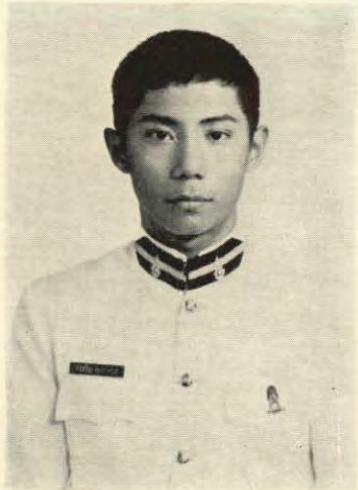
๓๐๗๑ **อาณัติ ประภาสวัสด์**

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๒๙ พฤษภาคม ๒๔๙๗

คณะศานามจันทร์/ตุสิต

หนุ่ม (ตัว) ใหญ่เนื้อหอมจากชยันนาท ชื่อเล่นว่า “ต้อม” แต่เพื่อนฝูงไม่นิยม กลับเรียกอะไรก็ไม่รู้ ซึ่งเจ้าตัว
ของสงวน อาณัติมีร่างกายที่เหมาะสมแก่การกีฬาหลายประเภท เป็นแชมป์เทนนิสของโรงเรียนมาหลายปี ฝีมือहतวจับยาก
(เพราะไม่ค่อยมีคนเล่น) ฝีมือกรีฑาก็ไม่เบา เป็นแชมป์นักเรียนในเชิงกระโดดไกล และแข่งก้าวกระโดด การเรียน (ดูโต)
อยู่ห้อง ก. มานาน ในอดีตอาณัติเคยตามจับผู้หญิงอยู่หลายคน แต่เลิกแล้วเพราะ... ห้าม สำหรับ ม. ๔ ขอบอกว่าผ่านสบาย
อนาคตอยากได้หมอม (ม.ช.) หรือไม้กอล์ฟซี (ม.ช.) อีกนั่นแหละ

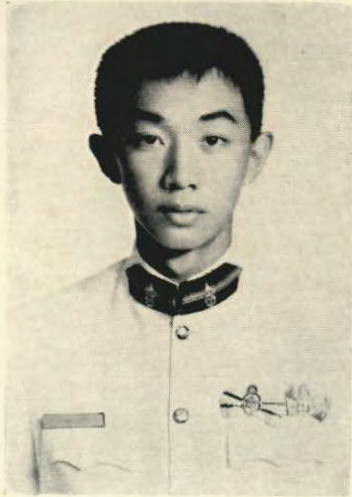
๓๑๒๗ **บ๊อบบิลิต พุกกะพันธ์**

เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ค. ๐๘

เกิด ๓๑ พฤษภาคม ๒๔๙๘

คณะศานามจันทร์/ตุสิต

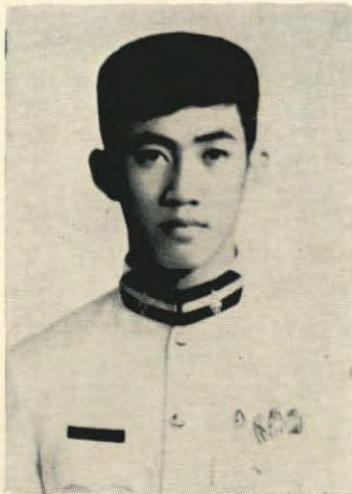
“แบงค์” มีหุ่นสันทัดคน (ค่อนข้างไม่สูง) ผิวสีนิลติดกับพื้นขาวเป็นของโย รักสงบเพราะชอบการนอน ถิ่นฐาน
เดิมของแบงค์อยู่เมืองกาญจน์ มีคู่หูสำคัญคือ “เจตน์” แบงค์เป็นนักวิ่งลมกรดคนหนึ่งของโรงเรียนผ่านสนามอันลือชื่อมาแล้ว
หลายแห่งไม่ว่าจะเป็นสนามตุ๊กๆ หรือ สนามหน้า แบงค์แขวนรองเท้าเสีย เพราะสุขภาพ (หุ) ไม่อำนวย หันมาศึกษาการ
เดินร่ำแบบ “เดฟ” ที่แหวกแนวและร่ำลือกันทั่ว ดนตรีไม่ชอบเล่นแต่ชอบฟัง พอกูยเรื่องอนาคต ก็ว่า “ไม่ช้ลิวทยา
ก็วิศวกรรมศาสตร์ (States)”

๓๑๓๐ อรรถกร บุรีคำ
เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ค. ๐๘

เกิด ๒๒ ธันวาคม ๒๔๙๗
คณะสราญรมย์/พญาไท

“แก้ว” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะพญาไท ที่ส่งมาเป็นพิเศษสำหรับห้องเพิร์บเด็กโดยเฉพาะ แก้วมีพรสวรรค์ทางกีฬา ไม่ว่าจะเป็นรักบี้หรือฟุตบอล ได้เป็นปีกตันจรวดของทีมรักบี้โรงเรียน แก้วติดลงอยู่วงปีสก็อตหลายปี จน (เบ็ก) ได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาติดอก แก้วเรียนตีพอยซ์ สนใจวิชากลศาสตร์หรือแม่เหล็กเป็นพิเศษ ส่วนที่ว่าจะเรียนอะไรต่อ นั้น ขอว่ากันตามดวง

๓๒๐๖ พงษ์เทพ ผลอนันต์
เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๘

เกิด ๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๗
คณะนนทอุทยาน/ดุสิต

รักสงบ ไม่รุกราน ชอบเสียขลุ่ยและธรรมชาติก็คือ “กิม” นั่นเอง กิมมีขลุ่ยหวานที่เป็นเอกลักษณ์ การเรียนก็ไปได้สวย หวิด ๆ จะติดบอร์ดเอาหากชะตาไม่จู้ กิมคว้ารักเกิดนำทีมแบดมินตันดุสิตชนะเลิศเป็นปีแรกมาแล้ว กิมเล่นฟุตบอลเป็นโกล์ได้ร้ายเหลือ กิมเคยตีชออยู่วงเครื่องสายสากลและยังเบ้าปีเต็นสก็อตให้วงปี บอกแล้วว่ากิมรักสงบ และยังมีใจเมตตาอีกด้วยจึงอยากเป็นหมอ ถ้าอนาคตไม่ตกลงไป เราก็คงได้แพทย์กะเขาอีกคนหนึ่งนะ

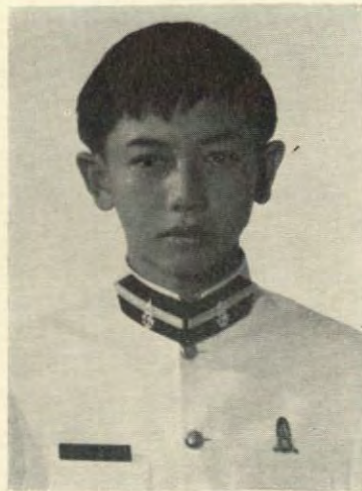
๓๒๐๗ พิเศษศักดิ์ วัฒนศิริ

เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๑๔ ตุลาคม ๒๔๙๘

คณะสนามจันทร์/ตุสิต

เมื่อเข้าโรงเรียนใหม่ๆ “เต๋า” ก็ได้ฉายาใหม่ทันทีว่า “หวอ” เพราะสหายคนนี้มีปากเป็นลักษณะเอก ใครก็ไม่รู้ว่าไว้ว่าหวอมีกำเนิดมาแต่สมัยใดโนเสาร์ยังหนุ่มสาวอยู่ เราได้เห็นจากประสพการณ์อันยาวนานว่า หวอเรียนได้เยี่ยม ดีแบาดๆ และเทนนิสได้เก่งจนได้เป็นรองยอดคนกีฬาของคณะตุสิต หวอชอบฟังดนตรีมากกว่าที่จะเล่นเอง มีฝีมือทางถ่ายรูปที่ไม่ค่อยขัดแจ้วนัก หวอมีใจเมตตา สุขุม รอบคอบ ทำงานได้เรียบร้อยจนครูชม หวออยากเป็นหมอเหมือนบุพการี และก็คงจะเป็นได้แน่

๓๒๐๘ วรยุทธ ไชยะกุล

เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๓๐ สิงหาคม ๒๔๙๗

คณะสนามจันทร์/ตุสิต

รูปก็หล่อ (?) พ่อก็รวย แถมยังมีแฟนสวย เห็นจะเป็น “อ้อย” ของที่บ้าน หรือ “ไต้” ของเพื่อน ๆ เป็นแน่เราบอกได้ยากว่าไต้เป็นคนอย่างไร เพราะไต้เป็นคนพูดน้อย ต่อยเจ็บ การเรียนนั้น ไต้พอดูพอเผล่ไปกับเขาได้ มีมานะพยายามดีไม่ประมาท ไต้เคยได้รับอุปสรรคมาหลายครั้ง จากอุบัติเหตุ เช่น ตกหน้าต่าคณะจนขาบวม (ฉิ่ง) ไต้ชอบกีฬาใช้ไม้ตีทุกประเภท แต่เห็นจะรักไฟว์ อันเป็นกีฬาใช้มือตีมากกว่าอื่น เพราะเห็นชวนเพื่อน ๆ และน้อง ๆ เล่นเป็นประจำ ไต้นิยมฟังเพลงมากกว่าเล่น เช่นเดียวกับ “หวอ” และ “แบงค์” เอ! ถ้าจะว่ากันไปไต้ก็เป็นคนน่าคบอยู่นะ ไต้วาดอนาคตของตนไว้ในใจไม่ยอมบอกใครเราเลยไม่รู้จะบอกอย่างไรแต่เชื่อว่าไต้ก็คงจะได้อย่างที่หวังไว้ (เนอะ)

๓๒๑๒ เสกสรร สุธีสร

เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๒ พฤศจิกายน ๒๔๙๔

คณะสนามจันทร์/ดุสิต

“สมส่วน” (All Big) หรือ “เซ็ก” มีอะไรหลาย ๆ อย่างคล้ายเรด เช่นว่า เรียวแรง และร่างกาย ฯลฯ เซ็ก เล่นกีฬาได้หลากหลายชนิดนับแต่ เทนนิส บาส รักบี้ ไปถึงฟุตบอล นอกจากนี้ยังอดสู้อาชีพเป็นนักกรีฑาฟุ้งแหลนของโรงเรียนด้วย อดีตเคยติดล่องอยู่วงปีผ่านการแสดงหน้าพระที่นั่งมาแล้ว นิสัยของเซ็กเป็นคนขยัน อยู่เฉย ๆ ไม่เป็น ซึ่งข้อนี้เป็นความจริงที่เพื่อน ๆ ทุกคนยอมรับว่าเซ็กนั้นอยู่หนึ่ง ๆ ไม่ได้ ผล ม. ๔ ไม่ต้องเซด ส่วน Entrance ว่าจะเป็นที่วิศวกรกะเขา

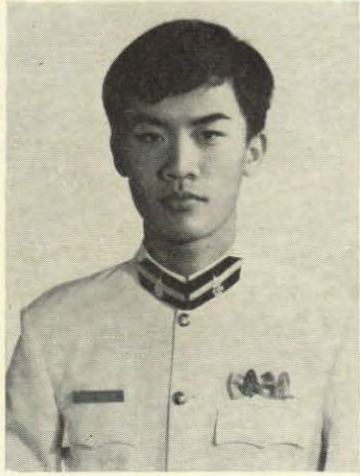
๓๒๑๓ พิระพล พุนศิริ

เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๒๔ กรกฎาคม ๒๔๙๗

คณะสราญรมย์/จิตรลดา

“ยิ้ม” หัวหน้าคณะจิตรลดา เล่นรักบี้จนได้สามารถสมบุรณ์ กีฬาอื่นก็ไม่ย่อ (ยกเว้นวิ่ง พันห้า) ยิ้มมักมีสำเนียง อันไพเราะจากเมือง กาญจนบุรี มาฝากเพื่อนฝูงเสมอ ๆ แม้กระนั้นยิ้มก็ยังมิอะไรบางอย่างที่เป็นที่เซ็ดหน้าชูดตาของคณะอยู่ (ปาน ก็ปานเถอะ) เหตุนี้เองยิ้มจึงได้อีกฉายาหนึ่งว่า “เคนโต” ยิ้มคงจะมีพินสวย จึงมักโชว์พินให้เด็กในคณะดู ยิ้มชอบเลี้ยงหมา พันธุ์บักกิ้งไวต์เล่น ยิ้มเกิดมาไม่น้อยหน้าเพื่อนฝูงแต่ออกจะเกินหน้าไปสักหน่อย (อะไรเอ๋ย) อนาคดยิ้มอยากเป็นสุนัขแพทย์

๓๒๖๗ อัครเทพ โรจน์เมธา

เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๒๑ สิงหาคม ๒๔๙๗

คณะสนามจันทร์/ผู้บังคับการ

“โม่” เป็นสมญานามมาแต่เด็ก และยังคงทอดไปถึงน้องชายฝาแฝดของโม่ด้วย โม่มีใบหน้าอันหล่อเหลาวิจิตรพิสดาร โม่เก่งกีฬาหลายด้าน โดยเฉพาะด้านรักบี้ได้สามารถสมบูรณ์ กรีกานันโม่เป็นหนึ่งในสี่ของได้ฟัน ๔ x ๑๐๐ เมตร เหรียญทองของทีมโรงเรียน นอกจากจะเป็นหัวหน้าคณะผู้สามารถ โม่ยังรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างทั่วสารทิศ ม. ๘ จึงไม่เป็นปัญหาหนัก โม่เข้าปีสก็อดจนน้ำลายท่วมถุงได้สามารถชั้นหนึ่งไป อนาคตโม่ไม่ขอล่า แต่เข้าใจว่าเก่ง ๆ ยังคงเลือกแพทย์เป็นแน่เชียว

๓๒๙๔ พรสันต์ ศรียากย์

เข้าชั้น ป. ๗ ๑๗ พ.ค. ๑๐

เกิด ๑๘ มกราคม ๒๔๙๘

คณะสนามจันทร์/จิตรลดา

“แจ๊น” เป็นฉายานามอันน่ารักที่เพื่อน ๆ ขนานให้ แจ๊นโปรดปรานเทนนิสมาก วงการข่าวที่เชื่อถือได้แจ๊นว่า แจ๊นมหามัยได้สามารถทางดนตรี (มั่ว) ชั้นหนึ่งจากวงโยธวาทิต แจ๊นพ่อแม่เด็ก ๆ มาก มี “ยิ้ม” เป็นเพื่อนสนิท แจ๊นชอบไม่ให้เพื่อนฟังจนบางทีก็ถูกเพื่อน ๆ ปิดตาพาสุขเสมอ ๆ ใครก็ไม่รู้ชอบเรียกแจ๊นว่า “บักกิ้ง” แต่ความจริงแล้ว แจ๊นใจดีรูปหล่อ สาว ๆ เห็นเข้าเซดไม่ออกเลย (รวมทั้งบักจิด บาโด) แจ๊นว่า “อนาคตเป็นของเรื่อย ๆ ยังไงก็ยังมี”

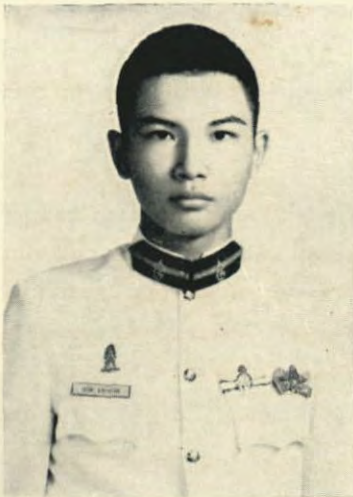
๓๔๐๕ กิตติศักดิ์ สหโชคชัย

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๑๑ มีนาคม ๒๔๙๔

คณะพยาบาล

ถ้าเอ่ยว่า “ต่อ” ใครๆ คงจะถามว่า “ต่อ” ไหน แต่ถ้าเอ่ยว่า “ข้าง” ทุกคนต้องร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไอ้บ้า” ข้างเป็นหัวหน้าคณะพยาบาลคนหนึ่งที่ดีไม่ค่อยจะสมบูรณ์ จึงเป็นที่ยาเกรงแก่ลูกน้องมาก ข้างสีไวโอลินอยู่วงจุฬานานพอที่จะได้สามารถขั้นหนึ่งมาติดอก ถ้าข้างไปร่วมวงเล่นอะไรกับใครที่ ไหนจะต้องวงแตกที่นั่น เห็นข้างสติไม่สมประกอบอย่างนี้แหละ เรียนเก่งเป็นบ้าเลย จบแปดแล้วข้างคงเข้ามหาวิทยาลัยได้แน่ ๆ แต่เราไม่กล้าถามว่าจะเข้าอะไรเพราะเพียงแค่ินไปใกล้ ๆ พี่แกก็หันมาทำตาขวาง ๆ เสียแล้ว

๓๔๐๖ กุรุจิต นาคกรทรรพ

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๒๓ กันยายน ๒๔๙๔

คณะพยาบาล

“อ้วน” เป็นหัวหน้าที่เข้มแข็งของคณะพยาบาล แต่ก่อนก็อ้วนสมชื่อ แต่ต่อมาก็กลับสเลนเดอร์ไปได้ อ้วนเป็นหนึ่งในนักเรียนทุนของโรงเรียน ซึ่งมีความหวังว่าจะติดบอร์ดทำชื่อให้กับโรงเรียนบ้าง อ้วนเคยพยายามชักไวโอลินอยู่พักหนึ่ง แต่เห็นว่าไม่ได้ใช้กำลังมาก จึงเปลี่ยนมาเล่นปี่สก็อตแทน อนาคตของอ้วนคงจะสดใสซาบซ่าเป็นแน่ อย่างน้อยก็จะไปเดินอยู่แถวทุ่งบางเขน

๓๔๐๗ ทวีพร สายเกษม

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๒๕ มีนาคม ๒๔๙๘

คณะจิตรลดา

“หอม” เป็นหัวหน้าคณะจิตรลดา ด้านกีฬาที่หอมมีความสามารถคล่องตัวทุกอย่าง (ยกเว้นว่ายน้ำ) หอมเป็นฟลายฮาล์ฟของทีมโรงเรียนได้อย่างสมบูรณ์ ด้านดนตรีก็เป่ายูโฟเนียมจนได้สามารถชั้นหนึ่ง หอมมีรูปปากแบบซูเปอร์สโคป จึงมีสไตล์การหัวเราะที่เข้าท่า หอมเป็นหนุ่มเนื้อหอม ชอบเก็บรูปพี่ ๆ ของน้อง ๆ ในโรงเรียน จิตใจออกจะเพ้อฝันและอยากเข้าจุฬาฯ เป็นที่สุด

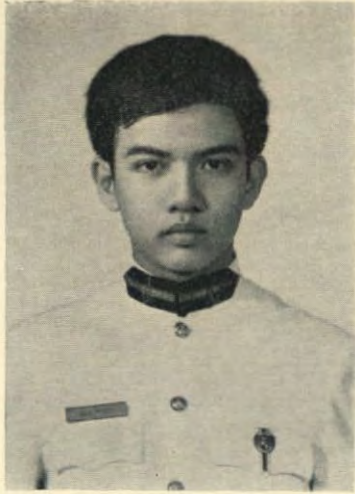
๓๔๐๘ ปริญา ษนิตรวงศ์

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๑ กันยายน ๒๔๙๗

คณะพญาไท

ที่บ้านเรียกกันว่า “ไซ้” (เขี้ยวม้า) แต่เพื่อน ๆ เรียกกันใหม่ว่า “จิ้ง” หรือ “หงวด” หงวดมีรูปร่างสะอิดสะอ่อมมากเคยได้รับสมญาว่า “หุ่นทรمانใจสาว” หงวดเป่าฮอ์นอยู่ขงโย ๆ และวงจุล ๆ มาหลายปี จนสังขารไม่อำนวยจึงเลิกเสีย การกีฬาไม่ค่อยถูกกับหงวดนักทั้งที่ก็เป็นนักบอล (เล็ก) ตัวกลาง หงวดค่อนข้างเจ็บข้อมือ อาจจะเป็นเพราะเสียงหงวดไม่ค่อยจะเข้าโสตรเพื่อน ๆ แต่เห็นเจ็บ ๆ ก็แหละลบลมคมในนัก ถ้าไม่ยากคิดใจกับหงวดก็อย่าเอาคำว่า “นวล” ให้หงวดได้ยิน หงวดถูกชะตากับ “แฮงค์” เป็นพิเศษ การเรียนผ่านแปดสบาย อนาคตเป็นของไม่แน่ ยังไง ๆ ก็ขอทำประมงเจริญรอยตามคุณพ่อ

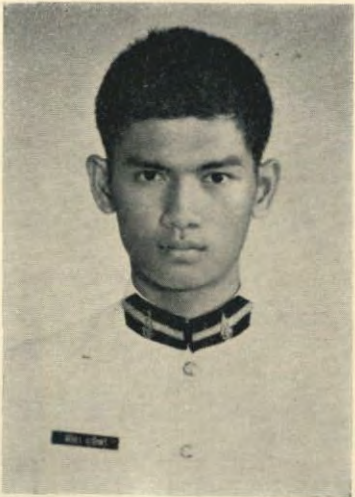
๓๔๐๙ สุพจน์ สิริพันธ์

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๗

คณะผู้บังคับการ

“ ก้อย ” มีรูปร่างสมართ ชอบไว้พุง ตามความ (ไม่) จริงก้อยไม่ค่อยอ้วนเท่าใดนัก แต่ทำไมถูกล้อบ่อยก็ไม่รู้ ก้อยมีคู่หูในคณะชื่อ “ ตืด ” กับ “ แฮงค์ ” สมัยโบราณก้อยมีहनดี แต่พิศواسเรื่อนจากหนัก ๆ เข้าเรื่องมันเลยบานปลาย การเรียนนั้นก้อยอยู่แนวหน้าของห้อง ก. แต่มีความคิดวิตถารหนีเพื่อน ๆ ไปสอบสิงหาเสียก่อน และได้เสียด้วย มหาวิทยาลัย ก้อยบอกว่าคงไม่แคล้ว วิทยาศาสตร์จุฬา ฯ

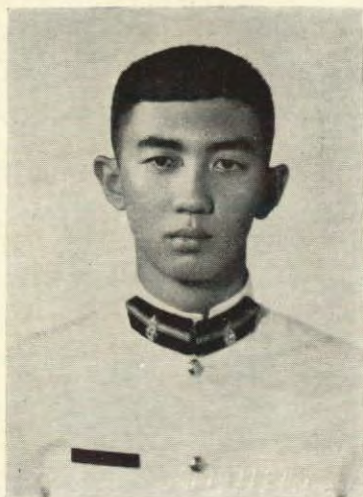
๓๔๑๐ ชโลธร ศาโคตร

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๑ ธันวาคม ๒๔๙๗

คณะผู้ติดตาม

เราทราบกันว่า “ โกร่ง ” ได้ทุนเรียนจากสำนักตักสิลาส่งมาศึกษาต่อ โกร่งมีบุคลิกที่ไม่ซ้ำแบบใคร และใครก็ซ้ำแบบได้ยาก (เพราะเป็นคนละคนกันจะซ้ำยังเิง) อยากรู้นักเธอจะบอกให้ ว่าตามความจริง โกร่ง Tall ผิว Dark และ Handsome นะ โกร่งมีนิสัยที่หน้าซม ยิ้มง่าย เป็นคนช่างคิดช่างฝัน แต่เพื่อนฝูงพบอุปสรรคในการเจรจาด้วยเพราะในโรงเรียนคงหาใครพูดเร็วกว่าโกร่งไปไม่ได้ โกร่งได้สามารถดนตรีจากการเป่าทรัมเบ็ตแข่งกับหลุยส์ อาร์มสตรองมาแล้ว ด้านวรรณคดี โกร่งนิยมจ้าวยุทธจักรแห่งกำลังภายในทั้งปวง อนาคตอยากจะเป็นนักกฎหมายหรือนักปกครองเพราะคิดว่านั่นให้

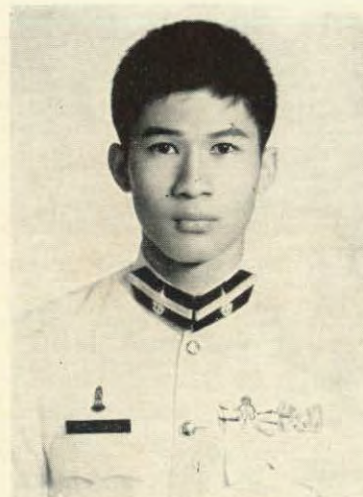
๓๔๑๓ **ธีระพงษ์ คิสดระ**

เข้าชั้น ^๕ มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๔

คณะจิตรลดา

“หุน” มีลักษณะเรื่อย ๆ เป็นสไตลประจำตัว หุนกระป๋องนี้มีสีเท้าทางฟุตบอลพอดัวอยู่ ดีเทนนิสก็พอใช้ได้ทีเดียว ได้สามารถดนตรีชั้นหนึ่งจากวงจุลฯ อาหารโปรด คือ นมข้นหวาน น้ำตาลทราย กล้วยทุกชนิด หุนมีหุน คือ “จิม” หุนรูปร่างสมารททีเดียวนั่งในโต๊ะอาหารก็ยังมีแววนักเรียนทหารอยู่ เสียงของหุนนั้นสะกิดใจยิ่งกว่าปีพระภักย์เสียอีก หุนอยากจะเรียนต่อที่จุฬาฯ ถ้าเข้าได้

๓๔๑๔ **ปกรณ์ อินทรารุศ**

เข้าชั้น ^๕ มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๑๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗

คณะดุสิต

เมื่อเข้าโรงเรียนใหม่ ๆ รุ่นพี่ก็อุปโลกน์ให้ “ป๊อด” เป็นเด็กขี้บูน ซึ่งดู ๆ ไปก็ไม่ผิดนัก และป๊อดก็ยอมรับว่าจริง ว่ากันตรง ๆ ว่าป๊อดนั้นเป็นคนขี้เกียจ แต่ก็มีอะไรเป็นจุดเด่นหลายอย่าง เช่นการเรียนก็เคยได้ ๘๕% มาตลอดแต่พออยู่ ม. ๗ ม. ๘ เข้ามือก็ตกไปเพราะ... การกีฬาเป็นนักกีฬาที่มีฝีมือดีชั้นเลว เล่นได้ทุกอย่างตั้งแต่ไฟว์ถึงรักบี้ทั้งในร่มและนอกร่ม ได้สามารถสมบุรณ์จากกรีฑาและรักบี้ ป๊อดพูดไม่เก่ง แต่ก็อยู่สมาคมโตวาที่กะเขาได้ ป๊อดเป็นหัวหน้าคณะดุสิตที่มีอิทธิฤทธิ์พอควร และยังมี (ไฟ) เสน่ห์ให้เด็กหลงได้ อนาคตอยากเป็นสถาปนิก

๓๔๑๖ อรรถพล สันต์ถักกลการ

เข้าชั้น มศ. ๑ ๑๙ พ.ค. ๑๑

เกิด ๒ มีนาคม ๒๔๙๘

คณะจิตรลดา

“คอง” เป็นลูกเกอรัที่โรงเรียนได้ตั้งสามารถมาแล้ว นอกจากนั้นยังหากินทางกรีฑาและว่ายน้ำอีกด้วย คองรอบรู้ในดนตรีการหลายประเภท ได้สามารถเพิ่มขึ้นจากวงจุลฯ จึงเข้าลักษณะที่เรียกว่า “ครอบจักรวาล” กล่าวกันว่าเมื่อคองจับกีตาร์ขึ้นเล่นแล้วดอกไม้ที่แจกก็จะกลับบานเปล่งที่เดียว คองนิยมความเฉื่อย คองมีหน้าผากคตินระเบิดที่สะท้อนแสงได้อย่างดี คอง ไม่กลัวอาหารที่มีคอเรสเตอรอลเสียด้วย จึงรับประทานได้ไม่เลือก คองเป็นที่รักของเพื่อน ๆ นาน ๆ ที่จึงจะเคร่งเครียดกะเขา คองอยากไปเรียนที่ฟิลิปปินส์หลังจากจบแปดแล้ว

๓๕๐๑ วุฒิชัย ศันท์ทวนิช

เข้าชั้น มศ. ๑ ๕ ก.ย. ๑๑

เกิด ๘ ตุลาคม ๒๔๙๘

คณะผู้บังคับการ

เมื่อเข้าโรงเรียนใหม่ ๆ “ติด” ดังมากในเชิงเรียนแต่นานเข้า ๆ ชื่อเสียงก็ค่อย ๆ จาง จางหายไป แต่ก็ยังคงรั้งตำแหน่งห้อง ข. มาได้ตลอด ติดชอบกีฬาหลายอย่างแต่ที่นิยมมากเห็นจะเป็นกีฬาที่มีอุปกรณ์การเล่นมาให้ครบไม่ต้องจัดหา กระนั้นก็ยังติดโล่มาหลายครั้ง ติดเคยเป่าแกลรีเน็ต ในวงโยฯ แต่ฝีมือติดาบติกว่าก็เลยไปติดาบแทน ติดบอกว่าให้ตัดรูปติดไปติดกระเป๋าสตางค์แล้วเงินทองจะไม่รั่วไหล อนาคตจะเป็นวิศวกร

๓๕๐๖ รังสรรค์ กาญจนรัตน์

เข้าชั้น มศ. ๒ ๑๙ พ.ค. ๑๒

เกิด ๔ ธันวาคม ๒๔๙๘

คณะผู้บังคับการ

รังสรรค์ เป็นนักบาสทีมโรงเรียน ในระดับ มศ. ปลายได้ทิ้งสามารถกับเขาด้วย รังสรรค์รักบาสเป็นชีวิตจิตใจ
อยากจะอยู่เล่นต่อ แต่ก็เผอิญจบแปดเสียก่อน เคยติกลงอยู่วงโยธวาทิต พอเชื่อก็ออกมาคือคหานาแก้ว รังสรรค์เป็นหนึ่งใน
ผู้รอบรู้เช่นกัน ผ่านแปดก็คงจะสบาย อนาคตนั้นนอยากเป็นไปลคจขบขโมย

๓๗๒๖ สรรเพ็ชญ์ โกมลารุณ

เข้าชั้น มศ. ๔ ๑๗ พ.ค. ๑๔

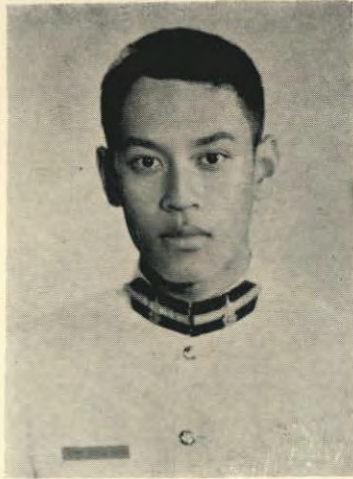
เกิด ๑๕ มีนาคม ๒๔๙๘

คณะพญาไท

“สัง” มีชื่อเล่นจริง ๆ ว่า “อวบ” ซึ่งไม่รับกับรูปร่างที่มีแต่ส่วนยาวมากกว่าส่วนกว้าง สังเป็นเพื่อนใหม่ที่อยู่กับ
พวกเราได้ไม่นานมานี้เอง แต่สังก็เข้ากับเพื่อนทุกคนได้ดี (โดยเฉพาะน้อง ๆ) สังเรียนเก่งมากขนาดได้รับพระราชทาน
รางวัล เรียนดีมาแล้ว การกีฬาฝีมือในเชิง วอลเลย์และกรีฑา (กระโดดสูง) นอกจากนี้ยังสืโวโอลินได้พอ ๆ กับโยฮัน สเตราส์
(ตอนเริ่มหัด) เขียวหละ ในอนาคตสังคงไปเดินให้สาว ๆ จูฬา ๆ ร้องอยู่กับเป็นแน่

ΑΡΤΙΜΑΤΩ.

๒๔๓๗ **ธีรพุด สัตตินิมานการ**

เข้าชั้น ^๕ ป. ๓ ๒๑ พ.ค. ๐๕

เกิด - ๔ พฤศจิกายน ๒๔๙๖

คณะนันทอุทยาน/ผู้บังคับการ

“หมึก” ดำแต่ตัว ใจกะพั้นไม้ดำ ดังนั้นหมึกจึงเป็นที่รักของบุคคลทั่วไป ตอนเด็ก ๆ หมึกเคยโพกหัว โพกไปโพกมา หน้ายาวผิดปกติเลยเลิกโพก หมึกเป็นคนขยันน้อย อาศัยที่หัวดีจึงผ่านแปดได้ หมึกนิยมตีกองอยู่วงโย ๆ ชอบเล่นกีฬาหลายชนิดโดยเฉพาะสควอช และเมื่อเร็ว ๆ นี้หมึกคว้าเหรียญกรีฑาจากการแข่งขันภายในไปหลายเหรียญให้กับคณะ ผ.บ.ก. โดยเฉพาะในประเภทวิ่ง อนาคตหมึกบอกว่าเศรษฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์ไม่แน่นักโรม

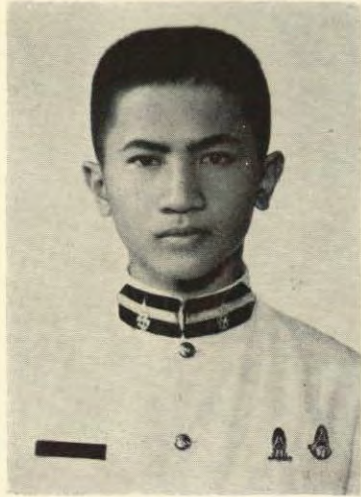
๒๙๕๕ **จิระ อุกมวัฒน์ทวี**

เข้าชั้น ^๕ ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๓ มีนาคม ๒๔๙๘

คณะนันทอุทยาน/ผู้บังคับการ

“จี้” เป็นคู่หูกับ “หมึก” มานาน (คงจะเจอกันตอนไปทำทะเบียนต่างดาว) แม้จี้จะเป็นชนกลุ่มน้อยใน ผ.บ.ก. แต่เพื่อน ๆ ก็ไม่เคยข่มเหงน้ำใจจี้ เพราะจี้ใจดีเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนฝูงเสมอไม่ขาดอาหาร เสื้อผ้า ยา และอื่น ๆ จี้เป็นช่างมือวิเศษ เป็นแจ๊กกลไกที่สามารถ จี้แก้ได้ทุกชนิดไม่ว่าเครื่องไฟฟ้า ปากกา หรืออุปกรณ์อื่นใดก็ตาม จี้เป็นคนขยัน อนาคตใฝ่ฝันจะเป็นทหารแต่สัญชาติไม่อำนวยเลยตั้งใจจะเรียนนิติศาสตร์ จุฬา ฯ

๒๙๖๗ ศรีโสภณ นาคอร่าม

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ค. ๐๖

เกิด ๗ ตุลาคม ๒๔๙๗

คณะนันทอุทยาน/จิตรลดา

“ บังศรี ” หรือ “ DOY THE SECOND ” เป็นบุคคลที่สังเกตได้ง่ายที่สุดในคณะจิตรลดา เพราะนอกจากขนาดศีรษะอันมหึมาของบังศรีแล้ว บังศรียังมีจมูกขนาดชมพูผ่าซีกมาประดับไว้ด้วย บังศรีไม่รังเกียจอาหารทุกชนิด ของโปรดคือโรตีส หลังจากที่บังศรียอมเคลริเห็นต่ออย่างโยธวาทิต จนครูสังเวียนสงสาร บังศรีก็ได้สามารถชั้นหนึ่งมาประดับอก (ที่เจ้าตัวพยายามบริหารให้เท่าศีรษะ) ถ้าใครถามถึงอนาคต บังศรีมักจะกล่าวว่า “ให้อ้วจบแปดก่อนก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นให้อ้วจะส่งไปไหนวะ

๓๐๔๔ ชนินทร์ วงศ์เหลื่อง

เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑๐ ตุลาคม ๒๔๙๘

คณะสราญรมย์/พญาไท

ถ้าเอ่ยชื่อ “ ชนินทร์ ” แล้วใครไม่รู้จักก็เซยส์เต็มที ชื่อเล่นเดิมมีอยู่ว่า “ อ้อด ” แต่เพื่อน ๆ เห็นไม่เข้าท่าเลยเปลี่ยนมาเป็น “ เปา ” และอีกหลายต่อหลายชื่อ (ซึ่งเจ้าตัวบอกถ้าเขียนลงไป “ อ้วก ”) เปามีสไตล์การเดินไม่เหมือนใคร การกีฬาเป็นหนึ่งในยุทธจักร สังเกตได้จากการรับลูกรักบี้ เปาเป็นคู่ปรับกับ “ โด้ ” อย่างมาก เข้าคู่กันเมื่อใดต้องมีเรื่องสนุก ๆ ทุกที เปามีนิवासถานเดิมที่ตาก ถ้าเพื่อน ๆ ขึ้นไปเปาจะรับเต็มทีเมื่อเราถามถึงว่าจบไปแล้วจะไปทำอะไรต่อ เปาขยับจมูกไปมา แล้วบอกด้วยเสียงหึ่ม ๆ ว่า “ แล้วแต่ดวง อย่าถามเดี่ยวละ ” เราเลยต้องถอยออกมาตามระเบียบ

๓๐๕๖ **พพจน์ มีอำพล**
 เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๒๔ ธันวาคม ๒๔๙๔
 คณะสราญรมย์/พญาไท

ถ้าเอ่ยชื่อ “ปาน” ขึ้น ย่อมเป็นที่รู้จักอย่างดีในหมู่เพื่อน ๆ เพราะปานเป็นที่รักของเพื่อน ๆ มาก ปานใจน้อยแต่ไม่ค่อยโกรธกับใคร การเรียนนั้นปานเป็นศิษย์รักของอาจารย์ ที่จริงแล้วนิคเนมของปานที่พวกเราเรียกกัน ยังมีอีกแต่ไม่อยากจะเปิดเผย เพราะเกรงคุณพ่อปานอยู่ ปานชอบมีเรื่องมาจ้เส้นเพื่อน ๆ อยู่เรื่อย ถึงปานตัวจะเล็กแต่ก็เป็น LITTLE BIG MAN ซึ่งโด่งดังไม่มีใครเทียบ (จริงไหม “ยิ้ม”) อนาคตปานบอกยังไม่คิด ยิ่งงี้ก็ขอจบแปดก่อน แต่ถึงจะจบไปแล้ว ปานก็คงจะกลับมาเยี่ยมโรงเรียนบ่อย ๆ ด้วยความรัก “...” (คิดถึงใครมั่ง)

๓๐๕๗ **รุจ แสนโกติก**
 เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๒๒ ธันวาคม ๒๔๙๔
 คณะสราญรมย์/จิตรลดา

“เอิว” หัวหน้าคณะจิตรลดาที่รักษาระเบียบและวินัยดี เป็นนักรักบี้ทีมโรงเรียนที่ได้สามารถพิเศษ เอิวเป็นคนมีอารมณ์ขันเสมอ และจะพอใจที่ได้เหย่ “บั้งศรี” และ “ปาน” แต่เอิวจะโดนศอกกลับอยู่เสมอ เมื่อใครพูดว่า “ต้อม” แล้วก็ตีหน้าซีดไปเลย สงสัยจะไปติดใจใครแถวโคลีเซียมเข้าแล้ว คุณสมบัติพิเศษคือ การเฝ้าพระอินทร์ตอน ๑๑ โมง แต่บั้งไ้ก็ยังผ่านแปดได้ตามสบาย อนาคตอยากไป T.U. หรือ R.U. ก็ได้

๓๐๕๔ **เรวัติ บัวจ๊กบภดิ**
 เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑ ธันวาคม ๒๔๙๘
 คณะนันทอุทยาน/พญาไท

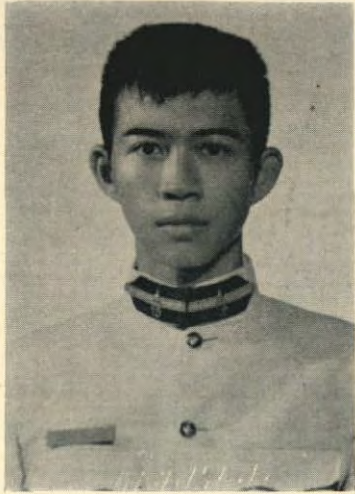
คุณแม่เรียก “ยอด” ผู้หญิงก็เรียกว่า “ยอด” แต่ทำไมเพื่อน ๆ เรียก “วาว” ก็ไม่รู้ วาวเป็นบุคคลที่มีนิคเนมมากที่สุดก็เห็นจะว่าได้ซึ่งเพื่อน ๆ รักที่จะตั้งให้แล้วแต่กาลเวลา วาวมีชื่อเสียงในการกิน (คอร์ด) ซึ่งยังไม่มีใครทำได้ ช้ายังมีมาดเท่ที่มาแสดงเรื่อย ๆ วาวสนใจเรื่องไฟฟ้ามาแต่เด็ก ๆ เลยถูกยึดเยียดตำแหน่งประธานสมาคมบันเทิงให้ นอกจากนี้ยังเป็นนักกีฬาด้วย มีลีลาการเตะ (จวก) ฟุตบอลไม่เหมือนใคร วาวบอกด้วยเสียงมั่นคงจุกจุกมาว่าผ่านแปดสบาย ส่วนมหาวิทยาลัยใดต้องการตัวก็รีบ ๆ จองเสียนะ

๓๐๖๑ **วันวิชัย คุ่มเปลี่ยน**
 เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑ พฤษภาคม ๒๔๙๘
 คณะสราญรมย์/พญาไท

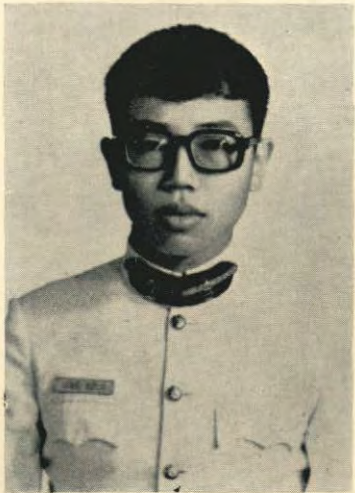
“คุ่ม” เป็นนามเจ้าของภาพนี้ คุ่มเป็นคนค่อนข้างเงิบ ๆ แต่กับเพื่อน ๆ คุ่มสนุกกว่าจริง คุ่มเล่นกีฬาได้ดี แต่ไม่เอาจริงจังนัก แต่ก่อนคุ่มเคยไปเป่าแคลวินีตรุ่นเดียวกับ “เหลิม” แต่พอเหลิมเลิก คุ่มก็ถือโอกาสเลิกด้วย เพราะสนใจทางศิลปกรรมมากกว่า คุ่มเรียนชั้นปานกลาง คือเอาตัวรอดไปอย่างสบาย แต่จบบอกไปไม่รู้จะทำอะไรดี อาจจะหานายทุนตี ๆ ตั้งโรงงานน้ำปลาบ้างก็ได้ (ขอให้ขายดี ๆ)

๓๐๖๖ สุนัตร์ รัตตมงคล
 เข้าชั้น ป. ๔ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๘ มิถุนายน ๒๔๙๘
 คณะสราญรมย์/ผู้บังคับการ

“กึ่ง” หัวเล็ก ใจน้อย แต่มีน้ำใจกับเพื่อนฝูงทุกคน กึ่งเป็นนักมวยหมัดหนัก อดีตคู่ซ้อมของครูอำ แต่เพื่อน ๆ ไม่เคยเห็นกึ่งใส่แว่นสวมหัวกันกระเทือนเลย กึ่งมีเรื่องวุ่นวายอยู่เสมอกับศิระอันน้อยของกึ่ง จะเรียน ร.ต. ก็หาหมวกสวมไม่ได้ หมวกหนีบหายก็ต้องไปยืมเด็กเล็กมาใส่ ทั้ง ๆ ที่หัวกึ่งไม่ได้เล็กมากมายเลยขนาดเหมาะมือพอดี แต่ในด้านการเรียน กึ่ง เป็นคนเจ้าปัญญา หัวค่านวมไว กึ่งเป็นนักบาสทีมโรงเรียนมาตั้งแต่ ม.ศ. ต้น จน ม.ศ. ปลาย ได้เหรียญทองมาคล้องหลายเหรียญ กึ่งชอบฟังดนตรี และเมื่อจบก็อยากเรียนรัฐศาสตร์

๓๑๒๖ เฉลิมชัย ตันติวงศ์
 เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ค. ๐๘

เกิด ๑๐ ธันวาคม ๒๔๙๗
 คณะนันทอุทยาน/พญาไท

ถ้าท่านเอามือปิดข้อความนี้ แล้วมองไปทางภาพซ้ายมือ ท่านจะพบชายหนุ่มกำลังมองตอบมา และยิ้มอย่างมีเสน่ห์ แต่อย่าเพิ่งหลงเสน่ห์เขาเสียละ “เฉลิม” คือนามเจ้าของภาพ เฉลิมมีชื่อเล่นมากมาย และยังเป็นนักกีฬาแนวหน้าของคณะ แต่ก่อนเฉลิมเรียนไม่เก่ง แต่พอผ่านการแข่งขันรักบี้ตีตมหากาฬแล้วเฉลิมเปลี่ยนเป็นคนละคน เฉลิมเป้าแคลริเนตอยู่วงโย ๆ ต่อมาอาจารย์ประดิษฐ์บอกว่าลำบากนักก็อย่าเป้าเลย เฉลิมก็เลิก เฉลิมชอบมีเรื่องสนุก ๆ มาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังเสมอแต่ก็อันตรายมากถ้าเฉลิมหัวเราะเพราะลูกเห็บอาจตกได้ ดาราคนโปรดเห็นจะเป็นแจ๊ต ไวลด์ ภายภาคหน้าเราคงเห็นเฉลิมเดินเล่นในรั้วเหลือง-แดงนะ

ARTS
EX

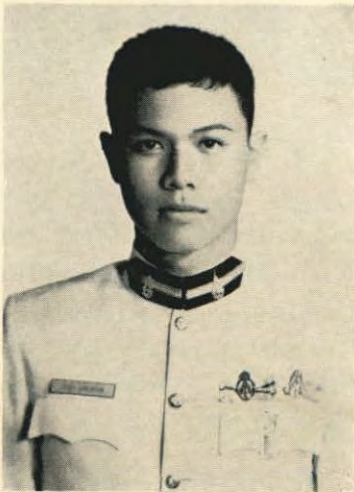
๒๔๔๕ ธิศักดิ์ จารุกิตลภ

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๑ พ.ค. ๐๕

เกิด ๒๔ กันยายน ๒๔๙๖

คณะสนามจันทร์/จิตรลดา

“อ๊อด” เป็นหัวหน้าที่มีนิสัยอึด ๆ หน่อย แต่ก็เป็นที่รักและเคารพของเด็ก ๆ อ๊อดเล่นรักบี้จนได้ก็ยังสามารถมาแล้ว (สิงคโปร์ก็ไปมาแล้ว) ได้สามารถชั้นหนึ่งจากวงจุล ฯ อ๊อดมีนิสัยและส้อมเสียงเป็นที่รักแก่เพศตรงข้ามมากทีเดียว แน่ที่สุด คือ อ๊อดมีน้องสาวอยู่ ต.อ. จึงทำให้เพื่อน ๆ สนุกกับอ๊อดมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะ “หมอ” อ๊อดสวมหมวกเบอร์ที่ไม่เคยต่ำกว่า เบอร์ ๗ อนาคต อ๊อดบอกว่าอยากอยู่จุฬา ฯ.

๒๔๕๖ आयุธ นาคทรพร

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๑ พ.ค. ๐๕

เกิด ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗

คณะสราญรมย์/พญาไท

สุภาพบุรุษผู้นี้ TALL ไม่ DARK แต่ HANDSOME มีนามว่า “เอ๊ะ” กล่าวกันว่าเอ๊ะ เป็นหัวหน้าใหญ่ของ คณะพญาไท เป็นผู้มีธุรกิจยุ่งเหยิงที่สุด นอกจากนั้นเอ๊ะ ยังมีฝีมือเป็นเอกในการเป่าแซกโซโฟน ขนาดกลม (หัว) ถึง หลับ การกีฬาเอ๊ะก็ไม่ใช่อยู่น ขนาดได้เป็นถึงหัวหน้าแผนกกรีฑา การเรียนไม่ค่อยสนั่นหวั่น แต่ก็พอผ่านเอาตัวรอดได้ ต่อไป ภาคหน้าก็คงจะไปเรียนบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัย แห่งใดแห่งหนึ่งเป็นแน่ แต่ที่แปลกก็คือ เพื่อน ๆ มักจะสมัครเป็นน้องพี่ เอ๊ะทั้งนั้น (ก็พี่เอ๊ะมีน้องสาวสวยนี่ . . . ฮี ! ฮี !)

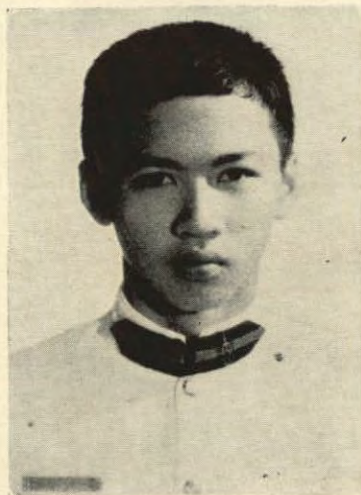
๒๙๔๒ **เผ่าเกษม คงจำเนียร**

เข้าชั้น ป. ๔ ๒๐ พ.ศ. ๐๖

เกิด ๑๒ เมษายน ๒๔๙๗

คณะสราญรมย์/จิตรลดา

“ตู” ไช้ซนตั้ง ของจิตรลดา เป็นหัวหน้าใหญ่ที่โปรดปรานการต่อสู้มาก ตูเป็นหัวหน้าทีมว่ายน้ำของโรงเรียน ในห้องเรียนเพื่อน ๆ เรียกตู่ว่า “ไอ้บ้า” เพราะส่งภาษากันไม่รู้เรื่อง ซ้ำร้ายยังมีเสียงหัวเราะที่แปลกผิดมนุษย์ แต่ตู่ก็เป็นเพื่อนที่ทุกคนรัก เพราะตู่เป็นคนโกรธยาก ตูรักการผจญภัยเป็นชีวิต รักธรรมชาติ ด้านเสียงเพลงก็ถนัดเพราะเบ้าท่อมโบนอยู่วงโย ๆ จนได้สามารถชนะเลิศหนึ่ง อนาคต อยากไป ศิลปากร.

๒๙๖๖ **ศรพงษ์ ศารทูลสิงห์**

เข้าชั้น ป. ๓ ๒๐ พ.ศ. ๐๖

เกิด ๑๙ ตุลาคม ๒๔๙๗

คณะสนามจันทร์/ผู้บังคับการ

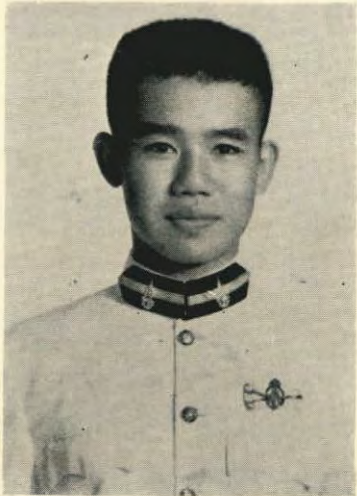
“ได้” เป็นหัวหน้าผู้สามารถอีกคนของ ผ.บ.ก. ได้โตงโตงในเชิงแบดมินตันมานาน เป็นแชมป์แบด ๆ เขาวชน เคยลงแข่งในนาม SPORTS CLUB หลายครั้ง นอกจากนั้นยังเป็นนักกรีฑาที่เก่งสามารถทีมโรงเรียน ไปตะลุยสิงคโปร์ (แต่ชื่อ) มาแล้วอย่างโชกโชน บาส ๆ ก็มีได้เป็นกำลังสำคัญของทีมโรงเรียนมานานจนได้ได้สามารถสมบูรณ์อีกตำแหน่ง ได้เบ้าปีสก็อดได้สามารถอีกด้วย ได้มีทำเดินอันเกรียงไกร และยังมีไฟเม็ดใหญ่ เป็น TRADE MARK ประจำตัว มอแปดได้ก็ผ่านมาแล้ว อนาคตได้บอกว่าอยากไปเรียน มศ. ๒ ใหม่

๓๐๒๕ ทวีเกียรติ ภูทอง
เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๕ มกราคม ๒๔๙๘
คณะสนามจันทร์/ผู้บังคับการ

“อ้วนทุม” เป็นหัวหน้าที่รื่นเริงของ ผ.บ.ก. เป็นต้นคิดการประกวดต่าง ๆ นานาในคณะ อ้วนทุมเป็นนักกีฬาตัวยังไม่มีการกีฬาชนิดใดที่อ้วนทุมเล่นไม่เป็น เมื่อก่อนอ้วนทุมเคยเป็นนักบาสฯ ที่มีดีของโรงเรียน อ้วนทุมรอบรู้ทุก ๆ อย่างพอ ๆ กับปิยะ ด้านดนตรีอ้วนทุมเข้าปี่สก็อตก็เป่าเป็น กล่าวกันว่าหากอ้วนทุมออกจาก ผ.บ.ก. เมื่อใดคณะคงจะเจ็บเหงาเป็นแน่ อ้วนทุมดีใจที่ผ่านแปดได้ เพราะมีว่แต่ชลูกกับ (เนื้อ) หนึ่ง (สือ) เสียจนหามรุ่งหามค่ำ ทุกวันนี้ทุมตั้งใจว่าจะเปิดโรงหนังสักโรงให้ชื่อว่า เจลิมอิต ก็คงจะดีไม่น้อย

๓๐๔๐ อนุสรณ์ อาริราชภูรี
เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ค. ๐๗

เกิด ๑๓ มกราคม ๒๔๙๗
คณะสนามจันทร์/ดุสิต

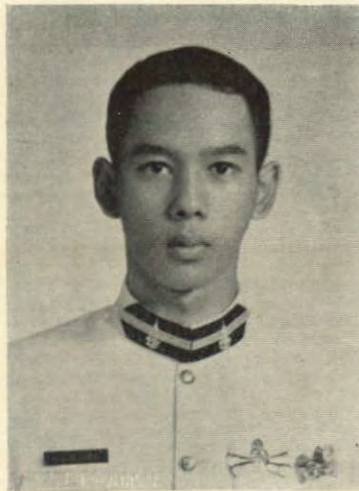
เห็นยิ้มหวานอยู่ในรูปนี้คงจะไม่มีใครเทียบ “ป๋อง” ได้เป็นแน่ ป๋องคนนั้นนอกจากจะเป็นหัวหน้าใหญ่คณะดุสิตที่หน้ายำเกรงและเต็มไปด้วยคุณธรรมแล้ว ยังเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูงและรุ่นน้องอย่างยิ่ง ป๋องเป่าทอรัมโบโนอยู่วงหัตถดนตรีได้สามารถชั้นหนึ่งมาตั้งแต่ยังอยู่ชั้นเด็ก ๆ ภายหลังถูกปลดประจำการก็เลยเลิก การกีฬาเล่นได้หลายอย่าง เป็นนักรักบี้ก็ยังสามารถไปสิงคโปร์-มาเลเซียมาแล้ว ป๋องพูดถึงอนาคตว่า “เป็นเรื่องธรรมดาโลก อยากรู้ก็อย่างนั้น”

๓๐๕๓ **พรรคณะ วิษัยณพัฒน์**
 เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ศ. ๐๗

เกิด ๑๙ มกราคม ๒๔๙๘
 คณะสนามจันทร์/ผู้บังคับการ

“ยักษ” รูปร่างสมส่วน รักบอลเป็นที่สุดและก็เล่นบอลลีโต้ดีเสียด้วย รักบี้ก็ยังเป็นสกริมฮาล์ฟให้ทีมคณะ การเรียนของยักษอยู่ในระดับดี ครองที่ ๑ ของแผนกศิลปะฝรั่งเศสมาตลอด ยักษชอบตีกีตาร์เป็นดนตรี ยักษมีคู่วี คือ “หมวย” ซึ่งเป็นศัตรูตัวร้ายกาจของยักษทำให้ยักษอับอายอยู่เสมอ ยักษเคยบ่นอยู่เสมอว่าถ้าโลกไม่มีหมวยสักคน ยักษคงสบายใจขึ้นอีกเยอะ อนาคตยักษอยากไปต่อธรรมชาติหรือเกษตรก็ได้

๓๑๒๙ **รักษ์ หลานสะอาด**
 เข้าชั้น ป. ๕ ๑๘ พ.ศ. ๐๘

เกิด ๑๐ เมษายน ๒๔๙๗
 คณะสุราษฎร์/จิตรลดา

“รักษ์” เป็นหัวหน้าคณะจิตรลดา (คู่วีเจ๊กเง่า) ในด้านการกีฬา ก็เป็นฟูลแบ็คทีมโรงเรียนได้สามารถพิเศษ รักษ์ยังมีความสามารถทางกีฬาด้านอื่น ๆ ไม่เบา ติดแมนโดลินอยู่วงเครื่องสายสากลเป็นงานอดิเรก รักษ์รักสนุก ชอบเล่นกับเด็ก และเพื่อนฝูง ในห้องเรียนรักษ์ได้นายว่า “ย่าย่า” (ความจริงควรจะเป็น “ซีลอน” หรือ “ศรีลังกา” มากกว่า) ทั้งนี้เพราะรักษ์มีผมหยิกเป็นลอน กระนั้นรักษ์ก็มีเนื้อหอมเป็นที่ต้องใจของต่างเพศ อนาคตอยากเป็นเศรษฐศาสตร์ ถ้ามีลูกสาวก็คงจะให้ไปเรียนที่วัฒนา

๓๒๐๙ วีระพงษ์ ปุสสะรังษี
เข้าชั้น ป. ๖ ๑๗ พ.ค. ๐๙

เกิด ๒๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๘
คณะสราญรมย์/พญาไท

“ตุ้ม” เป็นอีกคนหนึ่งที่เป็นเพื่อน ๆ รัก ตุ้มเข้ากับเพื่อนได้ทุกคน ทุก ๆ วันอาทิตย์ คุณแม่ต้องมีของดี ๆ มาเยี่ยมตุ้มเรื่อย ๆ ทำให้ทุกคนพลอยอึด (ใจ) ไปด้วย ตุ้มเลือกเรียนฝรั่งเศส เพราะอยากสอบได้เลขตัวเดียว สอบแปดปีนี้ ตุ้มก็คงทำคะแนนได้ดี (เป็นเพราะมีใครเป็นกำลังใจ) และเมื่อถามว่าตุ้มจบแล้วจะเข้าไหนต่อ ตุ้ม “เบิ่ง” ตามาทางเรา แล้วตอบว่า “ยังไม่แน่ ถ้าเข้าอะไรไม่ได้ก็อาจไปเรียนต่อที่สก็อตก็ได้”

SURROUNDINGS

โคลง ๒

บูรณกาลก่อตั้ง
๗๕ ๘
ทนเป็นดง
องค์ธรรราชบ้นไท้
เหล่าข้า ฯ คงเรียน.

โคลง ๓

ลุ่มย์สงคราม
ดุสิตพินาศไชรั

โคลง ๔

หกสิบปล่องแล้ว
มหาดเล็กหลวงจง —
มาเปลี่ยนแปลงจำนง
ก็เริ่มนิยมครั้ง
ถึงนานไกลไปร้าง
ยังแต่คงดำรง
จากดงป่าปลดปลง
ทุกสิ่งเจริญล่วงแล้ว

มาแต่สยามรัฐครึ่ง
รุกวนา
ธ เริ่มประสงค์ให้

ภัยคำรามย่ำไถล
อยู่ยงหอดเดี่ยว น้เนา.

ยังคง
จิตตั้ง เดิมแฮ
นามใหม่
ปกเกล้า ฯ ครองไทย.
เสียดรง
เพริดแพรว
เป็นตึก
จึงแจ้งจำเนียร.

บรมรูปจอมกษัตริย์สุดสง่า
พระราชผู้ประสาทแหล่งศึกษา
ปวงลูกวชิราวุธสุดพรรณนา
ถึงพระมหากษัตริย์เอออาวรณ์

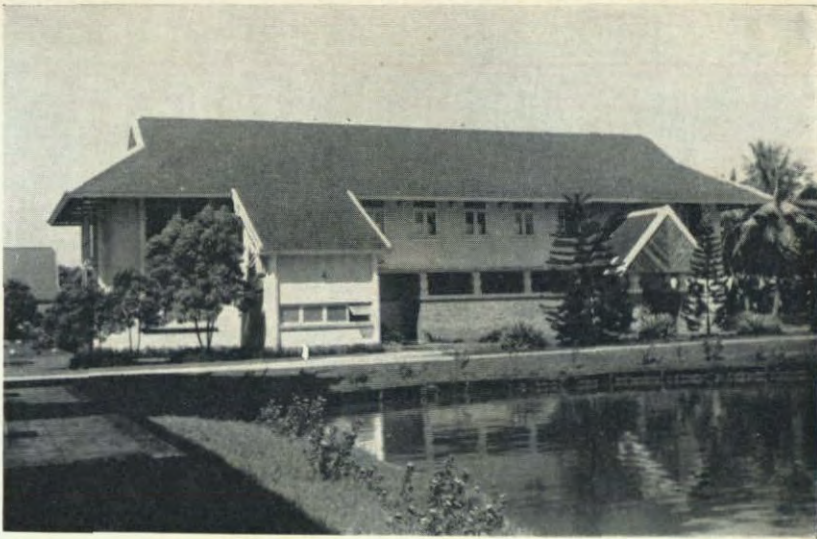
เหล่านักเรียนเจ็ดร้อยทั้งน้อยใหญ่
มาพร้อมใจตั้งมโนสโมสร
ณ ทนักษณค่าน้ำอาวรณ์
สถาพร สถิตินาม “หอประชุม”

“วชิรมงกุฏ” ช่างงามสุดสง่า
เปี่ยมด้วยค่า ประณีตวิจิตรศิลป์
ประสาทความรู้แต่หมู่ข้า ฯ เป็นอาจณ
ไรราคิน สีขาวสกาวตา

ตัว “อาคารบังคับการ” ที่ท่านเห็น
นั้นแหละเป็นศูนย์บัญชาการศึกษา

หากว่าท่านเจ็บไข้ ใคร่พึ่งยา
จงเร่งหา “ตึกพยาบาล” สำราญกาย

“ผ.บ.ก.” นำเกรงขาม สมนามเจ้า
ผู้โตเข้า ได้กินอยู่ เป็นสุข

“ดุสิต” เล่า เจ้าก็เด่น เป็นทวี
ชูเบื้องหน้ามี สระน้ำใหญ่ ให้ไอนเย็น

อกฟากหนึ่ง นนหรือ “จิตรลดา”
ดงลอยฟ้า มาสถิต นมิตเห็น

งามหยดย่อย ที่เห็น นนก็เบน
ลวดลายเด่น เจริญตา “พญาไท”

ตัวอาคารเด่นสง่า   เกิดปุจฉาว่าที่ไหน
รู้แล้วอย่าออกไป   จะบอกให้ “สนามจันทร์”

“นันทอุทยาน”
น้องน้องได้อยู่กัน

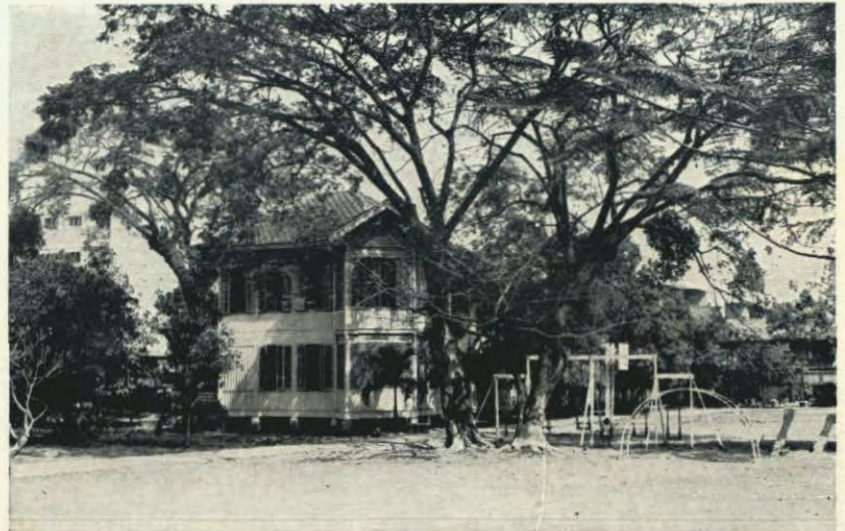
ตั้งตระหง่านช่างเลือกสรร
เป็นสุขสันต์สราญใจ

“สราญรมย์” ที่เห็น
อยู่แล้วสบายใจ

ช่างสุขี่สมนามให้
ใครใคร่ชมก็เชิญเลย

ชุมทาง ๔ ตก

“วชิรมงกุฏ” อีกมุมหนึ่ง

ตึกเพชรตัน

ตึกวิทยาศาสตร์

INDOOR STADIUM

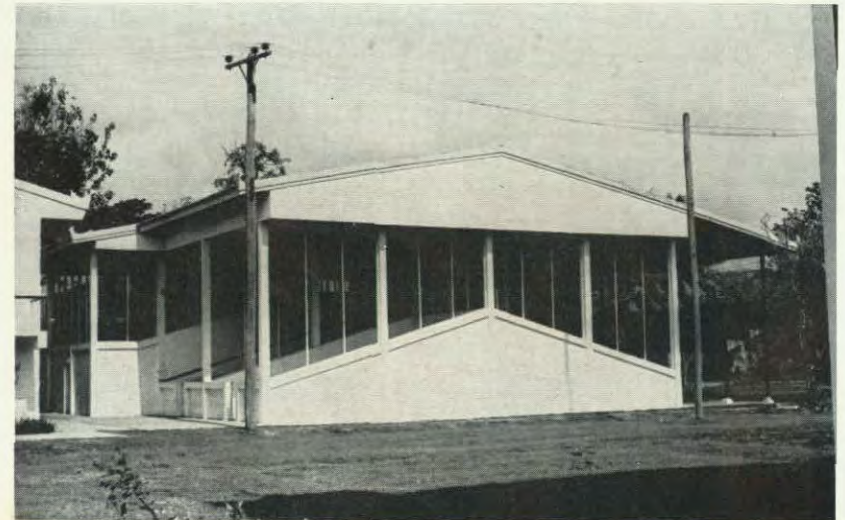

GYMNASIUM

โรงสควอช

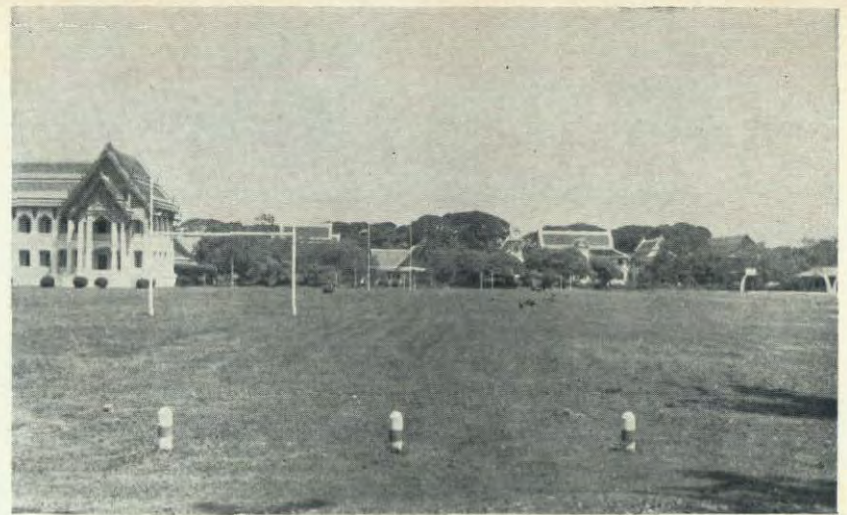

คอร์ทไฟฟ้ส

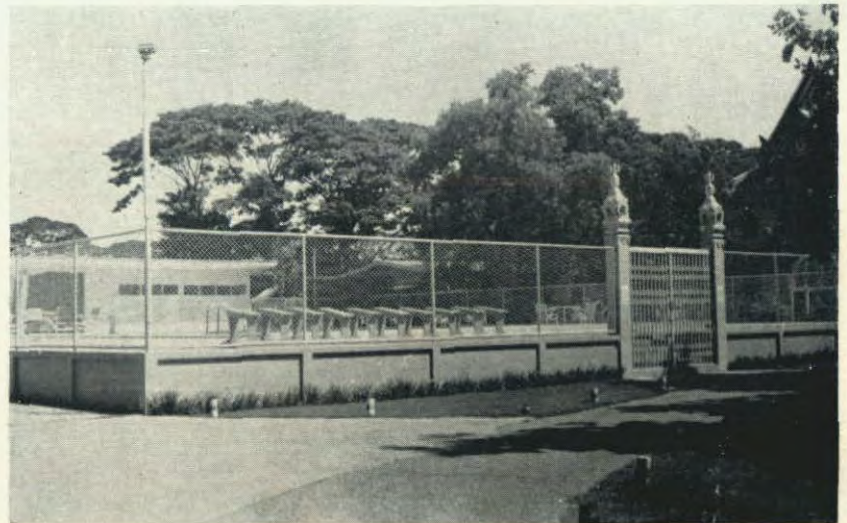

สนาม (ซ้อม) บาส ฯ

สนามหน้า

สระว่ายน้ำ

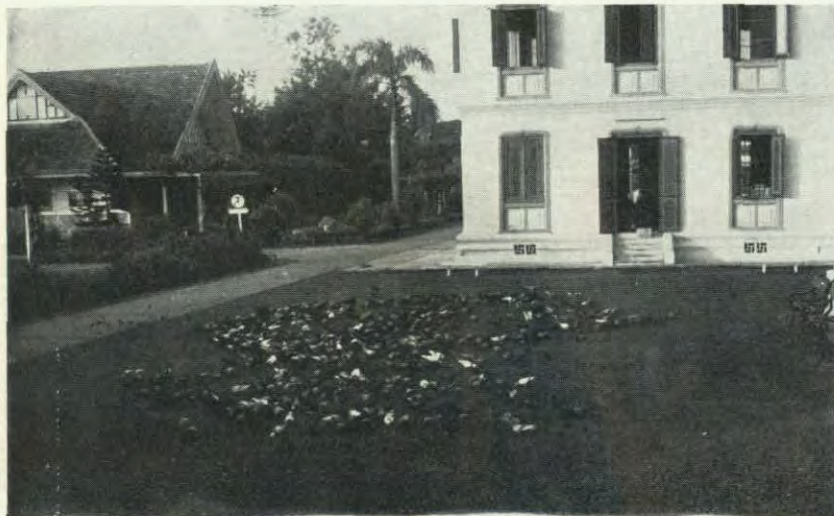

เรือนผู้บังคับการ

คลังเครื่องดนตรี

ชุมนุมนกพิราบ

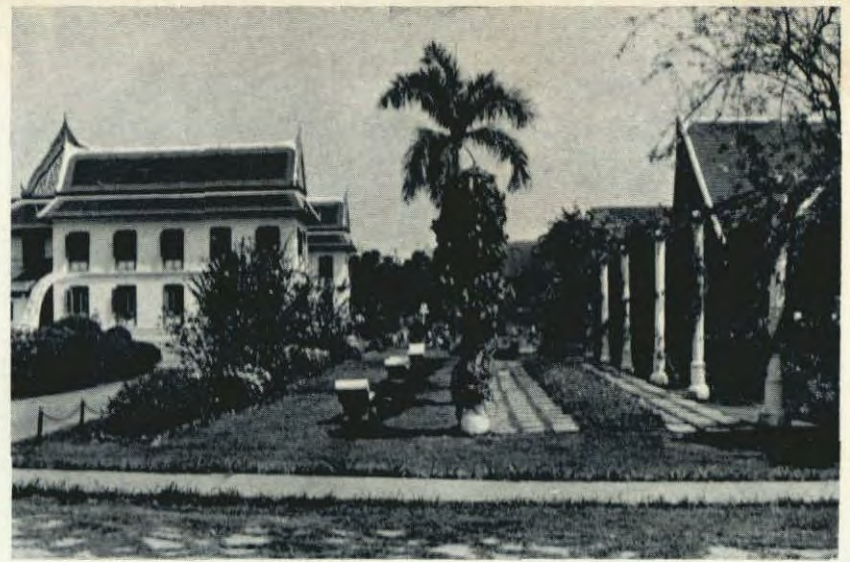

บันไดงาม

สระอโนดาต

อุทยานซ็ซาร์

น้ำตกใหญ่

น้ำตกเล็ก

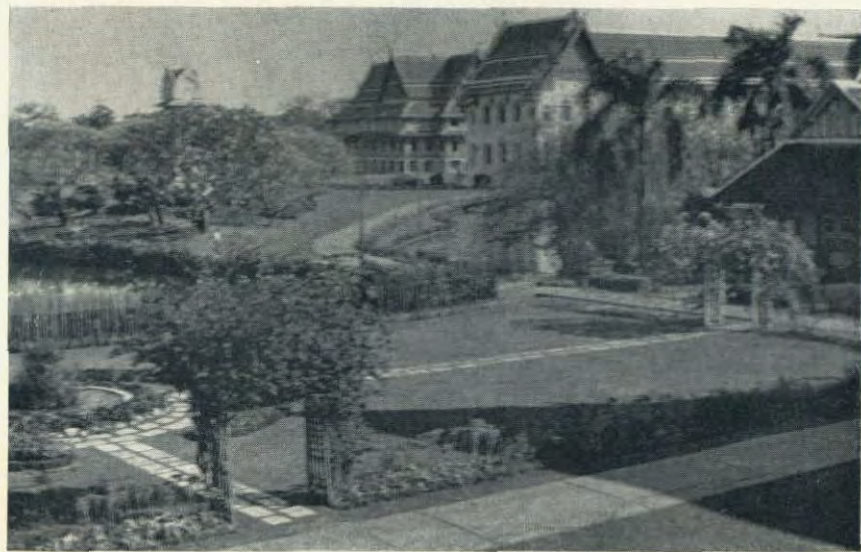
“ก็โมงแล้วครับ”
“ดูเอาเองสิ !!”

๕ ๔
ครึ่งหนึ่งฉายานาม
“ฟาร์มจระเข้ !”

สวยไหม

อ๋อ !

OUTSIDE

VS

INSIDE

งามระเบียงโล่งล้วน
แสงแห่งสุริยา
เพดานสดสีฟ้า
ไฟช่อ แสงนวลฉฉ

ลานตา
ส่องพ^ฉ
คูเดิน
น้ำแท่ยามเย็น

ไอ้ ช่อฟ้าก็งามระยับ ละเอียดอ่อนแลสลัก
ลายบรรจง คงสถิตเหนือวชิรมงกุฎ ฤกษ์สุดสง่า
ตั้งลอยฟ้าจากเมืองแมน แลนา ฯ

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

กำเฝียด รร.

วราชาติ มีชูบท

กำเนิดวิชารัฐวิทยาลัย
และพระบรมราชโองบายของพระองค์ผู้พระราชทานกำเนิด

“...โรงเรียนที่สอนเฉพาะเวลากลางวันนั้น ครูมีเวลาอยู่กับเด็กได้น้อย การศาสนาเขาก็สอนเหมือนกัน ที่เรียกว่า จรรยา แต่นักเรียนเรียนจรรยาที่โรงเรียนแล้วเมื่อเลิกจากโรงเรียนพันครูไป จรรยาที่ครูสอนก็เป็นอันทิ้งเสียด้วย ถ้าโรงเรียนเป็นบ้านของนักเรียน ด้วย เช่น โรงเรียนกินอยู่ประจำ การฝึกสอนและการควบคุมได้มีอยู่ตลอดเวลา เพราะเราหวังประโยชน์ เพื่ออุดหนุนการฝึกสอนเช่นนี้

เราจึงตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น ”

(พระบรมราชาธิราช ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่นักเรียนมหาดเล็กหลวง ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ในงานพระราชพิธีฉัตรมงคล เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๔๕๖)

พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดี ศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๕๓ เพื่อเป็นสถาบันในการศึกษาอย่างแท้จริงแก่กุลบุตรชาวไทย และเปรียบเสมือนพระอารามหลวงประจำรัชกาลซึ่งมิโปรดให้สร้างขึ้น เพราะทรงพระราชดำริว่า ในรัชสมัยของพระองค์ พระอารามหลวงต่างๆ ก็มีอยู่มากแล้ว หากจะโปรดเกล้าให้สถาปนาพระอารามหลวงขึ้นอีก ก็จะต้องเป็นภาระปฏิสังขรณ์อีกโดยมิควร แต่ในรัชสมัยของพระองค์การศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว มิได้อยู่กับวัดเช่นแต่เดิม นักเรียนต้องการครูบาอาจารย์ที่เป็นคนอุทิศ เพื่อทำการอบรมสั่งสอน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนา โรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นตามแบบ Public School ของอังกฤษ

เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนา โรงเรียนมหาดเล็ก

หลวงขึ้นแล้ว ได้ทรงมีพระราชปรารภ ในการดำเนินการศึกษาในโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ดังนี้

๑. อบรมให้เป็นผู้มีศาสนา
๒. อบรมให้เป็นผู้ดี
๓. อบรมให้เป็นผู้มีสติปัญญาและความสามารถ

นอกจากนี้ ยังทรงมีลายพระราชหัตถเลขา พระราชทานไปยังเจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี (ม.ล. เปี้ย มาลากุล) เสนาบดีกระทรวงธรรมการในสมัยนั้น เกี่ยวกับการดำเนินการศึกษาในโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ลายพระราชหัตถเลขาทรงเป็นภาษาอังกฤษมีใจความดังต่อไปนี้.

NOTE

I recommend this article to the notice of the Minister of Education and the Under Secretary. I have marked certain passage in red, because some of them impress me, and others state very clearly what I have felt all long.

All systems and rules and syllabus are really so much waste paper, and worse still waste of time, if they do not succeed in producing the sort of citizens we want for our country. I do not say that what applies to England will

equally apply to Siam. On the contrary it would be a very grave mistake to adopt English methods in total without alteration, but the article may give one some few ideas.

In the Royal Pages College, what I want is not so much to turn out model boys, all of the same standard, all brilliant "madhyom" scholars with thousands of marks each, as to turn out efficient young men, young men who will be physically and morally clean, and who will be looking forward keenly to take up whatever burden the future may lay upon them. I do not want monuments of learning who have passed all your exams with flying colours. I do not want walking school books. What I want are just manly men, honest, truthful, clean in habits and thoughts and I would not break my heart about it if you told me that such or such a fellow writes with difficulty, can't do compound fractions, or does not know any geometry, if I only know that he has learnt enough at my school to know the difference between true manliness and effimnacy. I never want again to hear "clever" people complaining that "ปัญญาท่วมหัว เอาตัวไม่รอด". At the Mahadlak College, what I want is that Education should mean the turning of a boy into a fine young man and a good citizen, not to crush out all individuality under the weight of Syllabus and Systems:- And I want Education to be interesting to the boys, so that they would in later days be able to look upon school life as something peculiarly pleasant to have passed through. My College is not to be compared to other schools, where the aim is different. If I had wanted just the ordinary

kind of school, I would have founded a day school, not a boarding one.

All this may or may not be in accord with your scheme of Education—if it is, then I am glad; but if not, then please let me have a fair trial with my idea. Don't try and make my teachers "toe your line" let them "toe" mine, because they are running in my "sports" in which I am giving the "cups".

พระบรมนามาภิไธย ราช ร.

คำแปลสำเนาพระราชหัตถเลขา

ข้าพเจ้าขอแนะนำเสนาบดีและปลัดทูลฉลองกระทรวงศึกษา
ธิการให้สังเกตบทความเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ทำหมายเหตุด้วยหมึกแดง
ไว้บางแห่ง เพราะว่าตอนนั้น ๆ จักใจข้าพเจ้าและบางแห่งก็กล่าว
ไว้อย่างชัดเจน ถึงขอความที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นเช่นนั้น

แบบระเบียบกฎข้อบังคับ และหลักสูตรเหล่านั้น จะเป็น
เพียงเศษกระดาษ และร้ายยิ่งกว่านั้นจะทำให้เป็นการเปลืองเวลา
ถ้าสิ่งเหล่านั้นมิได้นำมาซึ่งความสำเร็จอันที่จะสร้างพลเมืองชนิด

ซึ่งเราต้องการสำหรับประเทศของเรา ข้าพเจ้าไม่กล่าวว่าอะไรที่ใช้
ได้สำหรับประเทศอังกฤษ จะใช้ได้เท่ากันสำหรับประเทศสยาม
ตรงข้ามจะเป็นความผิดอย่างมหันต์ที่จะนำเอาวิธีของอังกฤษมาใช้
ทั้งหมดโดยมิได้ดัดแปลงแก้ไข แต่บทความนี้อาจให้ความเห็นได้
บ้างบางอย่างแก่บางคน

สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการในโรงเรียนมหาดเล็กหลวงนั้น มิใช่ว่า
เพียงจะให้สร้างเด็กตัวอย่างให้มีมาตรฐานอันเดียวกันทั้งหมด คือให้
เป็นเด็กมัธยมอันรุ่งโรจน์ แต่ละคนมีคะแนนนับเป็นพัน ๆ เช่นนั้น
หามิได้ ข้าพเจ้าต้องการจะให้สร้างคนหนุ่มอันมีความสามารถ
คนหนุ่มผู้ซึ่งมีกำลังกายและใจใสสะอาดและเป็นผู้ซึ่งเต็มใจคอยจะ
ทำการหนักก่อนอนาคตจะพียงนำมาให้ไม่ว่าชนิดใด ข้าพเจ้าไม่ต้อ
งการให้คนหนุ่มเป็นเสมือนอนุสาวรีย์แห่งการเล่าเรียนและได้ผ่าน
การสอบไล่ทั้งหมดของท่านด้วยเกียรติยศอย่างสูง ข้าพเจ้าไม่ต้อ
งการให้เป็นประหนึ่งตำราเรียนที่เดินได้ สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการคือชาย
หนุ่มอันมีลักษณะผ่องใส ซื่อตรง มีความสัจย์ มั่นสยและความคิด
บริสุทธิ์สะอาดและข้าพเจ้าจะไม่เศร้าโศกเสียใจเลย ในเมื่อท่าน
บอกแก่ข้าพเจ้าว่า คนนั้นคนนั้นเขียนหนังสือด้วยความลำบากยากยิ่ง
ทำเลขเศษส่วนไม่ได้หรือไม่รู้เรขาคณิตเอาเสียเลย ถ้าข้าพเจ้ารู้แต่

เพียงว่าเขาได้เรียนในโรงเรียนของข้าพเจ้า และรู้พอที่จะเปรียบ
เทียบได้ว่า ลักษณะของลูกผู้ชายกับลักษณะสตรีเพศผิดกันอย่างไร
ก็พอใจ ข้าพเจ้าไม่ต้องการไต่ยินคนฉลาดบ่นว่า—“ปัญญาท่วมหัว
เอาตัวไม่รอด” ที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง ข้าพเจ้าต้องการจะให้
การศึกษามีความหมายว่า แปลงเด็กให้เป็นคนหนุ่มอันผ่องใสและ
เป็นพลเมืองดี และมีให้หน้าที่ของหลักสูตรและแบบระเบียบบด
ขยิบคุณลักษณะของเขา และข้าพเจ้าต้องการให้การศึกษาเป็นสิ่งที่
เพลิดเพลินสำหรับเด็ก เพื่อว่าในภายหน้าเขาเหล่านั้นจะได้ทวนไป
ว่าถึงชีวิตที่ได้ผ่านมาเมื่ออยู่ในโรงเรียนว่า เป็นสิ่งสนุก ข้าพเจ้า
ไม่ต้องการให้เอาโรงเรียนของข้าพเจ้าไปเปรียบเทียบกับโรงเรียน
อื่น ๆ ซึ่งมีจุดประสงค์ต่างกัน ถ้าข้าพเจ้าต้องการแต่เพียงโรงเรียน
ประเภทธรรมดาแล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะได้สร้างโรงเรียนเข้ามาเย็น
กลับหาใช้โรงเรียนกินนอนไม่

ข้อความที่สนทนากันกับแผนการศึกษาของท่าน
หรือจะไม่พ้องต้องกันได้ ถ้าแม้พ้องกันแล้วข้าพเจ้าก็ยินดีแต่ถ้า
หากว่ามีได้เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้ทดลองความคิดของ
ข้าพเจ้าโดยยุติธรรม อย่าได้พยายามจูงครุของข้าพเจ้าให้ไปใน
แนวทางของท่านเลย จงให้เขาไปตามแนวทางของข้าพเจ้าเถิด

เพราะว่าเขาเหล่านั้น “วัง” อยู่ในกร “กริธา” ของข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้ให้ “ถวย”

เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงแล้ว ได้ทรงพระราชทานที่ดิน พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ที่สวนกระเจง ริมคลองเปรมประชากร ตำบลสวนดุสิต ให้สร้างอาคารโรงเรียน ในขั้นต้นโปรดให้สร้างอาคารโรงเรียนเป็นเรือนไม้ หลังคามุงจาก แล้วย้ายนักเรียนมหาดเล็กหลวง จากโรงเรียนราชกุมาร (เก่า) ใกล้หอพิพิธราชมณั ในพระบรมมหาราชวัง ซึ่งเป็นที่ทำการสอนชั่วคราวมาดำเนินการสอนในที่ซึ่งพระราชทานให้ใหม่นี้ เมื่อต้นปี ๒๔๕๔ ต่อมาในปี ๒๔๕๘ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กรมศิลปากร ดำเนินการสร้างอาคารถาวรของโรงเรียนมหาดเล็ก ซึ่งประกอบด้วยหอประชุมและอาคารที่พักของนักเรียนที่มุมโรงเรียนอีก ๔ หลัง และได้เสด็จพระราชดำเนินวางศิลาพระฤกษ์อาคารโรงเรียน เมื่อ ๓๐ ธันวาคม ๒๔๕๘

ครั้นปี ๒๔๕๙ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โอนโรงเรียนราชวิทยาลัย จากกระทรวงยุติธรรม มาไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงที่จังหวัดเชียงใหม่อีกแห่งหนึ่ง ในปี ๒๔๖๐

แต่เป็นที่น่าเสียดายที่พระบรมราชปณิธาน ในอันเกล้าฯ ในการที่จะทรงขยายการดำเนินการศึกษาในโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น จำต้องสลายลงเนื่องด้วยเสด็จสู่สวรรคาลัย เมื่อ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๖๘ และสภาวะการฝืดเคืองเงินในระยษนั้น จึงเป็นเหตุให้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว จำต้องทรงตัดรายจ่ายส่วนพระองค์ลง เพื่อให้การเงินสมดุลย์ จึงต้องทรงยุบโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ ตั้งปรากฏในประกาศกรมบัญชาการกลางมหาดเล็ก ดังนี้

(สำเนา)

ประกาศกรมบัญชาการกลางมหาดเล็ก เรื่อง ยุบเลิกโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่

เนื่องด้วยพระราชปรารภ ในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่จะให้กุลบุตรในมณฑลภาคพายัพได้ศึกษาวิทยาการและอบรมอุปนิสัยให้เท่าเทียมกับกลุ่มกุลบุตรในกรุงเทพมหานคร โดยมีพระราชประสงค์จะยังความเจริญให้แผ่ไพศาลไปทั่วพระราชอาณาจักรสยาม แต่เป็นการ

ยากที่จะให้กุลบุตรในมณฑลนั้นลงมาเล่าเรียนศึกษาในโรงเรียน
ต่าง ๆ ในกรุงเทพฯพระมหานครได้ เนื่องด้วยมณฑลภาคพายัพ
เป็นมณฑลที่ไกลกันดาร ปราศจากการคมนาคมที่จะติดต่อให้
สะดวกในกิจเช่นนี้ ในกาลครั้งนั้นจึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ ขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่
รวมอยู่ในแผนกโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ และกิจการของ
โรงเรียนนี้ก็ได้ดำเนินไปด้วยดี จนทราบเท่าปรดัยปัจจุบัน อันเป็น
สมัยที่ ความเจริญ แห่ง มณฑล ภาคพายัพได้ก้าวหน้าไปเป็นลำดับ
ตลอดจนการคมนาคมก็ได้สะดวกขึ้นเป็นอันมาก โดยมีรถไฟติดต่อ
กับกรุงเทพฯพระมหานครแล้ว การเดินทางมีเวลาเพียง ๒๖ ชั่วโมง
เท่านั้น และกุลบุตรในมณฑลภาคพายัพได้ลงมาศึกษาอยู่ใน
กรุงเทพฯ ก็มาก เพราะมีครูอาจารย์อันประกอบด้วยวิทยาการทุก
ประเภทแล้วพร้อม จึงทรงพระราชดำริเห็นว่าบัดนี้เป็นโอกาสอัน
สมควร ที่จะให้กุลบุตรทั่วไปในมณฑลนั้น ได้ลงมาเล่าเรียนศึกษา
วิชาการต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ อันจะได้รับผลดียิ่งขึ้น ไม่ควรที่จะ
ต้องมีโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่ ไว้ให้เปลืองพระราช-
ทรัพย์

อาศัยเหตุผลดังได้บรรยายมาฉะนี้ จึงทรงพระกรุณาโปรด

เกล้าฯ ให้ยุบเลิกโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่ เสียตั้งแต่
วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๔๖๘ เป็นต้นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๒ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๘

เจ้าพระยาวรรมภพ

จางวางเอก ผู้สำเร็จราชการมหาดเล็ก

ต่อมาวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๔๖๙ มีพระบรมราชโองการ
ในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้รวมโรงเรียนมหาด-
เล็กหลวง และโรงเรียนราชวิทยาลัยเข้าด้วยกัน แล้วพระราชทาน
นามใหม่ว่า “วชิราวุธวิทยาลัย” ณ สถานที่เดิมของโรงเรียน
มหาดเล็กหลวง ดังประกาศกระแสพระบรมราชโองการต่อไป

(สำเนา)

ประกาศ

วางรูปการและพระราชทานนามโรงเรียน

มหาดเล็กหลวง

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา-
ประชาธิปกพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โรงเรียน

มหาดเล็กหลวงซึ่งสำเร็จพระบรมเชษฐาธิราช พระบาทสมเด็จพระ
พระรามาธิบดีที่ ๖ ได้ทรงสถาปนาขึ้น เพื่อให้เป็นอนุสาวรีย์
คู่พระอารามหลวงประจำรัชกาลของพระองค์ โดยพระราชประสงค์
ให้เป็นศึกษาสถานอันดีของกุลบุตรและดำรงอยู่ได้มั่นคงสืบไปภาย
หน้า จึงได้ทรงวางรูปการอันเป็นหลักสำคัญไว้แล้ว ๒ ประการ
คือ ได้พระราชทานทุนทรัพย์ไว้เป็นกำลัง เพื่อให้โรงเรียนมีผล
ประโยชน์เลี้ยงตัวเองได้ในภายหน้าประการหนึ่ง ได้ทรงตั้งหลักวิธี
การปกครองด้วยสภากรรมการไว้สำหรับดูแลจัดการให้เป็นไปใน
ทางที่ควร ประการหนึ่ง

บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะส่งเสริม
ฐานะของโรงเรียนนี้ ให้สถาพรพัฒนาการยิ่งขึ้น เพื่อเป็นที่เชิดชู
พระเกียรติแห่งพระบรมเชษฐาธิราช

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศสถิติของโรงเรียน

ดังนี้

๑. ให้โรงเรียนอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์

๒. ให้ขึ้นแก่สภากรรมการจัดการ

ส่วนนามของโรงเรียนนั้น ทรงพระราชดำริเห็นว่า บัดนี้ได้
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนขึ้นกับโรงเรียนราชวิทยาลัย
รวมเป็นโรงเรียนเดียวกันแล้ว สมควรจะมีนามอันทรงไว้ซึ่งความ
เป็นอนุสาวรีย์ของสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราชและโรงเรียนราช-
วิทยาลัยด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม
โรงเรียนใหม่ว่า โรงเรียน “วชิราวุธวิทยาลัย”

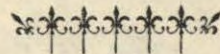
ประกาศมา ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๖๙
เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

จาก ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๒ พ.ศ. ๒๔๕๘

ราชกิจจานุเบกษา ภาคกฤษฎีกา { เล่ม ๔๒ พ.ศ. ๒๔๖๘
เล่ม ๔๓ พ.ศ. ๒๔๖๙

วชิราวุธานุสรณ์ พ.ศ. ๒๕๐๗

วชิราวุธานุสรณ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

ฉันเองก็ไม่นึกจะติใครที่ทำการตามหน้าที่
แต่ผู้ที่บกพร่องในหน้าที่ฉันต้องติ ไม่ว่าจะ
บุคคลที่อยู่ในตำแหน่งสูงลอยละลิวปานใด

ฉวยอำนาจ หน้า ๕

พระราชสุภาษิต ในรัชกาลที่ ๖

ACTIVITIES

ACTIVITIES

ACTIVITIES

๒๓ ตุลาคม ๒๕๑๕
วันปิยมหาราชานุสรณ์
วชิราวุธวิทยาลัย
ถวายเป็นบำเพ็ญ
สักการะและระลึกในพระมหากรุณาธิคุณ

๒๗ ตุลาคม ๒๕๑๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เสด็จพระราชทานผ้าพระกฐิน

ณ วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม

วงโยธวาทิต วงปี่สก็อต

และนักเรียน ๑๐๐ คน

เฝ้ารับเสด็จ

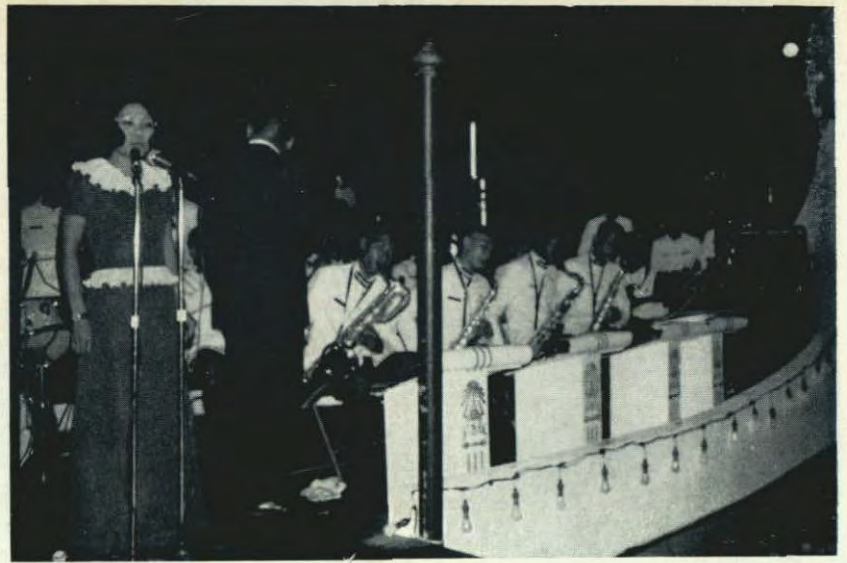

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

งานวันคล้ายวันประสูติ

สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริ โสภภาพรรณวดี

ณ วังรื่นฤดี

วงเครื่องสายสากล - วงหัดดนตรี

ร่วม

บรรเลงถวายในงาน

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

วันคล้ายวันสวรรคต

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

องค์พระผู้พระราชทานกำเนิด

วชิราวุธวิทยาลัย

สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี

พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗

เสด็จ

พระราชดำเนิน

บำเพ็ญพระราชกุศลถวาย

ณ หอประชุมวชิราวุธวิทยาลัย

ในตอนเช้า

ตอนบ่ายวันเดียวกัน
นักเรียนวิชาวุฒวิทยาลัยเฝ้ารับเสด็จ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และ
สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ
เสด็จพระราชดำเนิน
วางพวงมาลาสักการะพระบรมรูป ฯ
ณ สวนลุมพินี

๑๘ มกราคม ๒๕๑๖

คุณอภิย์ จันทวิมล

ฯ พณ ฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เยี่ยม

ชมกิจการของโรงเรียน

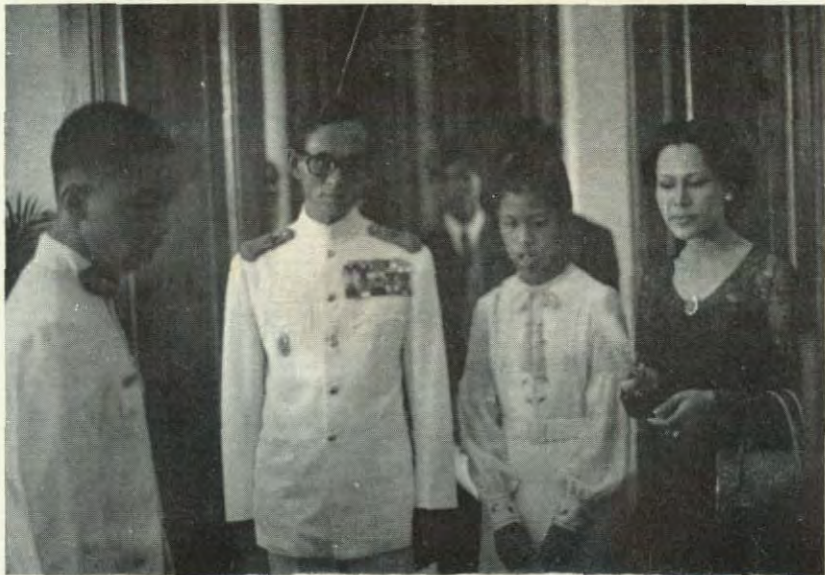
๑ มีนาคม ๒๕๑๖
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

และ
สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์
เสด็จจิวรารุทวิทยาลัย
พระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล
แก่นักเรียนที่สอบได้คะแนนดี
และนักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้ว

จากนั้นเสด็จพระราชดำเนิน
ทอดพระเนตรกิจกรรมทางศิลปหัตถกรรมและวิทยาศาสตร์
แล้วเสด็จประทับพระแท่นกลางสนาม
ทอดพระเนตรการแสดงต่าง ๆ ของนักเรียน

วชิราวุธวิทยาลัย

ทวีป กิตยาภรณ์

หมายเหตุ

บทความนี้ ผู้เขียนได้อาศัยบทความของนักเรียนเก่าวิชารัฐวิทยาลัย
ท่านหนึ่งคือ ดร. โกศลชัย คุุสาราญ ซึ่งได้เขียนไว้เมื่อปี ๒๕๐๓ เป็น
รากฐานในการเรียบเรียง และได้แก้ไขให้เข้ากับเหตุการณ์ บทความนี้ได้
ลงพิมพ์ในสูจิบัตรการแข่งขันรักบี้ฟุตบอล มาเลคอลลเจ-วิชารัฐวิทยาลัย
และ "ในวิชารัฐานุสาสน์" มาแล้ว

แต่เนื่องจากผู้เขียนพบว่ายังมีข้อบกพร่องอีกหลายประการ จึงได้
เพิ่มเติมและแก้ไขบทความนี้อีกหลายตอน และนำลงในหนังสือนี้ เพื่อ
มุ่งที่จะให้เป็นข้อเตือนใจถึงความจำเป็นต่าง ๆ ของวิชารัฐวิทยาลัยที่รุ่น
ของเราได้เคยอยู่มา หากมีข้อบกพร่องประการใดก็ขออภัยต่อท่านเจ้าของ
เรื่องเดิม และท่านผู้อ่านด้วย.

ทวีป กิตยาภรณ์

หลักการอบรม

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงแสดง
พระราชประสงค์ของพระองค์ไว้อย่างชัดเจน ในการที่ ได้ทรง
สร้างโรงเรียนขึ้นว่า พระองค์ไม่ทรงต้องการผู้ที่มีความรู้แต่
อย่างเดียว โดยไม่สามารถทำงานได้ พระองค์ไม่ทรงต้องการ
ผู้สมุคเคลอนที่ แต่สิ่งที่พระองค์มีพระราชประสงค์นั้นก็คือ
นักเรียนที่มีจิตใจสะอาด รู้จักหน้าที่ และสามารถกระทำตนให้
เหมาะสมในสถานที่และโอกาสต่าง ๆ ฉะนั้นหลักการอบรมของ
วิชารัฐวิทยาลัย จึงไม่มุ่งเพียงแต่จะให้การศึกษา แต่ในชั้นเรียน
เพียงอย่างเดียว แต่ต้องการให้

๑. นักเรียนเป็นคนมีความรู้
๒. นักเรียนเป็นคนมีศาสนา
๓. นักเรียนเป็นผู้ดี

หลัก ๓ ประการนี้แหละ คือ หลักการ อบรม ของ

วิชารัฐวิทยาลัย

กิจวัตรของนักเรียนมหาวิทยาลัย

- ๖.๓๐ น. ระวังปลุกสำหรับนักเรียนที่ยังไม่ตื่น
- ๗.๐๐ น. เริ่มเรียนชั่วโมงแรก
- ๘.๐๐ น. หยุดพักเพื่อรับประทานอาหารเช้า
- ๘.๓๐ น. ขนห่อประชุมเพื่อสวดมนต์และฟังนิตฺหมาย
- ๙.๐๐ น. เริ่มเรียนชั่วโมงที่ ๒
- ๑๐.๐๐ น. เรียนชั่วโมงที่ ๓
- ๑๐.๕๐ น. หยุดพักรับประทานอาหารว่าง
- ๑๑.๑๕ น. เรียนชั่วโมงที่ ๔
- ๑๒.๑๐ น. เรียนชั่วโมงที่ ๕
- ๑๓.๐๐ น. เลิกเรียน พักรับประทานอาหารกลางวัน หลังจากนั้นนักเรียนมีเวลาพักผ่อนเล็กน้อย เช่น เข้าห้องสมุด
- ๑๔.๐๐ น. เรียนดนตรี หรือการฝีมือหรือทำการบ้านพิเศษ
- ๑๕.๐๐ น. เวลาว่าง
- ๑๕.๔๕ น. เข้าแถวนับยอดนักเรียนแต่ละคณะแล้วเล่นกีฬา
- ๑๗.๐๐ น. เลิกกีฬา อาบน้ำ แต่งชุดนอน
- ๑๙.๐๐ น. รับประทานอาหารเย็น
- ๑๙.๓๐ น. ทำการบ้าน เรียกว่า เข้า Prep. (มาจาก Preparation)

๒๐.๓๐ น. เลิก Prep. เตรียมตัวเข้านอน

๒๐.๔๕ น. สวดมนต์

๒๑.๐๐ น. เข้านอน

(กิจวัตรนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมสำหรับคณะเล็กเล็กเป็นบางประการ คือ เวลา ๑๘.๐๐ น. รับประทานอาหารเย็น ๑๙.๐๐ น. เข้า Prep. เลิกเวลา ๒๐.๐๐ น. แล้วสวดมนต์เข้านอน

อนึ่ง สำหรับนักเรียนชั้น มศ. ๔-๕ ทางโรงเรียนอนุญาตให้ดูหนังสือและทำการบ้านต่อหลังจากสวดมนต์กลางคืนแล้ว ได้จนถึง ๒๒.๓๐ น. จึงให้เข้านอน)

กิจวัตรประจำวันของนักเรียนจะเห็นได้ว่า ในวันหนึ่ง ๆ นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนหนังสือ สวดมนต์ เล่นดนตรี หรือทำการฝีมือและเล่นกีฬาด้วยกันทุกคน อันเป็นการศึกษาที่ลงพร้อมด้วยองค์ ๔ คือ พุทธศึกษา จริยศึกษา หัตถศึกษา และพลศึกษา และกิจวัตรเหล่านี้ต้องทำทุกวันยกเว้นวันอาทิตย์ที่เป็นวันว่าง นักเรียนทุกคนจึงมิใช่เป็นผู้มีความรู้ แต่ในตำราเรียนเท่านั้น แต่ยังสามารถทางอันด้วย ซึ่งส่งเหล่านั้นเองทำให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ ได้ โดยไม่เคอะเขิน อนึ่งในวันอาทิตย์

ทางโรงเรียนได้นิมนต์พระภิกษุผู้ทรงคุณวุฒิมาเทศนาอบรมสั่งสอน
นักเรียน หรือไม่ก็เชิญผู้ทรงคุณวุฒิในด้านต่าง ๆ หรือครูอาจารย์
มาให้ โอวาทแล้วแต่ความเหมาะสม

การเล่าเรียน

วชิราวุธวิทยาลัย มีชั้นเรียนตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ ๓ จนถึง
มัธยมศึกษาปีที่ ๕ ซึ่งมุ่งแผนกวิทยาศาสตร์และศิลป์ (ฝรั่งเศสและ
คณิตศาสตร์)

ทุก ๆ เดือน จะมีการ ทดสอบ เก็บ คะแนนความรู้ ที่ได้เรียน
ไป นอกจากจะเป็นการ ทดสอบความรู้ของนักเรียนแล้วยังทำให้
นักเรียนมีความสนใจ และกระตือรือร้นต่อการเรียนของตนเสมอ
ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดของแต่ละหมวดวิชา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ
ภาษาฝรั่งเศส คณิตศาสตร์ และคะแนนรวม จะได้รับเกียรติเป็น
ผู้นำรายงานการเรียน ประจำเดือน หรือประจำภาค ไปส่งต่อท่านผู้
บังคับการบนหอประชุมท่ามกลางนักเรียนและครูอาจารย์ทั้งโรงเรียน
ประเพณีเรานำมาจาก Public school ในประเทศอังกฤษ และได้
ปฏิบัติกันมานานแล้ว เราเรียกกันโดยทั่วไปว่า "การส่งใบ"

วชิราวุธวิทยาลัยแบ่งภาคการศึกษาออกเป็น ๓ ภาค ดังนี้ คือ
ภาคต้นหรือภาควิชาบุชชา เริ่มประมาณกลางเดือนพฤษภาคมจน
ถึงกลางเดือนสิงหาคม ภาคกลาง คือ ภาคปวารณา เริ่มประมาณ
เดือนกันยายน ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน และภาคสุดท้าย หรือภาค
มาฆบูชา เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม ถึงประมาณเดือนมีนาคม

นักเรียนแต่ละชั้นจะมีการสอบประจำภาควิชาบุชชา และ
ปวารณา และเก็บคะแนนบางส่วนเฉลี่ยไปรวมกับการสอบไล่ภาค
มาฆบูชา แต่สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ. ๔ - ๕)
จะไม่มี การสอบภาควิชาบุชชา แต่มีการสอบกลางปีประมาณเดือน
พฤศจิกายน แทน สำหรับชั้น มศ. ๔ ก็เก็บคะแนนไปเฉลี่ยกับการ
สอบปลายปีเช่นกัน ส่วนชั้น มศ. ๕ ไม่มีการเก็บคะแนน เพราะ
การสอบไล่ไขข้อสอบทั่วประเทศของกรมวิชาการ

นักเรียนชั้น มศ. ๓ ที่สามารถสอบไล่ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ
๙๐ ขึ้นไป และมีความประสงค์จะศึกษาต่อในวชิราวุธวิทยาลัย
จะได้รับทุนการศึกษา ๓,๗๕๐ บาทต่อปี เป็นเวลา ๒ ปีจนจบการ
ศึกษา

และในชั้น มศ. ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ผู้ที่ได้มีคะแนนเป็น
ที่ ๑ ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ จะได้รับด้วยรางวัลของ Mr. L.J.

Robins อดีตครุวิทยาาสตร์ของวชิราวุธวิทยาลัย ไวเป็นเกียรติ โดยได้รับพระราชทานจากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันงานของโรงเรียน

อนึ่ง นักเรียนแต่ละชั้นที่สอบไล่ได้ ที่ ๑ และ ๒ ของชั้น จะได้รับพระราชทานรางวัลจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันงานโรงเรียน เช่นเดียวกับผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้น มศ. ปลายจะได้รับพระราชทานประกาศนียบัตรด้วย

การปกครองของวชิราวุธวิทยาลัย

วชิราวุธวิทยาลัย แบ่งการปกครองออกเป็น ๗ คณะ คือ คณะเด็กโต ๔ คณะ มีคณะผู้บังคับการ คณะตุลิต คณะจิตรลดา และคณะพญาไท กับคณะเด็กเล็กอีก ๓ คณะ คือคณะสนามจันทร์ คณะนันทอุทยาน คณะสราญรมย์ คณะเด็กโตและคณะเด็กเล็กนี้อยู่คนละฟากถนนไม่ปะปนกัน

เด็กโต คือ ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๑๔ ปี และอยู่ตั้งแต่ชั้น มศ. ๑ ถึง มศ. ๕ ส่วนเด็กเล็ก คือ ผู้ที่มีอายุ ๔ - ๑๓ ปี อยู่ระหว่างชั้น ป. ๓ ถึง ป. ๗

นักเรียน แต่ละคน มียอดเฉลี่ย คณะละ ประมาณ ๑๐๐ คน การปกครองภายในคณะเด็กโต (หรือที่เรียกกันว่า "คณะใน") มีหัวหน้าคณะ (Prefect) เป็นผู้ควบคุม แต่ละคณะจะมีหัวหน้าคณะละประมาณ ๕-๑๐ คน แล้วแต่ความเหมาะสม หัวหน้านักเรียนอาวุโสเป็นผู้เสนอชื่อต่อผู้กำกับคณะ หากเห็นสมควรก็นำเสนอท่านผู้บังคับการ และกระทำพิธีแต่งตั้งในวันไหว้ครู ผู้ที่เป็นหัวหน้าจะต้องมีอาวุโส มีความสามารถในทางกีฬา มีความประพฤติดี และมี ความยุติธรรมต่อนักเรียนในคณะ ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจะต้องปฏิบัติตนในพิธีไหว้ครูต่อหน้าพระพุทธรูป พระบรมรูป ท่านผู้บังคับการ ผู้กำกับคณะ ครูอาจารย์ตลอดจนนักเรียนทุกคน เมื่อปฏิบัติแล้วจะได้รับแจกเครื่องหมายหัวหน้าเป็นแถบโบว์สีเหลืองพาดดำ หัวหน้าจะทำหน้าที่ดูแลหน้าที่นักเรียนในคณะแทนครู โดยมีผู้กำกับคณะคอยควบคุมอีกชั้นหนึ่ง นอกจากจะดูแลนักเรียนแล้ว หัวหน้ายังต้องคอยจัดการกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะให้เป็นไปโดยเรียบร้อยด้วยการปกครองระบบนี้จะทำให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบหน้าที่อันเป็นการฝึกหัดที่ดีและพร้อมที่จะรับผิดชอบตนเองได้เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

สำหรับคณะเด็กเล็กไม่มีการแต่งตั้งหัวหน้า แต่มีครูประจำ
ควบคุมอยู่แทน

อนึ่ง เพื่อเป็นการสะดวกในการแยกว่าเป็นคณะใด แต่
ละคณะจึงมีสีประจำคณะดังนี้

คณะผู้บังคับการ — สีฟ้า

คณะตุลาการ — สีเงิน

คณะจิตรลดา — สีเขียวแก่

คณะพญาไท — สีชมพู

คณะสนามจันทร์ — สีเหลือง

คณะนนทอุทยาน — สีม่วง

คณะสราญรมย์ — สีเทา

กิจกรรมต่าง ๆ

การดนตรี วงดนตรีของวชิราวุธวิทยาลัยอาจกล่าวได้ว่าเป็น
วงดนตรีที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีเครื่องมือมากชนิดแบ่งออกได้
เป็น ๗ วง คือ โยธวาทิต บัซซิกอต หัสดนตรี จุลดุริยางค์ เครื่อง
สายสากล เครื่องสายไทย ส่วนอีกวงหนึ่งคือวงเมโลดิก้าของคณะ
เด็กเล็ก สำหรับวงบัซซิกอตนับเป็นวงแรกในประเทศไทย

วงดนตรีของโรงเรียนได้รับการยกย่องจากสังคมอันมีเกียรติ
ให้นำแสดงหลายครั้งในปีหนึ่งๆ ปรากฏอยู่เสมอทั้งชาวไทยและเทศ

เครื่องหมายสามารถดนตรี สำหรับผู้มีความสามารถในทาง
นี้ มี ๒ ชั้น สำหรับเด็กโต คือ ชั้นหนึ่งเป็นรูปพระมหามงกุฎลงยามี่
แถบสีฟ้า และชั้นสองเป็นรูปพระมหามงกุฎสีทอง สำหรับคณะเด็ก
เล็กเป็นรูปพระมงกุฎลงยามี่แถบสีฟ้าเงิน

การกีฬา วชิราวุธวิทยาลัยต้องการส่งเสริมให้นักเรียนทุก
คนเป็นผู้ที่มีพลานามัยแข็งแรง และจิตใจสมบูรณ์ จึงมีชมรมกีฬา
ให้นักเรียนทุกคนสมัครเป็นประจำทุกวัน การกีฬาที่ให้เล่นมีรักบี้
ฟุตบอล แอสโซซิเอชันฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน
เทนนิส ยิมนาสติก สควอช ไรฟ์ส กรีฑา วายาน่า และกีฬาในร่ม
นับว่าโรงเรียนมีเจตนาอันแรงกล้าที่จะให้นักเรียนทุกคนมีร่างกาย
และจิตใจสมบูรณ์และแข็งแรงอย่างแท้จริง กีฬาบางอย่าง เช่น
สควอช และไรฟ์สมีที่เล่นน้อยมาก แต่โรงเรียนมีให้เล่นเพื่อใ้
นักเรียนรู้จักเกมกีฬาหลาย ๆ อย่าง

ในปัจจุบัน รักบี้ฟุตบอล บาสเกตบอล กรีฑา วายาน่า
โรงเรียนได้ส่งเข้าแข่งขันประเภทโรงเรียน และชนะเลิศด้วยกัน

หลายครั้ง จนเป็นที่ยอมรับกันในวงการกีฬาทั่วไป นักเรียนวิชาวุฒ
วิทยาลัยเคยได้รับเกียรติเข้าเล่นในทีมชาติทีม

สำหรับรักบี้ฟุตบอล ซึ่งเป็นกีฬาหลักของโรงเรียนนั้น นอก
จากจะแข่งขันภายในประเทศแล้ว ยังมีการแข่งขันประเพณีเชื่อม
สัมพันธ์ไมตรีกับต่างชาติดีกด้วย โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพรับรอง
การแข่งขันนี้กับ The Malay College ของมาเลเซีย และกับ
Raffles Institution ของสิงคโปร์ ซึ่งนอกจากจะให้ผลทางกีฬาแล้ว
ยังเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนของเรา กับของชาติ
เพื่อนบ้านด้วย

การกีฬาที่นักเรียนทุกคนต้องฝึกซ้อมนั้น นอกจากเพื่อเป็นผล
ดีแก่ร่างกายแล้วยังทำให้รู้จักรักพวกพ้อง มีความสามัคคีเป็นอย่างดี
รู้จักแพ้รู้จักชนะ และนอกจากนั้นยังทำให้รู้จักตัดสินใจ แก้ปัญหา
ด้วย จะเห็นได้ว่าการกีฬามีคุณประโยชน์มากมายดังกล่าวแล้ว
ฉะนั้นการที่โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนเล่นกีฬาจึงเป็นการ
ถูกต้อง และเป็นการสังเกตเห็นการณ์ไกลที่ควรสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง

เครื่องหมายสามารถทางกีฬา แบ่งเป็น ๔ พวก คือ

ก. เครื่องหมายกึ่งสามารถ มีตราพระมหามงกุฎติดเสื้อกีฬา
มีหมวก cap ปักเป็นรูปพระมหามงกุฎเป็นต้นเงิน และผ้าพันคอสี

ฟ้ากับน้ำเงินอ่อนเป็นสีของโรงเรียน

ข. เครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ เป็นตราพระมหามงกุฎ
ปักดินเงินบนพนักน้ำเงิน ใช้ติดกระเป๋าเสื้อสามารถสีน้ำเงิน

ค. เครื่องหมายสามารถพิเศษ เป็นตราพระมหามงกุฎปัก
ดินทองบนพนักสีขาว ใช้ติดกระเป๋าเสื้อสามารถสีขาว

ง. แหวนสามารถพิเศษเหนือพิเศษ เป็นแหวนมีตราพระ-
มหามงกุฎ บนพนักสีขาว และน้ำเงิน

การแข่งขันกีฬาระหว่างคณะมีประจำทุกปี แบ่งเป็น

๑. รักบี้ฟุตบอล มีแข่งขันรุ่นเล็ก กลาง ใหญ่
๒. แอสโซซิเอชัน ฟุตบอล มีแข่งขัน รุ่นเล็ก กลาง ใหญ่
๓. บาสเกตบอล มีแข่งขัน รุ่นเล็ก กลาง ใหญ่
๔. กรีฑา มีแข่งขัน ประเภทเด็กเล็ก ทั้งรุ่นเล็ก
และรุ่นจิว ส่วนประเภทเด็กโตมี ๓ รุ่น คือ รุ่นเล็ก กลาง ใหญ่
๕. วอลเลย์ มีประเภทเด็กเล็กและเด็กโตประกอบด้วยรุ่น
เล็ก และรุ่นใหญ่
๖. วอลเลย์บอล มีรุ่นกลาง และใหญ่
๗. เทนนิส

๘. สควอช

๙. แบดมินตัน

กีฬาทุกประเภทยกเว้น กรีฑา และว่ายน้ำ ใช้วิธีจับสลาก
ว่าคณะใดแข่งกับคณะใดก่อน ต่อจากนั้นผู้ชนะทั้งสองจึงเข้าชิง
ชนะเลิศกัน ผู้ชนะเลิศจะได้รับถ้วยไว้เป็นเกียรติยศเป็นเวลา ๑ ปี
และได้แห่ด้วยชนะเลิศไปรอบ ๆ โรงเรียน นอกจากนี้คณะที่ชนะเลิศ
จะได้รับโล่พิเศษคนละ จารึกนามผู้เล่นไปประดับคณะ เพื่อเป็นเกียรติ
แก่ผู้เล่นและคณะอีกด้วย

สมาคมต่าง ๆ และการดำเนินงาน

กิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับนักเรียน โรงเรียนให้นักเรียนจัด
กันเอง แต่มีครูผู้ใหญ่ควบคุมมิให้ออกนอกทาง และการดำเนินงาน
จะต้องได้รับอนุมัติจากท่านผู้บังคับการ สมาคมต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

๑. สมาคมหนังสือพิมพ์ มีท่านผู้บังคับการเป็นนายกสมาคม
มีครูเพิ่มศรี จันทาวณิก ครูมณี พรหมประพัฒน์ ครูอารี อองคสิงห์
และบรรณารักษ์ชนิดา ชนะภย์ เป็นรองนายก ฯ ทำหน้าที่จัดกิจการ
ห้องสมุด กิจการหนังสือพิมพ์ "วิชารูจาณูสาส์น" ของโรงเรียน

และจัดการประกวดบทความประเภทต่าง ๆ ๑๑.

๒. สมาคมบันเทิง มีท่านผู้บังคับการเป็นนายกสมาคม
ครูอุดม รักตประจิต ครูบรรจง ลวพันธ์ และครูจรัส จันทรางศุ
เป็นรองนายก ฯ ทำหน้าที่เกี่ยวกับกิจการบันเทิงของโรงเรียน เช่น
ฉายภาพยนตร์ในวันเสาร์และอาทิตย์ ควบคุมการขยายเสียงจัดงาน
รื่นเริงประจำภาค ฯ ๑๒.

๓. สมาคมกีฬา มีท่านผู้บังคับการเป็นนายกสมาคม ครูอรุณ
แสนโกศิก เป็นรองนายก ฯ ทำหน้าที่จัดการแข่งขันกีฬาทั้งระหว่าง
โรงเรียนและระหว่างคณะ

๔. สมาคมถ่ายรูป มีท่านผู้บังคับการเป็นนายกสมาคมมี
อาจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา ฯ และศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจงไพบูลย์
เป็นรองนายก ฯ ทำหน้าที่ส่งเสริมวิชาถ่ายรูป จัดการประกวดถ่ายรูป
และรวบรวมผลงานดีเด่นออกแสดงในวันงานโรงเรียน

๕. สมาคมโต้วาที มีท่านผู้บังคับการเป็นนายกสมาคม และ
ครูจิต พิงประดิษฐ์ เป็นรองนายก ฯ มีหน้าที่ส่งเสริมความรู้ทาง
วาทศิลป์แก่นักเรียน จัดการโต้วาที อภิปราย และบางครั้งก็เชิญ
ผู้ทรงคุณวุฒิ ในแขนงวิชาการต่าง ๆ มาปาฐกถาเป็นการเพิ่มพูน
ความรู้ให้กับนักเรียนด้วย

ผู้ดำเนินงานของสมาคมต่าง ๆ มีสมาคมละ ๘ คน ยกเว้น
สมาคมหนังสือพิมพ์มี ๒๐ คน และสมาคมบันเทิงมี ๑๒ คน โดย
คัดเลือกผู้ที่มีความรู้พิเศษและมีความสนใจในแขนงงานแต่ละอย่าง
คณะกรรมการทั้ง ๆ กัน เพื่อให้ดำเนินงานไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และ
เพื่อเป็นการฝึกหัดการดำเนินงานและความรับผิดชอบของนักเรียน
ด้วย กรรมการแต่ละคนมักจะเป็นนักเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียน
และการคัดเลือกกรรมการจะ อยู่ใน การพิจารณาของ แต่ละ สมาคม
มีการลงคะแนนเลือกผู้ที่จะมาดำเนินงานในแผนกต่าง ๆ ของสมาคม
นั้น ๆ

งานรื่นเริงประจำภาค งานโรงเรียนและงานต่าง ๆ

วันปีภาคแต่ละภาค ตามปกติจะมีการรื่นเริงปลายภาคเป็น
ประจำ เพื่อเป็นการผ่อนคลายอารมณ์หลังจากที่ได้ตรากตรำต่อการ
เรียนและกิจกรรมต่าง ๆ มาแล้ว และอาจมีการแสดงที่นักเรียนจัด
กันเอง เพื่อฝึกให้เคยชินกับการแสดงต่อหน้าชนหมู่มาก จะได้ไม่
เกิดความประหม่า

งานประจำอื่น ๆ อันเป็นประเพณีของวชิราวุธวิทยาลัย ก็ได้
ได้แก่

งานพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัลกับทอดพระเนตร
กิจการต่าง ๆ ของโรงเรียน ซึ่งมีเป็นประจำในภาคมาฆบูชา และ
งานจะจัดขึ้นในวันพฤหัสบดีของเดือนโตเดือนหนึ่งในภาคคนนเสมอ
งานนมทงการแสดงละครหน้าพระที่นั่ง งานแสดงศิลปหัตถกรรม
นิทรรศการวิทยาศาสตร์และอื่น ๆ อีกมาก นับเป็นงานสำคัญประจำ
ปีของโรงเรียน

ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน อันเป็นวันคล้ายวันสวรรคตของ
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว องค์พระผู้พระราชทาน
กำเนิดโรงเรียน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนาง
เจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริ
โสภาพรณวดี จะเสด็จมากระทำพระราชกุศลถวายเป็นประจำทุกปี
และในตอนเช้าก่อนพิธี ครูอาจารย์และนักเรียนแต่ละคณะจะมา
ถวายบังคมพระบรมรูปที่หน้าหอประชุม และในตอนบ่ายก็จะไป
ถวายบังคมพระบรมรูปที่สวนลุมพินีอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมีพิธีไหว้ครู การเดินแถวไปถวายบังคมพระ-
บรมรูปทรงม้าในวันที่ ๒๓ ตุลาคม การร่วมงานวันลูกเสือแห่งชาติ
งานวันประสูติ สมเด็จพระเจ้าฟ้าเพชรรัตนฯ ที่วังรื่นฤดีในวันที่ ๒๔
พฤศจิกายน และ ฯลฯ

การเข้าเป็นนักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

การรับนักเรียนใหม่จะต้องมีการสอบคัดเลือกทุกคน และยังมี
มีการสอบสัมภาษณ์อีกด้วย โรงเรียนมุ่งรับนักเรียนเข้า เด็กเล็กเป็น
พิเศษเพราะต้องการให้อยู่ในระเบียบอันดีมาแต่เด็ก จะได้ติดนิสัยไป
จนโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งทุกคนที่เข้ามาอยู่ต่างก็ต้องเป็นนักเรียนประจำ
จะต้องได้รับการฝึกให้ช่วยตัวเองให้มากที่สุด การกลับบ้านจะมี
เฉพาะวันเสาร์สัปดาห์ละครั้งและเปิดมาในวันจันทร์เช้า และอาจมีหยุด
กลับบ้านได้อีกในวันหยุดราชการที่สำคัญเท่านั้น

การสอนตลอดจนการปกครองที่ โรงเรียนมีต่อนักเรียนถือ
เสมือนว่านักเรียนทุกคนเป็นลูกหลาน นักเรียนทุกคนจึงกล้าพูดได้
เต็มปากว่า เคารพครูอาจารย์ทุกท่านประดุจญาติผู้ใหญ่มีใช้ “เรือ
จ้าง” ดังที่ผู้ว่าไว้ วชิราวุธวิทยาลัย มีแนวการอบรมสั่งสอน
นักเรียนให้เป็น “คน” อย่างแท้จริง คือ มีความรู้ มีศาสนา และ
เป็นผู้ดี (ผู้ดีคือผู้ที่ประพฤติชอบ หาใช้ผู้มีเงินหรือยศศักดิ์ตระกูล
สูงดังที่เขาใจกันไม่) ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนของเราจึงถูกเพ่งเล็งเป็น
พิเศษทั้งด้านดีและด้านเสีย บางทีผู้ที่มีมองโรงเรียนเราในแง่เสียคง
ไม่ทราบว่ . . . . .

“พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ผู้พระ-
ราชทานกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวง มีพระบรมราโชบายเกี่ยว
กับการ จัดตั้ง โรงเรียน น้อย่าง แจ่มแจ้ง แน่นนอน พระองค์มี
พระราชประสงค์ที่จะให้ครอบครัวส่งสอน นักเรียน มิใช่เพื่อทำ โจทย์
เรขาคณิตไต่เท่านั้น แต่เพื่อ ให้นักเรียนเติบโตขึ้นเป็นบุคคลที่
สามารถรับผิดชอบทำงานและให้ผู้อื่นนับถือได้ในสังคม การให้
การศึกษาแบบนี้นั้น เรามีมาจตุตผลได้ด้วยการสอบข้อหรือสอบได้”
(ม.ล. ปิ่น มาลากุล)

จึงขอ ให้นักเรียน วชิราวุธ ทุกคน ตัดใจ ระลึกถึง พระ มหา
กรุณาธิคุณอันหาที่สิ้นสุดมิได้ของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้พระ-
ราชทานกำเนิดวชิราวุธวิทยาลัย และระลึกถึงบุญคุณของสถาน
ศึกษาแห่งนี้ ตลอดจนครูอาจารย์ที่ ได้พร่ำสอนเรามา เพื่อให้พ้น
จากปลักแห่งวิชาไปสู่ห้วงแห่งปัญญา และระลึกอยู่เสมอจนกว่า
ชีวิตจะหาไม่ว่า

“สำนักนี้จึงมีคตินิยม กตัญญูประจำสั่งจิตให้ รู้รักชาติ
ศาสน์กษัตริย์เป็นนิตย์ไรขอ อีกรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม” ●

ถาม ไครทราบบ้างว่าสถานที่ตั้งของวชิรารุทวิทยาลัยอยู่ที่ไหน

ตอบ

เลขที่ ๒๕๗ ถนนสุขุโขทัย
ตำบลสวนจิตรลดา อำเภอคูสิต
กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์ ๘๑๒๔๖๗

ชมพระบรมมหาราชวัง

วัดเบญจมบพิตร ฯ

เด็ ย ง ร ั บ ร อ ง

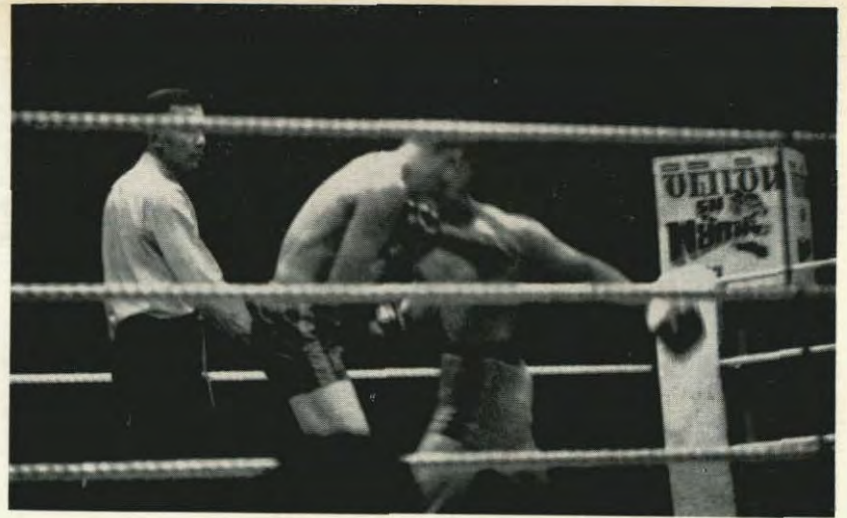

อาจารย์ใหญ่

Mr. Mohd. Ghazali B. Haji Hana Fiah

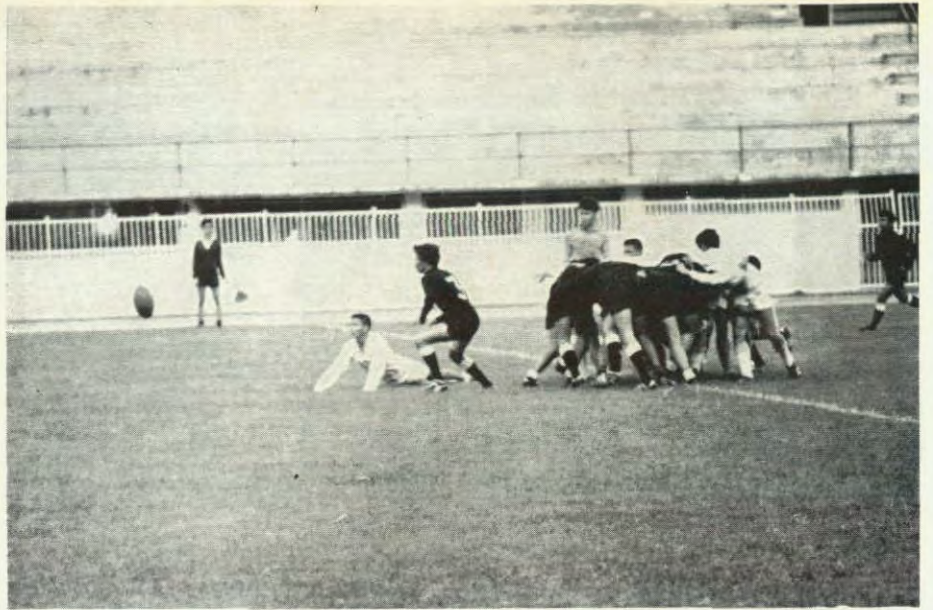

มอบพวงมาลัยให้กับคู่เอก

เทียมนบุญบ็อกซิ่งโชว์

FAREWELL PARTY & GOOD-BYE

ผลการแข่งขัน

MALAY COLLEGE – ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย	๓๖ : ๖
MALAY COLLEGE – เตรียมทหาร	๑๐ : ๑๕
MALAY COLLEGE – วิทยาลัยราชมงคล	๐ : ๑๓

รักบี้มิตรภาพ

ที่

มาเลเซีย และ สิงคโปร์

ทวีป กิตยาภรณ์

“ข้าพเจ้ามีความยินดีที่นักเรียนไทยได้มีโอกาสไปแสดงฝีมือกับนักเรียนของโรงเรียนในต่างประเทศ และการเดินทางไปต่างประเทศนั้นย่อมมีผลประโยชน์ในทางทัศนศึกษา.....” เป็นข้อความตอนหนึ่งจากพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่บรรดาคณาจารย์ ตลอดจนนักเรียน วชิราวุธซึ่งจะเดินทางไปแข่งขันรักบี้ฟุตบอลกับโรงเรียนในประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย ซึ่งในบั้นลู่กวชิราวุธทั้งหลายที่ได้เดินทางไปในกิจการดังกล่าว ก็ได้ทำหน้าที่ของตนอัน

สมศักดิ์ศรี นำเกียรติยศและชื่อเสียงของประเทศมาถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของ วชิราวุธวิทยาลัยอีกด้วย จึงเป็นการสมควรที่จะเล่าความเป็นมาของการเดินทางไปเป็นอนุสรณ์สืบไป.....

หลังจากที่โรงเรียนปัทภาควิสาขาบูชา เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๕ แล้ว นักรักบี้ทั้งหมดที่ได้รับการคัดเลือกตัวไว้แล้ว จำนวน ๒๔ คน อยู่ทำการฝึกซ้อมและเก็บตัวที่คณะจิตรลดาตลอดจนถึงวันเดินทาง

๑๕ สิงหาคม ๒๕๑๕ ทรงมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
บรรดาผู้ที่เดินทางไปประเทศสิงคโปร์และมาเลเซียในคราวนี้ ซึ่ง
มีท่านผู้บังคับการเป็นหัวหน้า เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท กราบ
ถวายบังคมลาเดินทางไปยังประเทศดังกล่าวเข้าเฝ้าได้ในวันนี้ ทุก
คนแต่งเครื่องแบบพร้อมกันที่คณะจิตรลดา เวลา ๑๑.๐๐ น. แล้วเข้า
ในพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน รอเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทแต่
เวลา ๑๑.๓๐ น.

เวลา ๑๒.๑๕ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมายัง
ห้องที่พวกเราเฝ้ากันอยู่ ท่านผู้บังคับการกราบบังคมทูลเป็นใจ
ความว่า การแข่งขันครั้งนี้เป็นการแข่งขันประเพณี ซึ่งในปีกลาย
ที่ผ่านมา Raffles Institution จากสิงคโปร์ได้มาแข่งขันในประเทศไทย โดย
มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพ และมาในปีถึงคราวของเราที่จะเป็นฝ่ายไปเยือนและ
ทำการแข่งขันที่ประเทศของเขาบ้าง จึงได้กราบบังคมลาเพื่อเดินทางและ
ขอรับพระราชทานพระบรมราโชวาท

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสว่า ทรงมีความ
ยินดีที่นักเรียนไทยได้มีโอกาสไปแสดงฝีมือกับนักเรียนของ
โรงเรียนในต่างประเทศ และการเดินทางไปต่างประเทศนั้นย่อม

เป็นประโยชน์ในทางทัศนศึกษา โดยเฉพาะผู้ที่เป็นนักเรียนอยู่
ควรที่จะจดจำและพิจารณาศึกษาสิ่งที่ต่างของเขานำมาปรับปรุงให้
เหมาะสมกับบ้านเมืองของเราการแข่งขันจะแพ้หรือชนะไม่สำคัญ
แต่ได้ทรงขอให้ทุกคนแสดงออกถึงความมั่นใจเป็นนักกีฬา อดทน
เข้มแข็ง แต่สุภาพ และ ขนุนใจ ของผู้ที่มาชมการแข่งขัน
ทรงอำนวยพรให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

ทรงหมทกราบบังคมลา เมื่อเวลาประมาณ ๑๒.๔๕ น.
แล้วกลับโรงเรียน

ในวันที่ ๑๘ สิงหาคม เวลา ๒๑.๐๐ น. ได้มีการถวาย
สักการะท่านท้าวมหาพรหมที่หน้าโรงแรมเอราวัณ และได้ไปกราบ
ลาพระพุทธรูปที่วัดรัตนปฐมามกร และเจ้าพ่อหลักเมือง ในวันที่
๒๐ สิงหาคม เวลาบ่าย ๑๔.๐๐ น. ด้วย

๒๒ สิงหาคม ๒๕๑๕ เป็นวันเดินทาง ผู้ที่จะเดินทางไป
ในคราวนี้นักกีฬา ๒๔ คน ผู้แทนจากสมาคมหนังสือพิมพ์ ๑ คน
และเพื่อนนักเรียนที่จะไปร่วมให้กำลังใจแก่นักกีฬาอีก ๑๒ คน
รับประทานอาหารกลางวันที่คณะจิตรลดา แล้วแต่งตัวในชุดเดินทาง
เป็นเสื้อเบลเซอร์สีกรมท่าสวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกผ้าผูกคอของ
โรงเรียน กางเกงขายาวสีเทา รองเท้าสีดำ

เมื่อเสร็จสรรพกันแล้ว ได้ถวายบังคมพระบรมรูปพระบาท-
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่หน้าหอประชุม แล้วขึ้นหอประชุม
ทำนุผู้บังคับการสักการะพระพุทธรูป พระบรมรูป แล้วได้ให้โอวาท
ตักเตือนให้ระลึกถึงพระบรมราโชวาทที่ได้รับพระราชทานมาและ
ขอให้ทำการเล่นให้สมศักดิ์ศรีของลูกวีรราชูท หงหมดเปล่งเสียง
ไชโย ๓ ครั้งกราบลาสักตีสทิวทงหลายในโรงเรียน มาขึ้นรถ
ที่คณะจิตรลดา ออกจากโรงเรียนเวลา ๑๔.๐๐ น.

ราวครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงสถานีหัวลำโพง ซึ่งมีบรรดาครู
นักเรียนทั้งเก่าและปัจจุบัน ตลอดจนผู้ปกครองของนักเรียนหลาย
ท่านได้คอยอยู่ที่นั่น พวกเราบนของขบวนรถไฟ ซึ่งเราได้รอนอนโท
พ่วงติดกับรถนอนปรับอากาศผู้บังคับการและครูผู้ควบคุมโดยสารอยู่
เมื่อบนของเรียบร้อยแล้ว ก็ออกเดินเตร็ดเตร่อยู่ในบริเวณสถานี
สนทนากับผู้ที่ไปส่ง จนถึงเวลา ๑๕.๔๐ น. ขบวนรถด่วนสายใต้
กรุงเทพฯ - สุโขทัยก็ออกจากสถานีขบวนรถผู้ที่มาส่งไว้
เบื้องหลังจนลับตาไป

เมื่อรถออกจากสถานีไปไม่นานนัก ก็ผลัดเครื่องแต่งตัวเป็น
ชุดธรรมดา อาศัยของว่างต่าง ๆ ทงของผู้ที่มาส่งที่สถานีตลอดจนที่
ตุ้นมา บวกกับความ ตื่น ตันและสนุกสนานที่ได้เดินทางมาเป็นหมู่

คณะช่วยบรรเทาความคิดถึงบ้านไปได้ พอรถออกจากสถานีนครปฐม
ไปได้ไม่นาน ก็ทยอย กันไปรับประทานอาหารเย็นกันที่รถเสบียง
โดยแบ่งเป็นผลัด ๆ ผลัดละประมาณ ๑๐ คนจนหมด ที่สถานี
ราชบุรี ชนะ ลิมป์โชติกุล และ เฉลิมศักดิ์ จงเจริญ นักเรียนคณะ
พญาไทนำขนมและผลไม้มาให้เป็นเสบียงต่อไป หลังจากอ้อมหน้า
สำราญกันดีแล้วบางคนก็อาบน้ำ ที่ไม่ยอมอาบก็เตรียมตัวนอนคุยกัน
ไปบ้าง อ่านหนังสือไปบ้าง จน ๔ ทุ่มเศษจึงได้แยกส่งกันไป
ตาม ๆ กัน

๒๓ สิงหาคม ๒๕๑๕ หลังจากที่ขบวนรถออกจากสถานี
ฉวางไปเป็นเวลา ๕.๕๐ น. ได้ไม่นานนัก ต่างคนต่างก็ตื่นขึ้นมา
สูดอากาศยามเช้า และชื่นชมกับสภาพป่าอย่างและขุนเขา ๒ ข้าง
ทาง จนเวลา ๖.๓๕ น. รถก็เข้าสู่สถานีชุมทางทุ่งสง ที่นรถจอด
นานถึง ๑๕ นาที เพื่อตัดต่อขบวนรถที่จะไปต่อยังกันตัง ที่ทุ่งสงนี้
ท่านผู้ปกครอง บรรจวบ และ บัญชา พงษ์พานิช นักเรียนคณะผู้
บังคับการได้นำผลไม้ต่าง ๆ ของภาคใต้มาให้อีกซึ่งพวกเราทุกคน
ขอขอบคุณบรรดาผู้ที่มีจิตใจดีกรุณานำของฝากมาให้ตลอดรายทาง
เช่นนี้ เนื่องจากรถจอดนานถึง ๑๕ นาที ดังก่อมาแล้ว จึงมี
หลาย คน ที่ลง จากรถไป ยืดเส้นยืดสายคลาย ความเมื่อยล้า ทนง ๆ

นอน ๆ มาในรถไฟ เมื่อถึงกำหนดเวลา ขบวนรถก็ออกเดินทาง
ต่อไป เมื่อพ้นทุ่งสงได้ไม่นานก็ทยอยกันไปรับประทานอาหารเข้า
กัน จนเมื่อรถผ่านพัทลุงไปแล้ว ท่านผู้บังคับการได้สั่งให้เปลี่ยน
เครื่องแต่งตัว เตรียมลงที่สถานีหาดใหญ่

เวลา ๑๐.๔๕ น. ขบวนรถก็เข้าเทียบสถานีชุมทางหาดใหญ่
ที่สถานีมีบรรดาผู้ปกครองนักเรียนบางท่านมาคอยต้อนรับอยู่ คุณ
มัทนะ หลานสะอาด ผู้ปกครอง รักษ์ หลานสะอาด นักรักบี้และ
นักเรียนคณะจิตรลดาได้พาเราขึ้นรถของ “โพธิ์ทองบนส่ง” ซึ่งเป็น
รถโดยสารขนาดปานกลางที่เราจะใช้เดินทางต่อไปจนถึงสิงคโปร์
ตรงไปยังโรงแรมสุคนธา ถนนเสน่หานุสรณ์ ซึ่งคุณนิกร ประธาน
ราชภัฏนิกร ผู้ปกครอง นิสันต์ และ นิรุติ ประธานราชภัฏนิกร
นักเรียนเก่าของเราได้กรุณาจัดการให้พัก โรงแรมนั้นนับเป็นโรงแรม
ที่ใหม่และทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของภาคใต้ เมื่อจัดของเข้าห้องพัก
กันแล้ว ก็ขึ้นไปบนภัตตาคารชั้นบนสุดของตัวโรงแรม เพื่อรับประทานอาหาร
กลางวัน คุณวิเชียร โกวิทยา นายกเทศมนตรีหาดใหญ่
และเป็นผู้ปกครองของชัชววัฒน์ โกวิทยา นักเรียนเก่าของเราเช่นกัน
รับเป็นเจ้าภาพ ก่อนที่งานเลี้ยงจะเสร็จสิ้นลง ท่านผู้บังคับการได้
แจกของพระลัทธิแก่ผู้ที่มีส่วน ช่วยเหลือในการต้อนรับที่หาดใหญ่น

จากนั้นได้อำลาท่านเจ้าภาพกลับไปพักผ่อนในห้องพัก บางคนก็ออก
เที่ยวดูตัวเมือง ซึ่งจะว่างั้นแล้วหาดใหญ่นับเป็นเมืองใหญ่มาก
ทีเดียว มีร้านสรรพสินค้าต่าง ๆ มากมายขายสินค้าหลายอย่างที่ถูก
กว่ากรุงเทพ ฯ มีราตรีสถานหลายแห่งซึ่งจะเห็นบรรดานักธุรกิจและ
นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียขับรถมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก การไปไหน
มาไหนในเมืองนั้นนับว่าสะดวกและรวดเร็วตามสมควรก็ โดยการนั่ง
รถสองแถวเล็ก ๆ เสียค่าโดยสารคนละ ๑ บาท เท่านั้น

เวลา ๑๖.๐๐ น. พวกเราก็ฟ้าพร้อมกันที่ชั้นล่างของโรงแรม
ตามความมุ่งหมายเดิม คุณมัทนะจะพาเราไปซื้อของที่สนามกีฬาของ
หาดใหญ่ แต่ฝนตกลงมาอย่างหนัก และไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงง่าย ๆ
จึงต้องเปลี่ยนมาเป็นการซื้อของอยู่ที่บริเวณที่จอดรถใต้ถุนโรงแรม
แล้วบริหารกันเล็กน้อย ราว ๑ ชั่วโมงก็เลิก กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่
ในชุดตามสบาย ขนรถไปงานเลี้ยงอาหารค่ำที่คุณดุซงกี สวัสดิ์—ชูโต
ผู้อำนวยการธนาคารแห่งประเทศไทย สาขาหาดใหญ่ (ผู้ปกครอง
ไพจิตร สวัสดิ์—ชูโต นักเรียนคณะจิตรลดา) รับเป็นเจ้าภาพ
จัดขันที่สโมสรพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย งานเล็กก่อน ๓
ทุ่มเล็กน้อย ทุกคนกลับมานอนโรงแรม เตรียมตัวคืนแต่เช้าเพื่อ
ขึ้นรถเดินทางต่อไปยังกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) นครหลวง
ของมาเลเซียต่อไป

๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๕ ประมาณ ๕ ทุกคนตื่นกันหมดแล้ว
จัดของบนรถบัสนี้แล้วรับประทานอาหารเช้าที่ห้องอาหาร “มรกต”
ของโรงแรมจนเรียบร้อย และออกเดินทางจากหาดใหญ่ได้เมื่อ
เวลา ๖.๔๐ น.

รถในขบวนมีด้วยกันทั้งหมด ๔ คัน คันแรกเป็นรถของ
ท่านผู้บังคับการที่คุณวิเชียร โกวิทยา จัดคนขับและรถให้อย่าง
พรักพร้อม จากนั้นเป็นรถคุณมัทนะ ซึ่งร่วมเดินทางไปด้วย
และเป็นท่านหนึ่งที่ได้กรุณาให้ความสะดวกติดต่อสิ่งต่าง ๆ ให้กับ
คณะของเราตลอดเวลาของการเดินทางในมาเลเซีย ถัดมาเป็นรถ
ของครูอรุณ แล้วปิดท้ายขบวนด้วยรถบัสนักท่องเที่ยว

ออกจากหาดใหญ่มุ่งหน้าไปทางคลองแงะ ผ่านคลองแงะ
ตรงไปยังสะเตา ระหว่างทางจะเห็นชาวบ้านออกมารีดยางใน
ยามเช้า บางช่วงของทางที่ผ่านไปมีหมอกลงเหมือนกันเราถึงด่าน
ศุลกากรและตรวจคนเข้าเมืองสะเตาประมาณ ๗.๒๕ น. ด่านนี้
ห่างจากชายแดนประมาณ ๑๓ ก.ม. ที่นั้เราหยุดให้เจ้าหน้าที่ลง
ตราหนังสือเดินทางจนเรียบร้อยกินเวลาประมาณ ๔๕ นาที ก็เสร็จ
แล้วออกเดินทางต่อไปยังชายแดน มุ่งหน้าเข้าสู่รัฐไทรบุรี หรือเคดาห์
(Kedah) ของมาเลเซีย ผ่านเข้าเขตมาเลเซียเมื่อเวลาประมาณ

๘.๒๐ น. ระยะทางจากหาดใหญ่ถึงชายแดนตรงนตกประมาณ
๕๘ ก.ม. (จากนั้นไปผู้เขียนจะใช้เวลาของมาเลเซียและสิงคโปร์
ซึ่งเร็วกว่าของเรา ๓๐ นาที)

ตรงชายแดนไทย — มาเลเซีย นั้น จะเห็นป้ายบอกชื่อ
ประเทศทั้งสองบอกไว้ และมีศาลพระภูมิเจ้าที่อยู่ที่ตรงชายแดนด้วย
ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าบรรดาชาวไทยที่สัญจรไปมาระหว่างดินแดน
ของทั้ง ๒ ประเทศ มักจะใช้แตรรถเป็นการแสดงคารวะ อนึ่ง
ตรงเนินเขาแถบชายแดนจะสังเกตเห็นค่ายทหารของทั้ง ๒ ฝ่าย
ตั้งอยู่ด้วย

พอเข้าเขตมาเลเซียแล้วเราก็พอจะเห็นข้อแตกต่างจากไทย
ได้หลายประการ ได้แก่อย่างพาราที่ปลูกอยู่ ๒ ข้างทางคูเป็นระเบียบ
เรียบร้อย พื้นดินใต้ต้นยางก็ได้รับการถากถางให้สะอาดสะอาดอัน
ต้นยางโน้มน้ำใบ ออกมาทำความร่มรื่นให้แก่ถนนหนทางที่ผ่านไป
มาตราวัดระยะทางเปลี่ยนจากระบบเมตริกที่เราใช้อยู่ในเมืองเรา
เป็นแบบอังกฤษ คือ บอกระยะทางเป็นไมล์ (ระยะทาง ๕ ไมล์
เท่ากับ ๘ ก.ม. โดยประมาณ) เส้าไฟฟ้าและเส้าโทรเลข ๒ ข้าง
ทางใช้เส้าโลหะทาสีดำเป็นเส้าเล็ก ๆ กว่าของเรา พอผ่านเข้าเขต
มาเลเซียได้สัก ๕ ไมล์ (๘ ก.ม.) ก็ถึงด่านตรวจคนเข้าเมืองและ

ศุลกากรของมาเลเซียที่จ้งโหลน (Changloon) ที่บริเวณนั้นจะเห็น
สินค้าต่าง ๆ วางขายอยู่ นับแต่ของเบ็ดเตล็ดพวกอาหารว่างและ
เครื่องคัมผลไม้ ตลอดจนเครื่องถ้วยชาม ซึ่งการชื้อขายที่นี้ใช้ได้
ทั้งเงินไทยและมาเลเซีย (๑ เหรียญของมาเลเซียและสิงคโปร์มีค่า
ประมาณ ๗.๕๐ บาท เงินของมาเลเซียและสิงคโปร์ใช้ด้วยกันได้
ทั้งนี้คคตามเหตุการณ์ในเวลานั้น)

เราเสียเวลาที่ค่านอนอยู่นานราว ๑ ชั่วโมง จึงออกเดินทาง
ต่อไปยัง อลอร์สตาร์ (Alor Setar) สองข้างทางที่ผ่านไปจะเห็น
สวนยางสลบไปกับท้องนาคล้ายกับบ้านเราทางภาคใต้ บ้ายบอกชื่อ
ถนนหนทางตลอดจนภาษามลายูในเวลานั้นใช้อักษรโรมันเหมือนกัน
หมด ทำให้เราอ่านและพอจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่า
ภาษามลายูปัจจุบันนำคำในภาษาอังกฤษมาใช้หลายคำแต่แปลงเสีย
บ้างก็คงเพื่อความสะดวกในการออกเสียงของเขานั่นเอง เช่นคำว่า
Telephone ซึ่งแปลว่าโทรศัพท์นั้น ภาษามลายูเขียนเป็น Telapon
คำว่า School Bus หรือรถโรงเรียนเขียนเป็น Bas Sekolah หรือ
Taxi เขียนเป็น Teksi ซึ่งเหล่านี้พอจะสังเกตเห็นได้ตลอดรายทาง
ที่ผ่านไป บ้านเรือนถ้าเป็นตึกก็มีได้ตึกเตี้ย ๆ มักนิยมสีขาว
ถ้าเป็นเรือนไม้ก็มีได้ตึกสูงคล้ายบ้านเรา ก่อนถึง อลอร์สตาร์

เล็กน้อย ก็เป็นสนามบินประจำเมือง ถนนจะหักเลี้ยวขวาเข้าตัว
เมือง จะเห็นว่า ๒ ข้างทางเขาทำถนนเล็ก ๆ กว้างประมาณ ๒ เมตร
ไว้สำหรับให้จักรยานวิ่ง เพื่อความปลอดภัย และกฎการจราจรที่นี้
ยังบ่งไว้ห้ามการขึ้นจักรยานโดยไม่คร่อมอาน หากใครฝ่าฝืนจะถูก
ปรับอย่างแรงทีเดียว ระยะทางจากจ้งโหลนถึงอลอร์สตาร์ตกราว
๒๓ ไมล์ (๓๗ ก.ม.)

ออกจากอลอร์สตาร์ เมืองหลวงของรัฐเคดาห์ ตรงไปยัง
บัตเตอร์เวอร์ธ (Butterworth) อีก ๖๖ ไมล์ (๑๐๖ ก.ม.) ซึ่ง
เป็นเมืองที่จะเป็นท่าข้ามไปยังเกาะบีนัง เมืองนี้หากเราจะขึ้นรถไฟ
จากกรุงเทพฯ มายังเกาะบีนัง เราก็ต้องลงที่บัตเตอร์เวอร์ธเช่นกัน

เราเลยบัตเตอร์เวอร์ธต่อไปยังอิปอห์ (Ipoh) ซึ่งเป็นเมือง
หลวงของรัฐเปเรจ (Perak) อีก ๑๐๐ ไมล์ (๑๖๐ ก.ม.) สองข้าง
ทางที่ผ่านไปยังคงเป็นสวนยางที่เป็นระเบียบเรียบร้อย และร่มรื่นอยู่
ตลอดไป ถนนหนทางในมาเลเซียเป็นถนนดีเรียบตลอดคคเคียวไป
มาตามป้ายและเนินเขา หลังจากออกจากบัตเตอร์เวอร์ธมาได้
๖๙ ไมล์ (๑๑๐ ก.ม.) เราก็ถึงเมืองกัวลางังสา (Kuala Kangsar)
อันเป็นที่ตั้งของเดอะมาเลคอลเลจ (The Malay College) ซึ่งเป็น
โรงเรียน ที่ ทำ การ แบ่ง ชั้น รักกับฟุตบอลกับเรา มา หลาย ครั้ง แล้ว

เราแวะเยี่ยมเขียนเขาอยู่ราวครึ่งชั่วโมง พบบรรดาครูและนักเรียนที่เดิน ทางมา ฟ่านักอยู่กับเราเมื่อต้นเดือน สิงหาคมนี้ อยู่หลาย คน เขาฝากเสบียงให้เรามาบนรถมี ซ็อกโกเดต ส้ม แอปเปิ้ล ซึ่งเมื่อเราออกจากสถานพินนมาแล้ว เเสบียงเหล่านี้ก็หมดไปในเวลาอันไม่ช้านัก ทั้งนี้เพราะเวลาล่วงเลยมาจน ๑๔.๓๐ น. (เวลามาเดเซย์ หรือ ๑๔.๐๐ น. เวลาไทย) แล้ว

เท่าที่สังเกตดูเห็นได้ว่ามาเลคอลเลจมีอาณาบริเวณที่กว้างขวางพอๆ มีความร่มรื่นสงบพอใช้ทีเดียว ตัวเมืองก็วางผังเสาเองก็ไม่ได้ใหญ่โตอะไรมากนัก มีห้องแถวคล้ายๆ กับย่านเฟื่องนคร อยู่สองข้างถนน ดูเป็นเมืองที่สงบเงียบดีเหมาะที่จะเป็นที่ตั้งของโรงเรียนที่มีฐานะเช่น เดอะมาเลคอลเลจเป็นอันมาก

อีก ๓๑ ไมล์ (๕๐ ก.ม.) ต่อมาเราก็ถึงอัมปอที่ ซึ่งตกเวลาประมาณ ๑๕.๒๕ น. แล้วเราไปรับประทานอาหารกลางวันกันที่ร้านในตลาด Yau Tet Shin ตัวร้านติดเครื่องปรับอากาศขายอาหารจีน ออกมาขจรรถเดินทางต่อไปยังกัวลาลัมเปอร์อีก ๑๔๒ ไมล์ (๒๒๗ ก.ม.) ราวพลบค่ำเราก็เข้าสู่เซตรัฐสลังงอร์ (Selangor) อันเป็นที่ตั้งของกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งยังใกล้ตัวเมืองเข้าไปเท่าไรถนนหนทางยังคงคดเคี้ยวไปตามป่าเขา มากยิ่งขึ้น การขับรถในทางหลวงของเขาเป็นไปอย่าง

สุภาพ ไม่มีการแข่งในที่คับขัน รถบรรทุกชนิด ๑๐ ล้อ นั้นเราจะไม่พบเลยทั้งในมาเลเซย์และสิงคโปร์ พวกรถบรรทุกเขาให้ปลายท่อไอเสียหยางขึ้นเองบน

ประมาณ ๒ ทุ่ม เราเข้าสู่กัวลาลัมเปอร์ ท่านผู้บังคับการซึ่งเดินทางมาถึงก่อนล่วงหน้า พักที่ Hotel Merlin ซึ่งเป็นโรงแรมที่หรูหราแห่งหนึ่งของเมืองนี้ คุณหญิง คุณหมอมัวร์และภรรยา คุณครูจืด คุณครูสุทิพย์ และคุณอภิมย์ ก็พักอยู่ที่นั่นเช่นกัน ที่โรงแรมนี้เราพบกับคุณนิรันดร์ ภานุกงศ์ เลขาธิการโทประจำสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำกัวลาลัมเปอร์ และคุณสร้อยทองภรรยา ซึ่งได้กรุณานำทางพาเราไปยังที่พัก คือ Wisma Belia Hotel อยู่ที่ถนนลอร์นีย์ (Jalan Lornie) ออกไปทางนอกเมืองเล็กน้อย ถนนสายนี้เลยไปถึงลำน้ำก้าง (River Klang) อันเป็นแม่น้ำของกัวลาลัมเปอร์นี้ ซึ่งดูๆ ไปแล้วไม่น่าจะเป็น "แม่น้ำ" น่าจะเป็น "ลำธาร" มากกว่า เพราะความกว้างไล่เลี่ยกับคลองประปาของเรา แต่น้ำเขียวและตื้นกว่า ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเป็นต้นน้ำก็ได้ โดยที่กัวลาลัมเปอร์เป็นเมืองที่ตั้งบนเขา

เราได้ห้องพักเป็นห้องคู่ติดเครื่องปรับอากาศอยู่บนชั้น ๑๐ ของโรงแรม รีเนาของเข้าประจำห้อง แล้วไปรับประทานอาหารเย็น

กินที่ร้านอาหารจีนเล็กๆ หนึ่งแห่งหนึ่ง ที่มีรสชาติอาหารอร่อย บวกกับความหิวทำให้เราอ้วนหน้ากันในเวลาไม่ช้านัก กลับถึงที่พักราว ๒๒.๔๕ น. แล้วก็พักผ่อนนอนหลับกันไปด้วยความอ่อนเพลีย ทั้งนี้เพราะเดินทางมาทางรถประมาณ ๖๐๐ ก.ม. แล้ว

๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๕ รับประทานอาหารเช้าที่โรงแรม ออกมารับที่สนามบิน การและคณะที่โรงแรมเมอร์ลิน เป็นที่น่าสังเกตว่าเมืองนี้เขาจัดปัญหาเรื่องอากาศเสียและเสียงดังได้ค่อนข้างดี ผลการจราจรในเวลาเช้าของวันทำงานก็ติดขัดเหมือนกัน แต่ไม่มากนัก อาจเป็นเพราะรถมีน้อย และเขามีสะพานลอย ตลอดถนนกว้างๆ หลายสาย ตัวเมืองออกจะดูเล็กกว่ากรุงเทพฯ แต่สะอาดสะอ้าน ตึกงามมีสูงกว่ากรุงเทพฯ หลายหลัง ทั้งนี้เพราะตั้งอยู่บนเขามืดิน

ออกจากตัวเมืองกัวลาดัมเปอร์เวลา ๘.๔๐ น. ตรงไปยังเมือง สเรมบัน (Seremban) ในรัฐเนกรี เซมบิลัน (Negri Sembilan) ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๔๒ ไมล์ (๖๗ ก.ม.) ราวๆ ชั่วโมงเศษก็พ้นเขตสลังจอร์ รถแวะเต็มขบวนที่สเรมบัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐเนกรี เซมบิลันอยู่ครู่หนึ่ง ราคาน้ำมัน extra หนึ่งลิตรจะแพง

กว่าเมืองไทยอยู่ ราคาประมาณ ๒.๒๐ เหรียญต่อ ๑ แกลลอน (ตกประมาณลิตรละ ๔ บาทกว่าๆ ซึ่งแพงกว่าบ้านเรา) ออกจาก สเรมบันมุ่งหน้าต่อไปยังเมือง Tampin อีก ๓๓ ไมล์ (๕๓ ก.ม.) ก่อนถึงเมืองเล็กน้อย มีทางแยกไปยังรัฐมะละกา (Malacca) ซึ่งเป็นของโปรตุเกสมาก่อนในสมัยโบราณ จึงมีชื่อเสียงในทาง ตำนาคกรามบ้านช่องที่สวยงาม หนทางที่ผ่านไปดูช่างจะหนีสภาพของป่าอย่างหรือสวนยางไปไม่พ้น จาก Tampin เราต่อไปยังเมือง เกมัส (Gemas) อีก ๓๓ ไมล์ (๕๓ ก.ม.) จากเกมัสเดินทางต่อไปยัง เซกามัท (Segamat) อีก ๑๙ ไมล์ (๓๐ ก.ม.) ระหว่างทางช่วงหนึ่ง จะเห็นว่าเขาเปลี่ยนป่าอย่างให้เป็นการทำไร่ปาล์มน้ำมัน (oil palm) มเนื้อที่กว้างขวางสุดสายตา ซึ่งพื้นที่ในปัจจุบันกำลังจะเป็นพืชทาง เศรษฐกิจที่ทำรายได้อันดีให้กับมาเลเซียทีเดียว ต่อมาไม่นานนักเราก็เข้าสู่เขตของรัฐยะโฮ (Johore) เราแวะรับประทานอาหารกลางวัน ที่เมืองอะเยอร์ ฮิตัม (Ayer Hitam) ก่อนที่จะออกเดินทางต่อไปบน เรานำเอาแผ่นผ้าที่มีข้อความเขียนไว้ว่า VAJIRAVUDH COLLEGE RUGBY TEAM, BANGKOK ติดไว้ข้างรถทั้ง ๒ คัน แล้วออกเดินทางต่อไปถึงยะโฮร์ บาห์รู (Johore Bahru) ราวๆ เวลาบ่าย ๑๖.๐๐ น. เศษ ระยะทางจากเซกามัทถึงยะโฮร์ บาห์รู ตกประมาณ ๑๑๕ ไมล์ (๑๘๔ ก.ม.)

ที่ยะโฮร์ บำห์รุ เราแวะเข้าด่านพนักงานเข้าเมือง เพราะ
ที่นั่นเมืองที่จะข้ามไปยังสิงคโปร์ เสียเวลาอยู่ไม่นานนัก เรา
ข้ามสะพานซึ่งทอดข้ามช่องแคบยะโฮร์ (Johore Strait) สะพาน
เชื่อมเกาะสิงคโปร์เข้ากับแผ่นดินใหญ่ของมาเลเซีย มีความยาว
ประมาณ ๐.๙ ไมล์ (๑.๕ ก.ม.) นอกจากจะเป็นทางรถยนต์
ข้ามแล้ว ยังมีทางรถไฟและท่อน้ำมันวางทอดขนานกันไปด้วย
ราวสะพานด้านมาเลเซียทาสีเหลือง ส่วนด้านสิงคโปร์ทาสีฟ้า
พอข้ามสะพานก็ต้องเข้าสู่ด่านตรวจคนเข้าเมืองของสิงคโปร์ เสีย
เวลาราว ๔๐ นาที ก็เดินทางเข้าเมืองไปตามถนนวูดแลนด์ส (Wood-
lands Road) อีก ๑๔ ไมล์ (๒๒ ก.ม.) ดูถนนหนทางข้างใต้รับการ
ดูแลเอาใจใส่ดี มีต้นไม้ปลูกสวยงาม ปลายทางที่เข้าเมืองมีโรงงาน
อุตสาหกรรมอยู่หลายแห่ง เราให้รถแท็กซี่เป็นผู้นำเราไปยัง Raffles
Institution แต่เผชิญแท็กซี่เกิดพาหลงทาง ทงนเพราะ Raffles
Institution (R.I.) นี้ เพิ่งจะย้ายจากที่เดิม คือ บริเวณถนนบราส
บาซาห์ (Bras Basah Rd.) ไปอยู่นอกเมือง ผู้คนยังไม่สู้จะรู้จักนัก
จึงหลงไป การที่ฝ่าย R.I. ไม่ได้มารับเรา ก็เพราะเราไม่ได้แจ้ง
ให้เขาทราบว่าเราจะไปถึงสิงคโปร์ด้วยพาหนะอันใด เขาเข้าใจว่า
เราคงจะถึงที่นั่นโดยทางรถไฟ จึงมีส่วนหนึ่งไปคอยรับที่สถานี
สิงคโปร์ เราไปถึง R.I. ซึ่งอยู่ที่ถนนกรานจ์ (Grange Rd.) ราว

๑๘.๐๐ น. พอเข้าไปในบริเวณโรงเรียน เราพบกับบรรดานักเรียน
ของเขายืนคอยรับอยู่ที่ระเบียงตึกหลายร้อยคน ส่งเสียงปรบมือ
ต้อนรับเราด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส พอลงจากรถก็มีบรรดา
พวกลูกเสือมาร้องเพลงลอยกระทงเป็นภาษาไทย และต้อนรับเรา
เรา มีผลการแจกหนังสือพิมพ์ของ R.I. ลงข่าวการมาเยือนของเรา
อย่างน่าสนใจ เพิ่มหน้ากระดาษลงข่าวเกี่ยวกับเราถึง ๔ หน้า

อาจารย์ใหญ่คือ Mr. Philip Liao พาเราไปเลี้ยงน้ำชา
และกล่าวคำต้อนรับแสดงความยินดีที่เราเดินทางมาถึงโดยปลอดภัย
และกล่าวว่าเขาจะพยายามต้อนรับเราให้ดีที่สุด ให้สมกับที่เรา
เคยกระทำไว้ให้กับเขาในคราวที่นักรักบี้ของ R.I. เดินทางมาเยือน
เรา เขากล่าวว่าเนื่องจาก R.I. มิใช่โรงเรียนประจำ จึงไม่มี
ห้องนอน แต่เนื่องจากโรงเรียนในสิงคโปร์ปิดภาคเรียนเป็นเวลา
๑ สัปดาห์พอดี เขาจึงจัดห้องเรียนให้เป็นห้องนอนของเรา โดยยืม
เตียงผ้าใบจากทางการทหารมาให้เราใช้ ซึ่งหวังว่าเราคงจะพอใจ

เมื่อเสร็จสิ้นแล้วท่านผู้บังคับการกล่าวขอบคุณในไมตรีจิตที่
เขามอบให้แก่เรา เบนอนส์เสรีจิต พวกเราต่างแยกย้ายกันเข้า
ห้องพัก ซึ่งจะถูกก่อกองใจเราเป็นอันมาก เพราะเป็นการเปลี่ยน
บรรยากาศไปจากเดิม นอนเปิดประตูได้อย่างสบายโดยไม่ต้องใช้

มุงลวด เพราะไม่มีมุงเลย เขาจัดให้กรกบของเขาพักรวมอยู่กับเรา
แต่คนละครึกของตัวก็ อาคารเรียนที่สร้างใหม่แลดูสะอาดสะอ้าน
ทันสมัย และโอ้ โถงกว้างขวางดี

เราลงมารับประทานอาหารเย็นที่ชั้นล่างของ อาคารเรียน
เป็นอาหารมาเลย์ แล้วก็นั่งไปสนทนาปราศรัยกับบรรดานักเรียน
ของเขาที่มาคอยต้อนรับอยู่ แล้วบ้านนอนประมาณ ๓ ทุ่มเศษ

๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๕ นักกีฬาทำการซ้อมในสนามของ
R.I. ซึ่งเป็นสนามที่สร้างอย่างทันสมัย มีลู่วิ่งทำด้วยยางมะตอยผสม
วัสดุบางอย่างที่ทันสมัย แล้วกลับมารับประทานอาหารเช้า ตอนสาย ๆ
ได้เห็นการฝึก ระเบียบแถวของนักศึกษาวิชาทหารของเขา ซึ่งดู
เข้มแข็งและเอาจริงเอาจังดีมาก

ราว ๙.๐๐ นั่งรถออกไปชมพิพิธภัณฑ์แห่งชาติของเขาอยู่ที่
ถนนสแตมฟอร์ด (Stamford Rd.) โดยมีนักเรียนของ R.I. เป็นผู้
นำชม ของที่มีในนั้นส่วนมากเป็นศิลปกรรมของมาเลเซียและ
อินโดนีเซีย ส่วนของสิงคโปร์เองนั้นไม่มีเพราะเป็นชาติเกิดใหม่
ซึ่งเป็นประเทศสิงคโปร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ นี้เอง โดยแยกมาจาก
มาเลเซีย ในพิพิธภัณฑ์มีของน้อยกว่าเรามาก แต่ที่แปลกกว่าอย่าง
หนึ่งคือคอมพิวเตอร์อยู่มากพอๆ ทั้งนี้เพราะเขาไม่มีสวนสัตว์นั่นเอง

ที่หน้าพิพิธภัณฑ์มีรูปปั้นแคสรีษะของชายคนหนึ่ง ถามเขาได้ความ
ว่าเป็นรูปปั้นแทนสัญลักษณ์ของคนจีน ซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ใน
สิงคโปร์ แต่เขาไม่มีปัญหาชนส่วนน้อยเหมือนบางชาติ เช่น
มาเลเซีย ที่จับกับแบกวิาทกันั้นใหญ่โต ทั้งนี้เพราะเขาถือว่าทุกคน
ต่างเป็นชาวสิงคโปร์ หรือ Singaporean เหมือนกันหมด

จากพิพิธภัณฑ์ เขาพาเราไปดูพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำแวนคลีฟ
(Van Kleef Aquarium) ซึ่งอยู่ติดกับโรงละครแห่งชาติ ข้างใน
พิพิธภัณฑ์ติดเครื่องปรับอากาศ เสียค่าดูคนละ ๒๐ เซนต์ หรือตก
ประมาณ ๑.๕๐ บาท มีปลาอยู่หลายชนิด รวมทั้งปลาปิรันฮา
(Piranha) อันเป็นปลาซึ่งตัวไม่โตนักก็จริง แต่มีฟันกรวยและฟัน
อันคมกริบ กินเนื้อสัตว์ซึ่งกรวมทั้งคนด้วยเป็นอาหาร ปลาชนิด
ฐานเดิมอยู่ในลุ่มน้ำอเมซอน ประเทศบราซิลในอเมริกาใต้ เป็น
ปลาที่ห้ามนำมาเลี้ยงหรือมีไว้ในครอบครองในบ้านเรา สำหรับใน
สิงคโปร์ใครมีไว้จะถูกปรับถึง ๕๐๐ เหรียญ (๓,๗๕๐ บาท) และ
ถ้าหากลองสังเกตดูจะพบว่า แม้ว่าจะในช่วงเวลานั้นจะเป็นระยะเวลา
ปีตกภาค และเป็นวันเสาร์ บรรดาครูก็พานักเรียนชั้นอนุบาลและ
ประถมไปชมสถานที่ต่าง ๆ ที่สำคัญอยู่มากมาย ซึ่งแสดงว่าเขาให้
ความสนใจอันดีแก่การศึกษานอกสถานที่ ซึ่งเราเองมีโอกาสนั่ง
สถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจมากกว่าเขา ควรจะกระทำให้มากกว่านี้

จากพิพิธภัณฑ์ปลา เราผ่านเข้าไปในตัวเมือง ผ่านบริเวณ
โรงเรียนเก่าของเขา ซึ่งกำลังถูกรื้อถอนเพราะความชรา ทั้งนี้
เพราะอาคารเหล่านี้สร้างมาแต่ ค.ศ. ๑๘๒๓ (พ.ศ. ๒๓๖๖)
บริเวณนั้นจะสร้างใหม่เป็นอาคารสูงหลายสิบชั้น เป็นศูนย์กลางชาติ
ออกจากตัวเมืองขึ้นไปเที่ยวสวนสาธารณะบนเขาลูกหนึ่ง เรียกกันว่า
เมานท์เฟเบอร์ (Mount Faber) มีเกาอี้และสนามหญ้า สวนดอกไม้ให้
เดินเล่นพักผ่อนหย่อนใจ จากยอดเขาเราจะมองเห็นท่าเรือสิงคโปร์
และตัวเมืองบางส่วนได้อย่างชัดเจน ที่นี่เองได้มีโอกาสเห็นป้าย
เขียนไว้ว่า Littering Fine \$ ๕๐๐ หรือ "ทิ้งกระดาษมูลฝอย
ปรับ ๕๐๐ เหรียญ" ซึ่งดูเขาเอาจริงเอาจังมาก บ้านเมืองจึงสะอาด
สะอาดนัก กลับจากเมานท์เฟเบอร์มารับประทานอาหารกลางวัน
R.I. แล้วพักผ่อน มีการขอมอย่างเคยในตอนเย็น

เวลา ๑๙.๓๐ น. ทาง R.I. เป็นเจ้าภาพจัดเลี้ยงอาหารค่ำ
โดยเชิญนักเรียนของโรงเรียนเซนต์แอนดรูวส์ (Saint Andrews
College) ซึ่งจะทำการแข่งขันกับเราในวันที่ ๒๔ นี้ มาร่วมงานด้วย
ดูทางฝ่าย R.I. และ St. Andrews ไม่ค่อยจะถูกกันมากนัก ทั้งนี้
คงเพราะเคยผลัดกันแพ้ชนะกันมาแล้วในการแข่งขันรักบี้ มีการ
แลกเปลี่ยนระลึกถึงระหว่างนักกีฬาของเรา กับของ St. Andrews

เมืองงานเลี้ยงเล็กแล้ว เราได้มาดูงานชุมนุมรอบกองไฟที่จัดขึ้น
ที่สนามข้าง R.I. มีลูกเสือของหลายโรงเรียนมาชุมนุมกันปีละครั้ง
เราไปร่วมวงได้ไม่นานก็เลิกเพราะตึกแล้ว กลับมานอนที่ที่พักราว
๕ ทุ่ม

๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕ ตอนเช้ามีการขอมตามปกติ หลัง
จากรับประทานอาหารเช้าแล้ว เขาพาเราไปเที่ยวสวนยาหม่อง
ตราเสือ (โอบูนโฮ้ว Aw Boon Haw Villa) ซึ่งเศรษฐีโอบู-
นโฮ้ว เจ้าของยาหม่องตราเสือสร้างไว้เป็นสวนสาธารณะสำหรับ
คนไปเที่ยวโดยไม่เก็บเงิน มีคนไปเที่ยวมากมาย มีรูปปั้นต่าง ๆ
มากมายเต็มไปด้วยสีสันและศิลปะแบบจีน เราพบรูปปั้นเป็นตัวละคร
ของละครไทยด้วย ออกจากสวนนี้ไปเที่ยวยังยอดเขาจุง (Jurong
Hilltop) จากที่นี่จะมองเห็นย่านอุตสาหกรรมจุงซึ่งทางการสิงคโปร์
จัดไว้โดยเฉพาะ มีโรงงานต่าง ๆ มากมาย ส่วนมากเป็นชาว
ต่างชาติมาทำการลงทุนใกล้ ๆ กันเป็นสวนนกจุง (Jurong Bird
Park) ซึ่งมีนกหลากชนิด และสวยงาม ซึ่งทราบจากปากของพวกเขา
R.I. ที่พาเที่ยว แต่เราไม่มีโอกาสดูเพราะต้องรีบกลับ R.I. เพื่อ
เตรียมตัวไปงานเลี้ยงอาหารกลางวันที่สมาคมนักเรียนเก่าแรฟเฟิลส์
(Old Rafflesian Assciation เป็นเจ้าภาพ)

งานเลี้ยงมีขบวนที่โรงแรมคิงส์ (Kings' Hotel) เป็นอาหาร
กลางวันแบบช่วยตัวเอง (Buffet) มีทั้งอาหารฝรั่งและจีน หลังจาก
เสร็จงานเลี้ยงและกล่าวคำอำลาและขอบคุณเจ้าภาพแล้ว ก็ขบวน
ไปซื้อของหรือที่เรียกกันว่า Shopping ที่ย่าน Peoples' Park
อันเป็นย่านการค้าที่ใหญ่โตแห่งหนึ่งของเมือง มีของขายนานา
ชนิด สภาพสถานที่คล้ายศูนย์การค้าของเราที่อินทราแต่ใหญ่กว่า
มาก ภาษาอังกฤษและเงินฮกเกี้ยนเป็นที่เข้กันดีในสิงคโปร์ มีเวลา
ซื้อของราวชั่วโมงเศษก็กลับ R.I. พักผ่อน และทำการช้อปปิ้งอย่างเต็มที่
หลังรับประทานอาหารเย็นแล้วก็นอน

๒๘ สิงหาคม ๒๕๑๕ วันนั้นไม่มีข้อมในตอนเช้า จึง
พักผ่อนกันไต่เต้มที่ เพื่อเตรียมตัวแข่งกับ St. Andrews ในตอนบ่าย

เวลา ๑๐.๓๐ น. เราแต่งเครื่องแบบเต็มยศไปเยี่ยมสถาน
เอกอัครราชทูตไทยประจำสิงคโปร์ ที่ถนนออร์ชาร์ด (Orchard
Rd.) สถานทูตของเราหนุ่มดูสวยงามและเป็นสง่าดี สวมเสื้อสี
ประเทศไทย ๆ พล ๆ นิพนธ์ วิไลรัตน์ เอกอัครราชทูตได้ออกมา
กล่าวคำต้อนรับและให้โอวาท ให้ประพฤติตนเป็นนักกีฬาที่ดีและ
ขอให้ประสบความสำเร็จ จากนั้นมีการเลี้ยงเครื่องดื่มและลงนาม
ในสมุดเยี่ยม เรากล่าวคำอำลาออกมาเมื่อใกล้เที่ยง มารับประทาน

ข้าวมันไก่กันในตัวเมือง แถวถนน Middleland แล้วกลับมาพักผ่อน
ที่ R.I.

ตอน ๑๖.๐๐ น. ท่านผู้บังคับการให้โอวาทแก่นักกีฬา
การแข่งขันเริ่มเวลา ๑๗.๐๐ น. ที่สนามของ R.I. มีผู้ไปเชียร์
หนาตา ส่วนมากเป็นพวก R.I. มีคนไทยจากสถานทูตไปร่วมด้วย
ผลปรากฏว่าเราชนะไป ๒๗ จุดต่อ ๐ (ครั้งแรกเรานำอยู่ ๑๒ จุด
ต่อ ๐) เมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันมีการเลี้ยงน่านาให้กับทั้ง ๒ ฝ่าย
โดย R.I. เป็นเจ้าภาพ หลังงานเลี้ยงมีนักศควอชของเราบางคนไป
ประลองฝีมือกับรองแชมป์สิงคโปร์ในคอร์ทของ R.I. ปรากฏผลมา
ว่าเราเป็นฝ่ายแพ้ไป ๒ เกมสรวด คือ ๙ : ๔ และ ๙ : ๑

หลังอาหารเย็น เขาจัดให้เราดูภาพยนตร์เรื่อง Big Gun-
down นำแสดงโดย Lee Van Kleeff ห้องถ่ายภาพยนตร์คล้ายกับ
ห้องปาฐกถาที่ตึกวิทยาศาสตร์ของเรา แต่คิดเครื่องปรับอากาศเย็น
เฉียบทีเดียว เมื่อภาพยนตร์เล็กราว ๕ ทุ่ม ก็เข้านอน

๒๘ สิงหาคม ๒๕๑๕ ตอนเช้าไม่มีการข้อม หลังอาหาร
เช้า แจกเงินที่ทางธนาคารกรุงเทพ ฯ สาขาควาลาดัมเปอร์ มอบให้
คนละ ๑๐ เหรียญ และที่ทางโรงเรียนมอบให้อีก ๕ เหรียญ เป็น

ค่าอาหารกลางวัน โดยปล่อยให้เที่ยวและอาหารรับประทานกันเอง โดยทุกคนต้องกลับมาถึง R.I. ก่อน ๑๖.๓๐ น. เพื่อข้อมในตอนเย็น
หลังอาหารเย็น เรายังนักเรียนหญิงมาร่วมในงานเต้นรำที่ มีขึ้นในห้องประชุมมีการเล่นเกมต่าง ๆ หลายอย่างด้วย ทำความ เพลิดเพลินและพึงพอใจให้กับทั้งเราและเขาเป็นอันมาก ซึ่งงานนี้ ยังเป็นที่กล่าวขวัญติดปากอีกหลายคนอยู่ แม้งานจะเลิกไปหลายวัน แล้วก็ตาม

๓๐ สิงหาคม ๒๕๑๕ มีการข้อมเล็กน้อยตอนเช้า แล้ว ปล่อยให้ออกเที่ยวกันตามสบาย รับประทานอาหารกลางวันกันที่ Peoples' Park เวลาเที่ยง แล้วกลับมาข้อมและพักผ่อนเพื่อเตรียม ตัวแข่งกับ R.I. ในวันรุ่งขึ้น

๓๑ สิงหาคม ๒๕๑๕ ตอนบ่าย ๑๗.๐๐ น. เราแข่งขัน กับ R.I. ที่สนามของเขา เรามีชัยอย่างสบาย ๗๔ จุดต่อ ๐ (ครั้งแรกเราได้คะแนนนำอยู่ ๔๔ จุดต่อ ๐) ซึ่งนับเป็นคะแนนสูงสุดในรอบปี

ตอนค่ำเบนงานเลี้ยงส่งพวกเรา มีการมอบของที่ระลึกแก่กัน ทั้งสองฝ่าย ของที่ระลึกที่เขามอบให้เราเป็นโล่จารึกตราของทั้งสอง

โรงเรียนไว้คู่กัน กับมีพวงกุญแจตราของ R.I. มอบให้นักกีฬา ทุกคน ฝ่ายเรามอบโล่ที่ระลึกและกระเป๋าสตางค์มีตราโรงเรียนให้กับ พวกเขาและผู้ที่มีส่วนในการต้อนรับทุกคน นักกีฬาของเราร้องเพลง ไทยส่วนของเขาพาเราเต้นรำแบบลูกเสือเป็นที่สนุกสนาน หลังงาน เลิกแล้วยังมีการสนทนากันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะจากกันไป เรารู้สึกสำนึกในไมตรีจิตอันดีที่เขามอบให้แก่เราเป็นอันมาก แม้ว่า อุปกรณ์ต่างๆ เขาจะไม่พร้อมเท่าเรา แต่หัวใจของเขานั้น ข้างที่เหลือหลาย เมื่อศึกและสมควรแก่เวลาแล้วต่างก็แยกย้ายกัน ไปนอน

๑ กันยายน ๒๕๑๕ เอาของขบวนรถแต่เช้า เราจากมาด้วย บรรยากาศอันชื่นชมและอาลัยอาวรณ์ เขาได้มอบหมอน้ำใส่น้ำส้ม และผลไม้มาให้อีกจำนวนมากสำหรับเป็นเสบียงระหว่างทาง ผ่าน เขาสู่เขตมาเลเซียถึงด่านยะโฮร์ บาห์รู ประมาณ ๘.๔๕ น. อาศัย ความกรุณาจากทางสถานีรถไฟไทยทั้งในมาเลเซียและสิงคโปร์ ทำให้ เราผ่านพิธีการต่างๆ ไปได้อย่างรวดเร็ว ช่วยย่นเวลาการเดินทาง ได้มาก

จากยะโฮร์ บาห์รู ไป ฝนตกลงมาอย่างหนัก เราแวะ รับประทานอาหารกลางวันกันที่เซกามัท เวลาเที่ยงเศษ แล้วเดิน

ทางต่อถึงกัวลาลัมเปอร์ราว ๕ โมงเย็น หลงทางกันอยู่พักหนึ่งจึง
เข้าที่พักได้ เราพักที่เดิมคือที่ Wisma Belia Hotel

ตอนค่ำ คุณนิรันดร์นำทางเราไปรับประทานอาหารจีนกัน
ที่ร้านนอกเมืองแถบเปตะลิง จายา (Petaling Jaya) แล้วกลับมา
นอนที่โรงแรม เมืองกัวลาลัมเปอร์มีธงทั่วประเทศประมาณ
หลายหมื่นเพราะวันวาน (คือวันที่ ๓๑ สิงหาคม) เป็นวันชาติมี
พิธีต่าง ๆ จึงมีการประดับประดาธงทั่วกันสวยงาม

๒ กันยายน ๒๕๑๕ ตอนเช้าคุณนิรันดร์เป็นผู้นำทางพา
เราชมเมืองในตอนแรก เราไปเยี่ยมวัดเซตวัน อันเป็นวัดไทย อยู่
ในย่านเปตะลิง จายา ที่เราไปมาเมื่อวันวาน วัดไทยนี้อยู่ที่ถนน
บันได (Jalan Pantai) เราทำการสักการะพระพุทธรูปสวดบูชา
พระรัตนตรัยอย่างที่เคยกระทำที่โรงเรียนเป็นประจำในตอนเช้า
โดยธนาคารเป็นผู้นำสวดจากการสนทนาได้ความว่าพระภิกษุที่นี่มี
ชาวไทยก็มี เป็นชาวมาเลเซียที่มีเชื้อชาติไทยอยู่ในรัฐกลันตัน
และไทรบุรีก็มี และพระที่มีสัญชาติไทยต้องไปทำการวิซ่าทุก ๆ
๑๕ วัน เพื่อต่ออายุการอยู่ในมาเลเซีย โดยจะต้องเดินทางไปยัง
สิงคโปร์เพื่อวิซ่าที่นั่น ซึ่งผิดกับสมัยของตวนกู อับดุลราห์มาน ที่
ท่านไม่ต้องมาลำบากเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะรัฐบาลปัจจุบันของตวนกู

อับดุลราห์คิง วางกฎไว้ว่านักศาสนาดั้งชาติต้องวิซ่าเข้ามาเล-
เซียทุก ๆ ๑๕ วัน

หลังเพลเล็กน้อย เราไปเที่ยวสวนสุวารีสงคราม รัฐสภา
และพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ แล้วมาแถวเปตะลิง จายา อีกครั้ง
หนึ่ง เพื่อรับประทานอาหารกลางวันกันที่นั่นแล้วกลับไปพัก

ตอนบ่าย ๑๖.๐๐ น. ออกจากที่พักไปที่สนามสโมสรสลังงอร์
กลางเมืองกัวลาลัมเปอร์ ดูการแข่งขันรักบี้ระหว่างทีม รัฐสลังงอร์
กับ รัฐเคดาห์ ฝ่ายแรกชนะไปอย่างใสสะอาด ๔๐ จุดต่อ ๐ จาก
นั้นออกจากสนามรักบี้ไปยัง Malaysia Hotel เพื่อรับประทานอาหาร
ค่ำที่ธนาคารกรุงเทพ สาขา กัวลาลัมเปอร์ จัดเลี้ยง งาน
เล็กราว ๔ ทุ่ม จึงกล่าวอำลาเจ้าภาพกลับไปพัก

๓ กันยายน ๒๕๑๕ ออกเดินทางจากกัวลาลัมเปอร์ ราว
๘.๐๐ น. ตรงมายังบัตเตอร์เวิร์ธ ถึงอู่ไปท์ราว ๑๑.๓๐ น.
รับประทานอาหารกลางวันที่ร้านเดิมเมื่อขาดลงถึงบัตเตอร์เวิร์ธ
ราว ๑๖.๐๐ น. ลงเรือข้ามไปยังเกาะปีนัง (หรือเกาะหมาก) ราว
๑๕ นาทีถึง ท่านผู้บังคับการพักที่ Continental Hotel นอกถนน
แยกมาพักที่ The Rubber Trade Association of Penang (สมาคม

พ่อค้าข้างป้านัง) เอาของเขามาที่เรียบร้อยแล้วก็พักนอน เพราะอ่อนเพลียจากการเดินทางมามาก ตอนค่ำหลังจากรับประทานอาหารค่ำในตัวเมืองแล้ว เราไปเที่ยวตามเขื่อนริมทะเลอยู่ราว ๔๕ นาที ก็กลับมานอน

๔ กันยายน ๒๕๑๕ ตอนเช้าแจกเงินให้คนละ ๖ เหรียญ แล้วปล่อยให้ให้ออกเที่ยวกันในเมือง ตอนเย็นมีการซ้อมที่สนามในโรงเรียนหลังที่พัก

๕ กันยายน ๒๕๑๕ วันนั้นแจกเงินให้คนละ ๕ เหรียญ แล้วปล่อยให้ว่างเช่นเคยตอนบ่ายมีการซ้อมเหมือนปกติ

๖ กันยายน ๒๕๑๕ วันนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้ออกข้างนอกเพราะต้องเตรียมตัวแข่งขันกับ Technical Institute เราออกจากที่พักถึง Technical Institute (T.I.) เมื่อเวลาประมาณ ๑๖.๔๕ น. จากนั้นไม่นานก็เริ่มการแข่งขัน ซึ่งเราชนะไป ๖๐ จุด ต่อ ๙ จุด (ครั้งแรกเรานำอยู่ ๓๔ จุด ต่อ ๖ จุด) แต่มีที่เราเสียชนะเนื่องจากลูกโทษทางสน หลังการแข่งขันทาง T.I. เสดงอาหารค่ำ และก่อนอาหารได้จัดห้องอาบน้ำและห้องแต่งตัวให้หนักกีฬาของเราทุกคนอย่างเรียบร้อย

T.I. เป็นโรงเรียนอาชีวะ สอนด้านเทคนิคและวิชาชีพ มีนักเรียนทั้งประจำและไปกลับรวม ๑ พันคน หลังอาหารค่ำได้มีการมอบของที่ระลึกแก่กันและกัน ครูใหญ่ของเขากล่าวว่า โรงเรียน T.I. นมขอตางฟุตบอล ใครจะทำการแข่งขันกับฝ่ายเราบ้าง เราอ้าปากเจ้าภาพและนักเรียน T.I. ทั้งหมดมาสู่ที่พักราว ๔ ทุ่มแล้วก็เข้านอน

๗ กันยายน ๒๕๑๕ เราตื่นกันแต่ตี ๓ กว่าๆ เพื่อออกเดินทาง ราวตี ๕ ก็ข้ามฝากมาสู่แผ่นดินใหญ่ ถึงจังหวัดนครราชสีมา ๘.๐๐ น. ตลอดทางมีฝนตกมาอย่างไม่ขาดสายเราเข้าสู่เขตแดนไทยตรงไปยังหาดใหญ่ นำของเข้าบรรจุในตู้รถไฟที่รอเราอยู่ที่นั่น จากนั้นมีการแจกค่าอาหารกลางวันอีกคนละ ๒๐ บาท เพื่อหารับประทานกันในเมือง เราเตร็ดเตร่ในตัวเมืองได้ในราวหัวโหม่งเศษๆ ก็กลับมาสถานี ครั้นได้เวลา ๑๒.๓๐ น. ขบวนรถด่วนสู่กรุงเทพฯ — กรุงเทพฯ ก็เข้าเทียบสถานีหาดใหญ่ มีการต่อสู้โดยสารของเราเข้ากับขบวน หลังจากเวลาผ่านไปประมาณ ๑๕ นาที ก็เริ่มเคลื่อนขบวนออกจากสถานี บรรดานักกีฬาต่างพักผ่อนกันอย่างเต็มที่ เพราะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางและการอดนอนตลอดทางจากลับหน้าเราพบกับฝนมาตลอดเวลานับแต่ออกจากหาดใหญ่ จวบจนเช้าวัน

รุ่งขึ้น เราก็มุ่งเข้าสู่เขตกรุงเทพฯ ฯ พบสภาพทั่ว ๆ ไปมีน้ำเจิ่งนอง
ขบวนรถด่วนเข้าเทียบชานชาลาสถานีกรุงเทพฯ ฯ ตอนเช้าวันที่ ๘
กันยายน เวลา ๘.๑๐ น. มีบรรดาคณาจารย์ญาติมิตรไปคอยรับอยู่
อย่างคับคั่ง ซึ่งต่างก็แสดงความชื่นชมในชัยชนะที่เราประสบมา
และยินดีที่เราเดินทางไปและกลับโดยสวัสดิภาพ หลังจากสนทนา
พาที่อยู่เป็นเวลาพอสมควรแล้วก็บนของขบวนรถที่รออยู่ที่สถานีกลับเข้า
โรงเรียน ถวายบังคมพระบรมรูปและสักการะกราบไหว้บรรดาสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ได้คุ้มครองให้เดินทางโดยปลอดภัยและ ประสบ
ความสำเร็จ แล้วไปลาท่านผู้บังคับการที่เรือนพัก จากนั้นจึงแยก
กันกลับบ้าน

ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๕ เวลา ๑๑.๓๐ ทรงมี
พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้บรรดาผู้ที่เดินทางไปยังประเทศสิงคโปร์
และมาเลเซียในคราวนี้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท กราบบังคมทูล
ผลการเดินทาง และทรงมีพระราชดำรัสพรมีใจความสรุปได้ว่า

ทรงมีความพอพระราชหฤทัยที่นักเรียนนวมินทราชูทิศประสบความสำเร็จและทำชื่อเสียงและเกียรติยศให้ประเทศชาติ ได้สมควรตามความ
มุ่งหมาย และทรงพอพระราชหฤทัยที่กระทำตัวเป็นนักกีฬาที่ดี ไม่
ได้มุ่งหวังแต่ด้านชัยชนะอย่างเดียว ซึ่งการกระทำที่มุ่งหวังแต่จะ

เอาชนะชนะกันในด้านการศึกษาไม่ทรงสนับสนุน เพราะไม่ใช่วิถี
การของการพัฒนาจิตใจที่ถูกต้อง

ทรงมีพระราชดำรัสว่า โลกของเราในปัจจุบันมีปัญหาหลากหลาย
หลายซับซ้อนที่จะต้องนำมาพิจารณาและวินิจฉัยให้ถูกต้องตรงความ
เป็นจริง เพื่อนำเอาแต่สิ่งที่เป็นสาระ และคัดค้านสิ่งที่ไม่ใช่สาระ เป็น
ทุกข์และเป็นโทษภัย ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันโลกของเราเจริญขึ้นกว่า
แต่ก่อนมาก คนเราจึงมีการติดต่อกันมากขึ้น ซึ่งต่างกับสมัยโบราณ
ที่บางที่บางคนยังไม่รู้จักเลยว่ามีประเทศอื่น ๆ อีก นอกจากเมืองไทย
อยู่ในโลก ฉะนั้นเมื่อเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปเป็นเช่นนี้ ปัญหาอัน
ซับซ้อนต่าง ๆ จึงเกิดขึ้น การที่นักเรียนนวมินทราชูทิศไปต่างประเทศ
จึงเป็นการดีถ้าหากรู้จักนำ สิ่งต่าง ๆ ที่ประสบพบเห็น มาสนทนา
พิจารณาให้รอบคอบก็จะเป็นผลดีแก่ตนเองและต่อประเทศชาติต่อไป

จึงมีพระราชประสงค์ให้ทางโรงเรียนจัดการประกวดเรียง-
ความ โดยให้ผู้ที่เดินทางไปในคราวนี้แต่งขึ้น อาศัยเหตุการณ์ใน
การเดินทางเป็นโครงร่างดำเนินเป็นรูปเรื่อง โดยจุดสำคัญอยู่ที่การ
แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์สิ่งต่าง ๆ ที่ตนได้สังเกตและ
ประสบพบเห็นมาจากการเดินทางครั้งนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะได้
เป็นคติและข้อคิดอันดีแก่ผู้ที่ได้อ่านเรียงความนี้ ทรงมอบหมายให้

ทางโรงเรียนจัดการประกวดเรียงความขึ้น แล้วนำบทที่ชนะเลิศ
ทุกเกล้า ฯ ถวายเพื่อรับพระราชทานรางวัล ในงานของโรงเรียน
สุดท้าย ทรง อำนวยพร ให้ บรรดา คณาจารย์ ตลอดจน นักเรียน ใน
วชิราวุธวิทยาลัย ประสบความสุขความเจริญ และพบกับความสำเร็จ
ในสิ่งที่ตั้งใจตลอดไป

คณะครูและนักเรียนทั้งหมดกราบถวายบังคมลาเมื่อเวลา
ประมาณ ๑๓.๐๐ น. รวมเวลาที่เข้าเฝ้าประมาณ ๑ ชั่วโมง

เป็นอันสรุปได้ว่า ในบัดนี้ภารกิจส่วนหนึ่งที่ลูกวชิราวุธได้
กระทำไปเพื่อเผยแพร่เกียรติยศของประเทศชาติ และชื่อเสียงของ
วชิราวุธวิทยาลัยก็ดำเนินสุดลงไปแล้ว ลูกวชิราวุธได้กระทำในสิ่งที่
เป็นการถูกต้องสมดังพระราชประสงค์ที่ทรงมีไว้แล้ว จึงเป็นการ
สมควรอย่างยิ่งที่จะจารึกนามของบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในการเดินทาง
เป็นทางการในคราวนี้ทั้งสิ้น ๓๕ คน ไว้ ณ ที่นี้ คือ

พระยาภะรตราชา ผู้บังคับการวชิราวุธวิทยาลัย (หัวหน้า
คณะ)

คุณหญิงภะรตราชา
คุณครูจิต พิงประดิษฐ์
คุณครูอรุณ แสนโกศิก

คุณครูอุตม รัตประจิด
นายแพทย์วิรัช มรรคดวงแก้ว
คุณครูสุทิพย์ พิงประดิษฐ์
คุณอภิรมย์ แสนโกศิก
คุณนวลถนอม มรรคดวงแก้ว

Mr. Robert Bidwell

และนักกีฬาอีก ๒๔ คน คือ

ธนากร ทับทิมทอง (หัวหน้าชุด)
รุจ แสนโกศิก (รองหัวหน้าชุด)
ปรัชชา ปัตตะโชติ
สุรพร รัตประจิด
วิโรจน์ เหล่าหะเกียรติ
รักษ์ หลานสะอาด
กฤษณา ยันตติลภ
ทวีพร สายเกษม
จรัญ เหล่าสุวรรณ
ฉัตรพล สุวรรณภู
อัครเดช โรจน์เมธา

พระพล พูนศิริ
ม.ล. จีรพันธุ์ ทวีวงศ์

ปกกรณ์ อินทราวุธ

สมเกียรติ ภู่อะฮอ

อรรถกร บุรีคำ

โองการ คัมภีรญาณนนท์

เสนีย์ เกษจำรัส

อนุสรณ์ อารัษฏ์

สมเจตน์ ลีสุวรรณค์

ภัสก์ จารุติลก

เผ่าพันธุ์ สิริเวชชะพันธุ์

อรรถพล สันต์กถการ

ศรีพงษ์ สารทูลสิงห์

แต่เนื่องจาก ศรีพงษ์ ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ
จึงไม่ได้เดินทางไปด้วย

และผู้สังเกตการณ์จากสมาคมหนังสือพิมพ์อีก ๑ คน คือ
ทวีป กิตยาภรณ์

MALAYSIA – SINGAPORE

RUGBY TOUR 1972

๒๒ สิงหาคม – ๘ กันยายน ๒๕๑๕

ผู้ ที่ ไป ส่ง

เดินทาง

ชุมทางหาดใหญ่

ชายแดนไทย — มาเลเซีย

เมืองมลายู

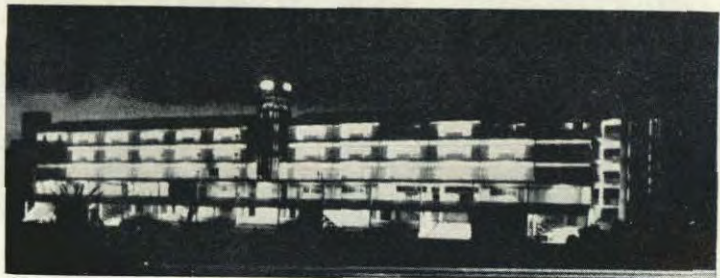
แคว้นเขมม MALAY — COLLEGE

WISMA BELIA HOTEL กัวลาลัมเปอร์

R
A
F
F
L
E
S

I
N
S
T
I
T
U
T
I
O
N

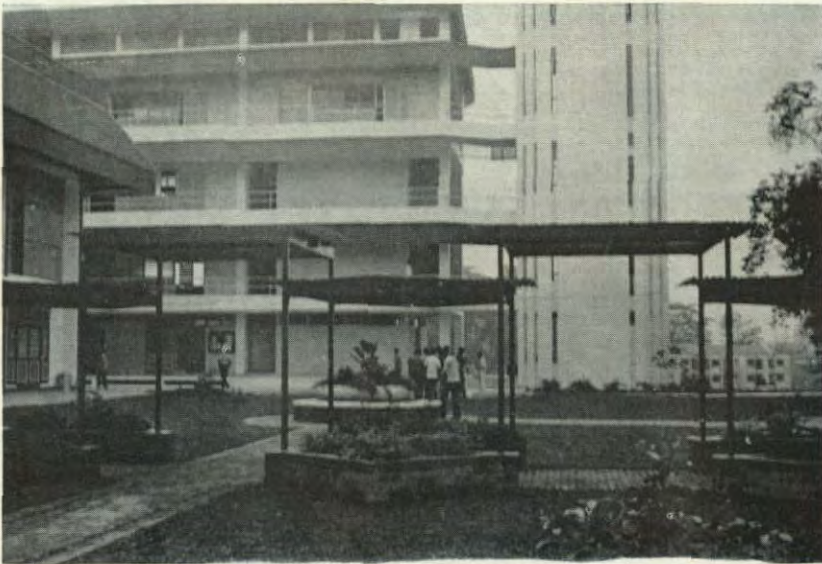

ตึกอำนวยการ

เรือนจากแรฟเฟิลส์

สวนพักผ่อน

สนามหน้าแรฟเฟิลส์

๕
เด็ ข ง ร ี บ ร อ ง

TOURING SINGAPORE

วชิรารุท — ST. ANDREWS

พักผ่อน

วชิรารุท — RAFFLES

ผู้ให้การต้อนรับ

WAR MEMORIAL

วัดเซตวัน

เทวภวาลัมเปอร์

NATIONAL MONUMENT

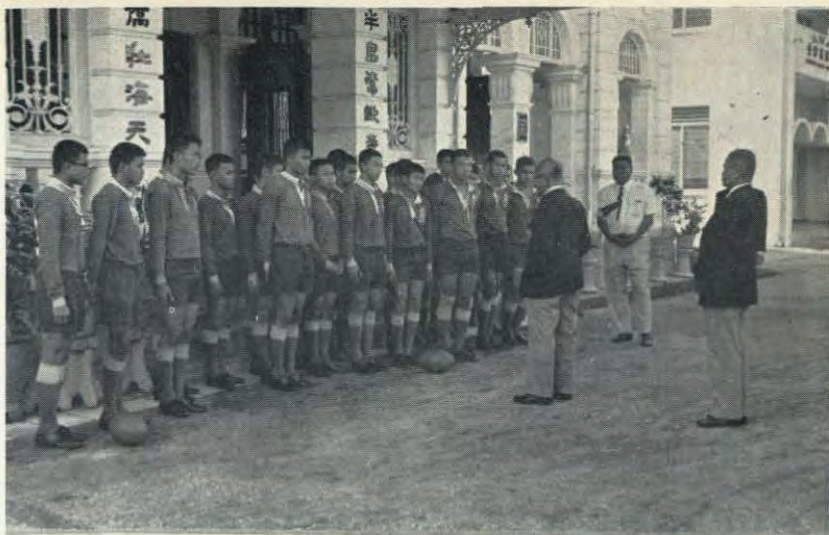
ทำบุญไหมคะ

เที่ยวภัตตาคาร

NATIONAL MUSEUM, K.L.

๕๘๖
เหนื่อยกพัก

รับโอวาทที่ RUBBER TRADE ASSOCIATION ปีนัง

วชิรารุช — TECHNICAL INSTITUTE ปีนัง

ถึงกรุงเทพฯ ๗

กลับบ้านได้

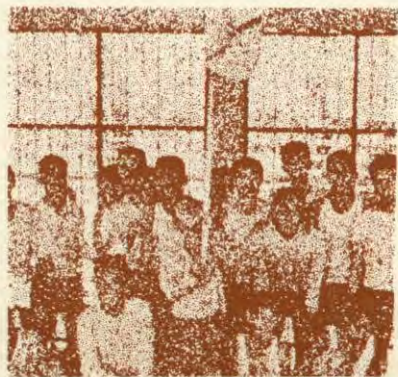
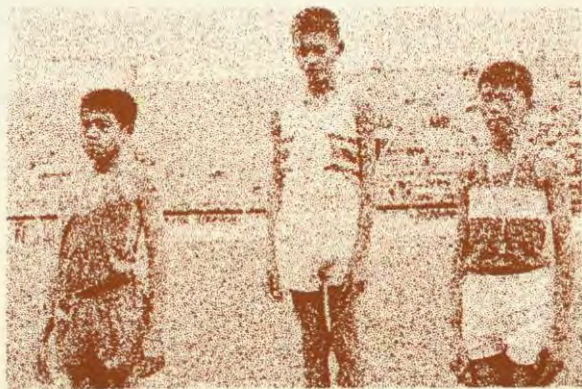
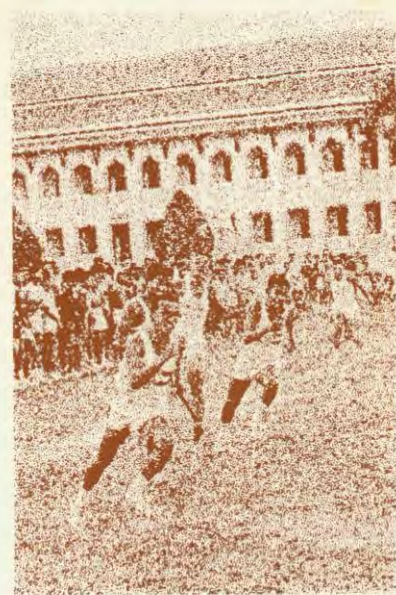
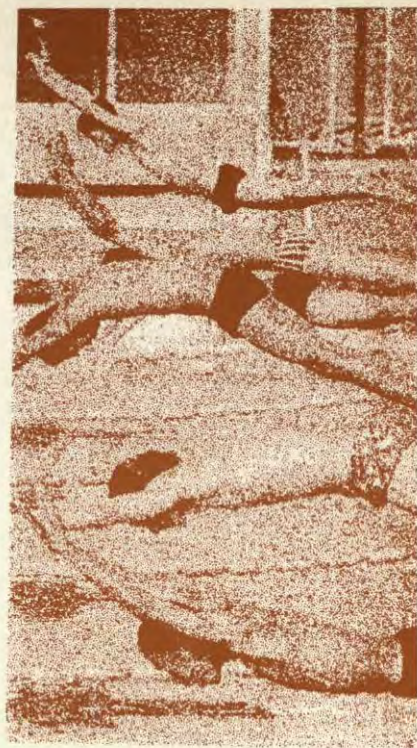

ผลการแข่งขัน

วิทยาลัยราฟเฟิลส์ - ST. ANDREWS COLLEGE	๒๗ : ๐
วิทยาลัยราฟเฟิลส์ - RAFFLES INSTITUTION	๗๔ : ๐
วิทยาลัยราฟเฟิลส์ - TECHNICAL INSTITUTE	๖๐ : ๙

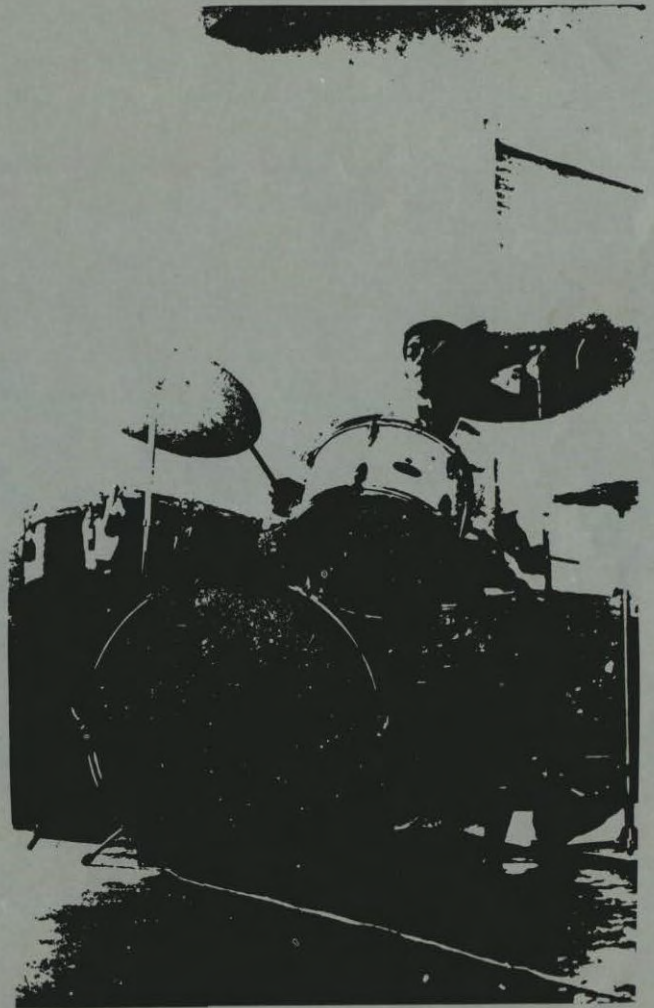
SPORTS & GAMES

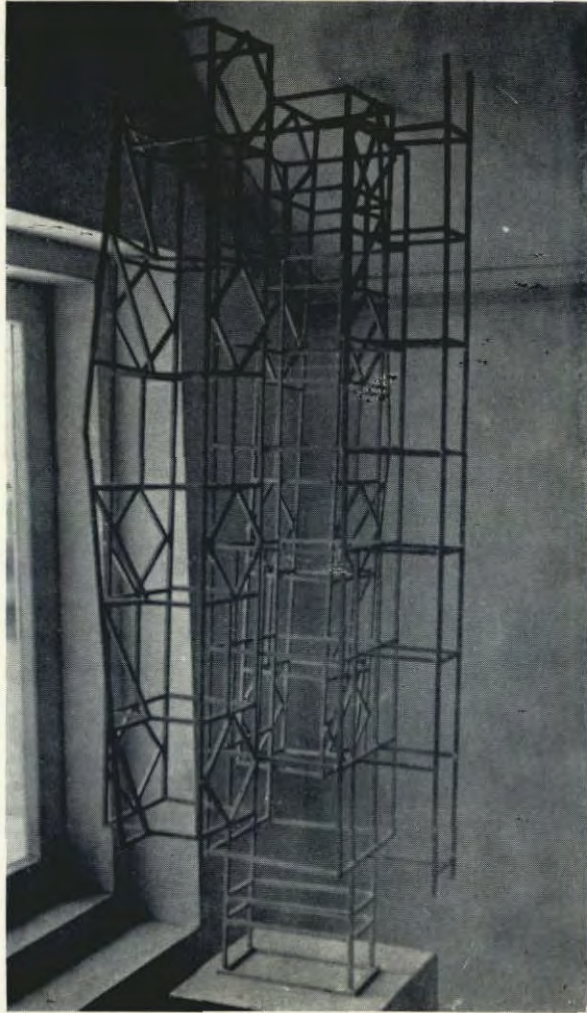

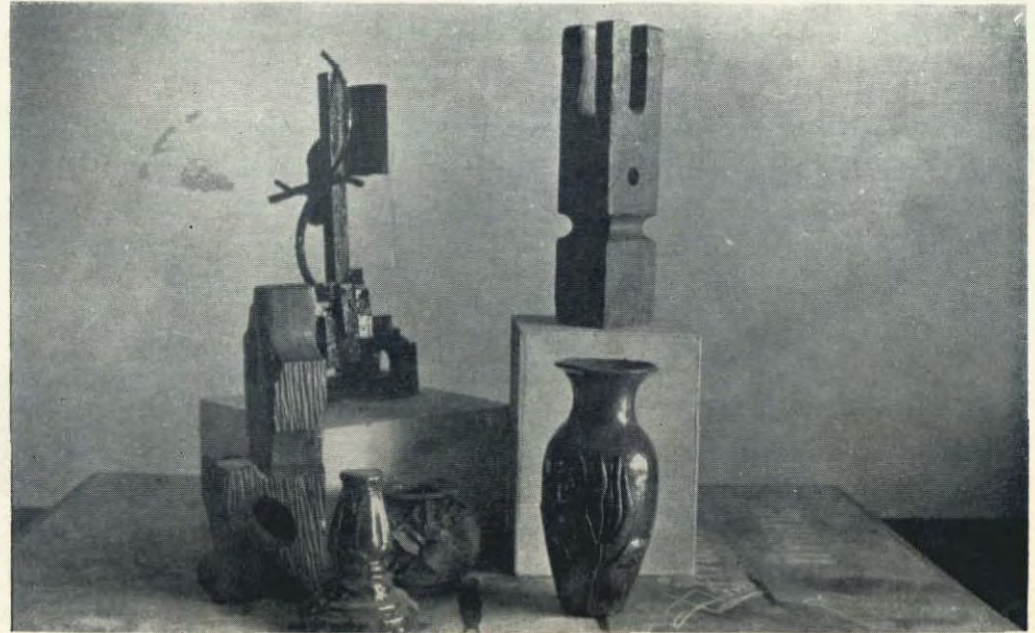

ARTS & MUSICS

งานศิลปะของเรา
มีหลายแบบให้เลือก

วงโยธวาทิต

บอกกันเสียแต่ตรงนี้เลยว่า

วชิราวุธวิทยาลัย

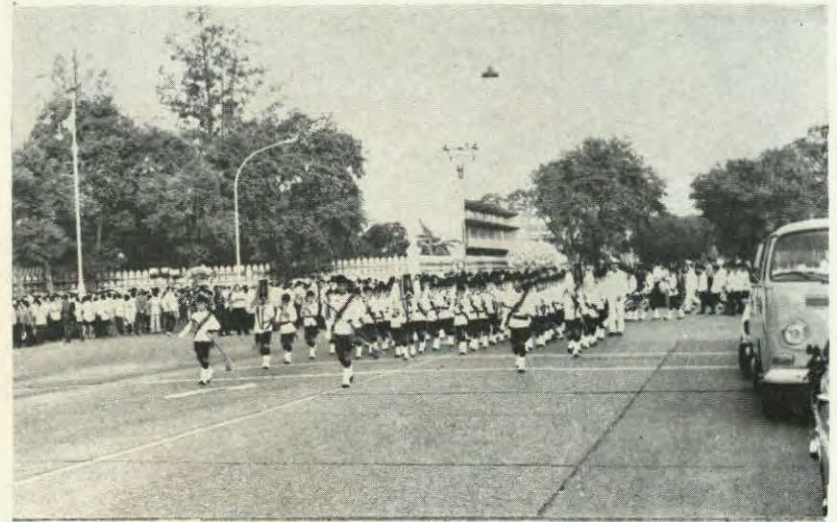
มีวงดนตรีถึง ๗ วง

เชียวนะ

วงปี่สก๊อต

วงเมโลดิกา

วงจุตดุริยางค์

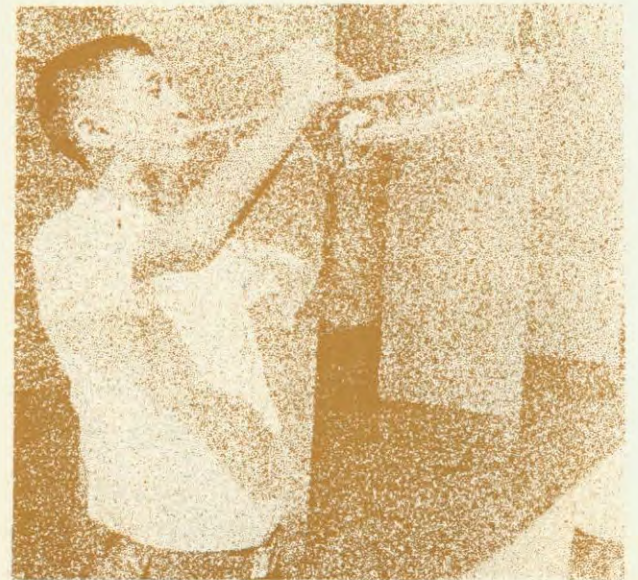
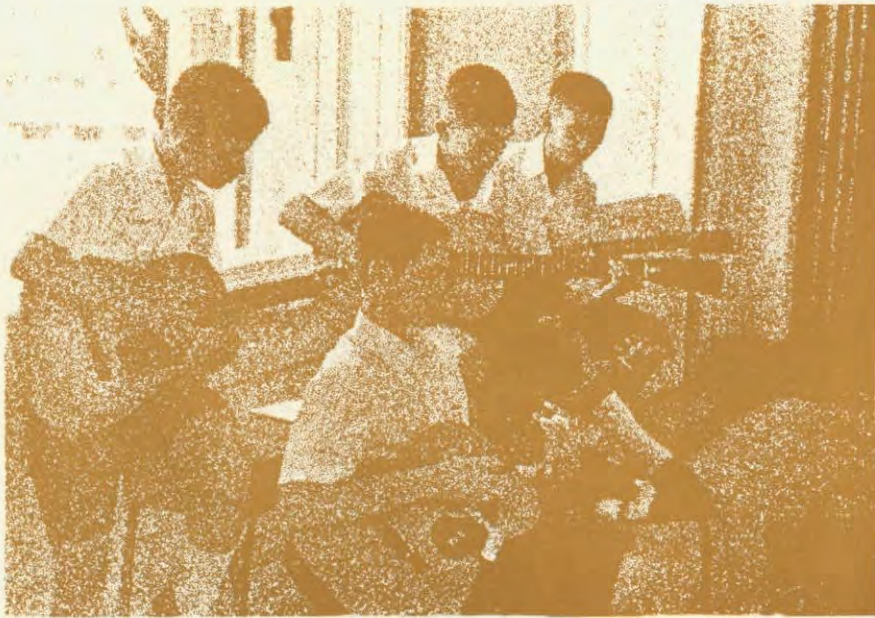
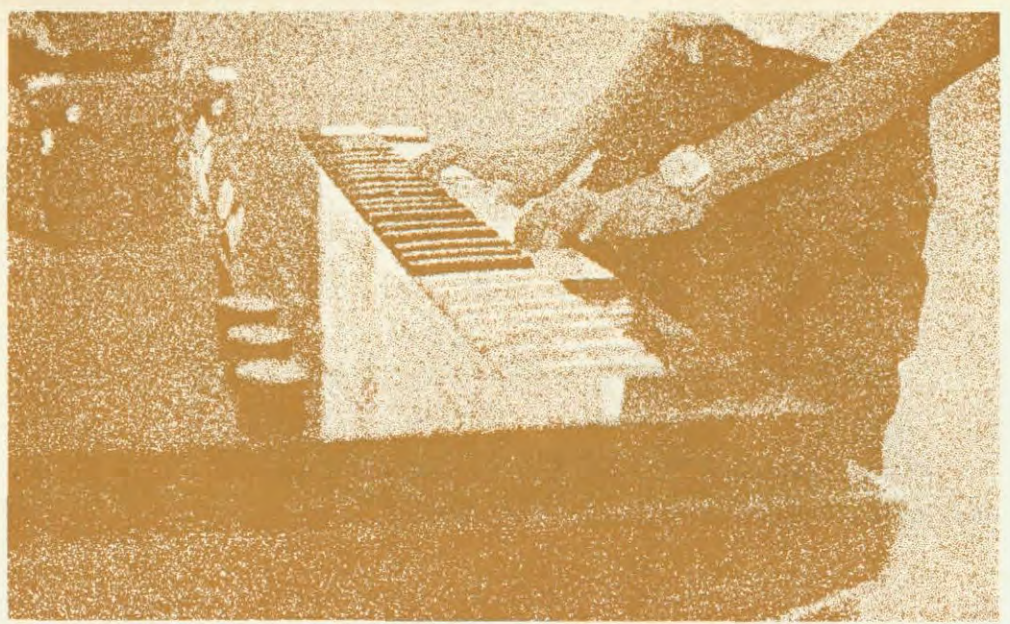
วงหัตถ์ดนตรี

วงเครื่องสายสากล

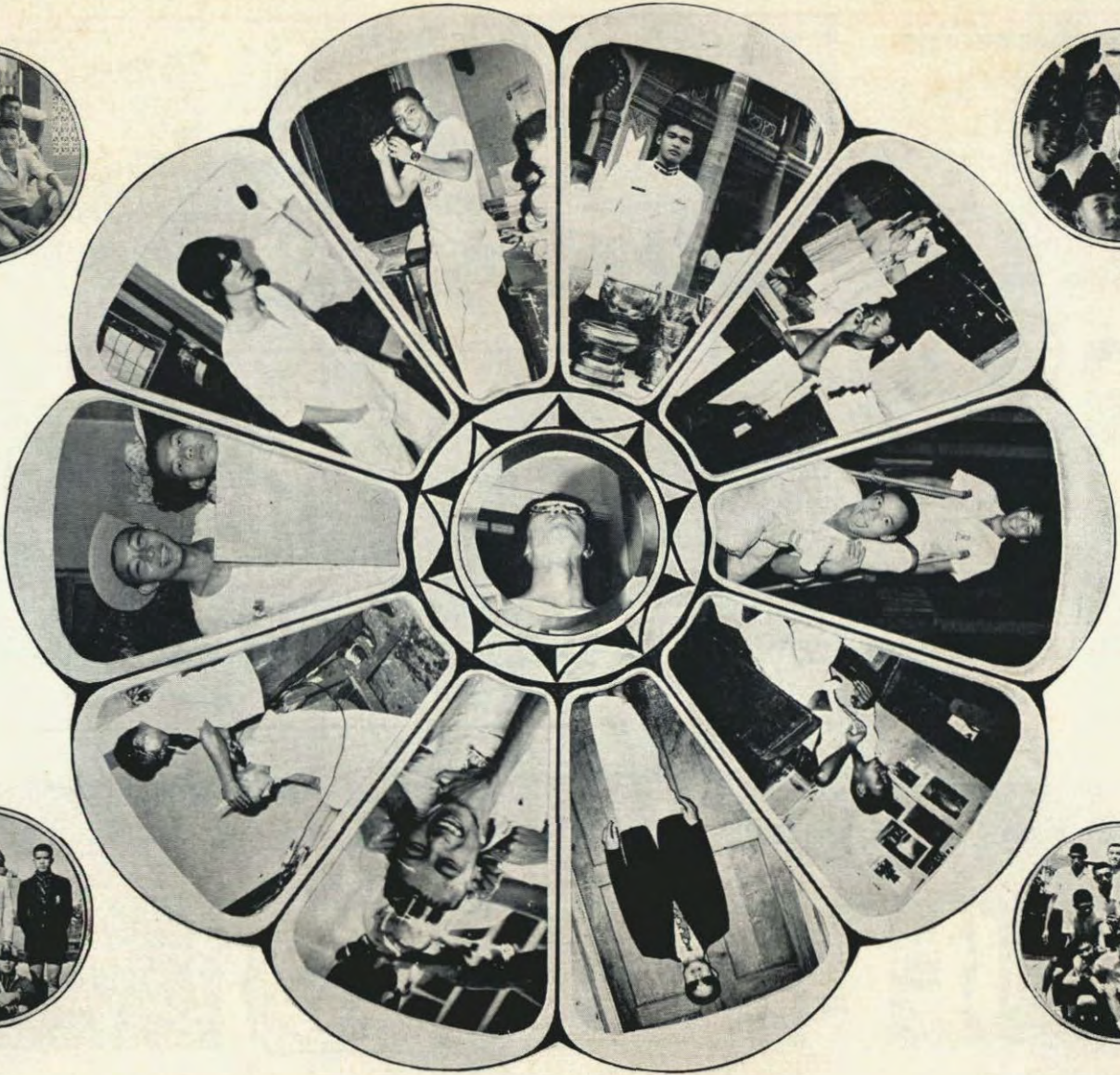
วงดนตรีไทย

MISCELLANEOUS

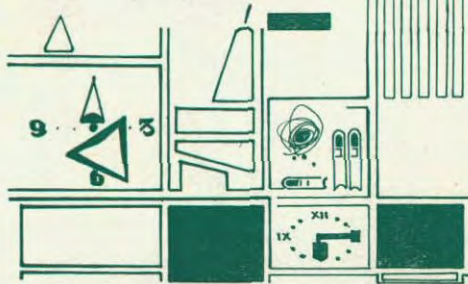
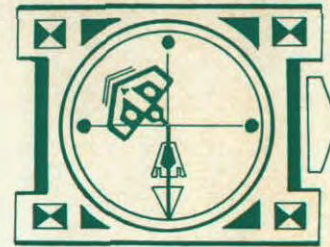
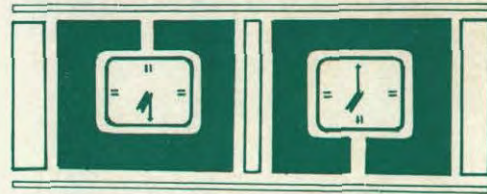

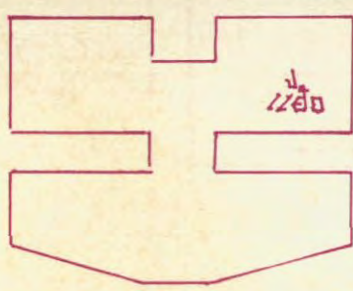
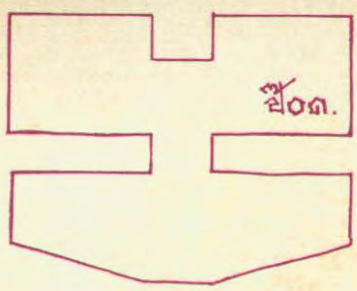
DAILY

LIFE

ဘုမ္မာပျံစင်.

ငါ့မ

တီဒီ

ဦးစွာရီဒီ.

၂၀၁၅

ပဲခူး

ဝိဇ္ဇာအောင်

ဇော်ပဲခူး

มหาชีวิตราชราชสดุดี

คำประพันธ์ของ คุณหญิง ดุษฎี มาลากุล ณ อยุธยา

ทำนองของโลก เนตรสูตร

มหาชีวิตราชมังกุฎเกล้า
องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม
ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร
พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบูรณ์พูนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร
จึงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์
สร้างสำนักกลงจ้างให้
เป็นสถานศึกษาประชาไทย
อบรมใจกุลบุตรพิสุทธงาม
มหาชีวิตราชมังกุฎเกล้า
องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม

ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร
พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบูรณ์พูนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร
สำนักนิจมคดิธรรม
กตัญญูประจำฝังจิตให้
รู้รักชาติศาสน์กษัตริย์เป็นนัตร์ไชย
อกรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม
มหาชีวิตราชมังกุฎเกล้า
องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม
ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร.

เด็กในหลวง

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

ทำนอง “สิงโตเล่นหาง”

เรานักเรียนมหาดเล็กเด็กในหลวง

ทั่วทั้งปวงภักดีจะมีไหน
กตัญญูฝังจิตติดดวงใจ
จนเติบโตใหญ่ไม่จางไม่บางเบา
แม่ผู้ใดลืมนพระคุณกรุณา
พวกเราไม่คบค้าดูหน้าเขา
คนเช่นนั้นเป็นสัตว์จะกัดเรา
ถ้าชนเข้าใกล้มันอันตราย
อันพวกเรารักเจ้าชีวิตมัน
ยอมสละชีวิตวันทูลถวาย
รักษาชาติศาสนาว่าจะตาย
เป็นผู้ขายชาติไทยไม่ล้มเอย

กิตติศักดิ์ สหโชคชัย

๓/๑ ซอยอรุณกวี สุขุมวิท กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๕๑๘๐๓๑

คุณจิต นาคกรรพ

๔๔ ซอยสีฟ้า พหลโยธิน กรุงเทพฯ ๔ โทร. ๗๐๖๕๗

เจริญ เหล่าสุวรรณ

๑๙๗๐ ถนนบรรทัดทอง ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑ โทร. ๕๑๑๘๕๘
เมืองไทยประกันชีวิต ถนนวงษ์ไต่ อ. เมือง ชัยนาท

มล. จิรพันธ์ ทวีวงศ์

๕๒/๑ รongเมือง ซอย ๓ กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๕๒๓๘๓๐

จิระ อุดมวัฒน์ทวี

๕๐ ซอยทองหล่อ ๒๓ สุขุมวิท กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๕๑๘๐๕๑

เฉลิมชัย ตันติวงศ์

๘๕/๔ ซอยอัครนิธิ ถนนพญาไท กรุงเทพฯ ๔

บันนินทร์ วงศ์เหลือง

๗๔๘ ถนนตากสิน อ. เมือง ตาก

ขนิษฐา ศาโคตร

๓ หมู่ ๑ ซอยจิดรานุเคราะห์ ถนนพระโขนง - คลองตัน หัวหมาก
กรุงเทพฯ ๑๐ โทร. ๗๗๗๗๒๑

รัชชชิต พุกกะพันธ์

๑๘/๒๐ ซอยศุภพร ถนนกรุงเทพฯ - นนทบุรี บางซื่อ กรุงเทพฯ ๘
โทร. ๘๕๑๘๘๒

ณัฐ อิงคะวัต

๕๕๒ ซอยสว่าง บางรัก กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๓๖๖๕๑
๒๑๖ ซอยสะพานยาว บางรัก กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๓๗๖๐๗

พรรคณะ วิชัยธนพัฒน์

๗๙ หลังโรงแรมรอยแยล ราชดำเนินกลาง กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๒๒๗๙๕๗

ทวีป กิตยาภรณ์

๖๔ ซอยอรุณวิมล ถนนราชวิถี กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๕๑๓๐๔๒

ทวีเกียรติ ภูทอง

โรงพยาบาลนตร์เฉลิมวรรณ อ. เมือง สมุทรปราการ โทร. ๑๖๙

ทวีพร สายเกษม

๕๕/๑๗ ซอยแพรงเกษตร ถนนงามวงศ์วาน บางเขน กรุงเทพฯ ๙
โทร. ๗๕๐๓๑๐

เทียนชัย สิทธิบุศย์

๑๗๕ ซอยปลุกจิต ๓ ถนนพระราม ๔ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๕
โทร. ๕๒๓๓๙๔

๑๑๓-๑๑๗ ถนนศรีนครินทร์ อ. ท่าใหม่ จันทบุรี

ธีรพุช สถิตนิมานการ

๒๕๙/๒๔๒ พิบูลเวศม์ พระโขนง กรุงเทพฯ ฯ ๑๑ โทร. ๙๒๐๖๓๒

ธีระพงษ์ คีตสระ

๙๙๙ ซอยมิตรสงเคราะห์ ถนนงามวงศ์วาน นนทบุรี

นพทล ธิยะใจ

๒๒๐ ซอยเจษฎางาม ๑ ถนนพหลโยธิน บางเขน กรุงเทพฯ ฯ ๙

ปกรณ อินทราวุธ

๑/๗๐ ซอยเฉลิมสุข ถนนพหลโยธิน บางเขน กรุงเทพฯ ฯ ๙
โทร. ๗๙๒๐๙๑

ปรีชา ไวยะวงษ์

๔๕๗/๑ ถนนสุขุโขทัย ดุสิต กรุงเทพฯ ฯ ๓
๑๗๔๑/๖๓-๖๔ ถนนพหลโยธิน อ. เมือง สระบุรี โทร. ๕๒๖

ปริญญา ขนิตรวงศ์

๒๙ สุขุมวิท ๖๗ พระโขนง กรุงเทพฯ ฯ ๑๑ โทร. ๙๑๗๘๕๔

เฝ้าเกษม คงจำเนียร

๑๐๘/๑ โรงเรียนเขมะศิริอนุสรณ์ ราชวิถี กรุงเทพฯ ฯ ๗
โทร. ๔๘๒๔๔

พอพจน์ มีอำพล

๒๓๘ ต. ท่าฉลอม อ. เมือง สมุทรสาคร โทร. ๔๓

พิเศษศักดิ์ วัฒนศิริ

๒๕๙ ซอยพิศมัย ฯ ถนนสุขุโขทัย ดุสิต กรุงเทพฯ ฯ ๓ โทร. ๘๑๒๕๕๑
๑/๒ ถนนราษฎร์บำรุง อ. ตะกั่วป่า พังงา

พีระพล พุนศิริ

๙/๖๐ ซอยสมบูรณพัฒนา ถนนสุขุทธิสารวินิจฉัย กรุงเทพฯ ฯ ๔
โทร. ๗๗๔๒๙๑

พงษ์เทพ ผลอนันต์

๘/๑๐ ซอยจินดาถวิล ถนนพระราม ๔ กรุงเทพฯ ฯ ๕ โทร. ๓๖๕๘๘
๑๑๙ ถนนจิววงศ์รังสฤษดิ์ อ. ชลบุรี จันทบุรี

พรสันต์ ศิริยาภย์

๒๐๙/๘๔ ซอยโชคชัย ถนนเพชรเกษม บางแค กรุงเทพฯ ฯ ๖
โทร. ๖๗๐๙๒๘

ภัสก์ จารุติลก

๑๓๐ ซอยมหาพฤฒาราม ถนนสี่พระยา บางรัก กรุงเทพฯ ฯ ๕
โทร. ๓๖๐๖๓

รักษ์ หลานสะอาด

๙๔ ตรอกพระยานคร ยานนาวา กรุงเทพฯ ฯ ๑๒ โทร. ๘๖๕๖๖๕

รุจ แส่นโกติก

คณะจิตรลดา วิชาวุฒิชัยวิทยาลัย ถนนสุขุโขทัย กรุงเทพฯ ฯ ๓
โทร. ๘๑๓๙๐๑

รังสรรค์ กาญจนรัตน์

เรวัต บัจจกบภคิ

๓๔ ซอยลอยมา ถนนปฏิพัทธ์ สะพานควาย กรุงเทพฯ ฯ ๔
โทร. ๗๒๗๖๔

วรายุทธ ไชยะกุล

๑๕/๕ สุขุมวิท ๖๘ บางนา กรุงเทพฯ ฯ ๑๑ โทร. ๙๓๑๘๒๗

วันวิชัย คุ้มเปลี่ยน

๓๘ ซอยสีฟ้า พหลโยธิน กรุงเทพฯ ฯ ๔ โทร. ๗๐๙๔๓

วิระพงษ์ ปุสสะรังษิ

๔๘/๖ ซอยสันติ ถนนงามวงศ์วาน บางเขน กรุงเทพฯ ฯ ๙

วุฒิชัย คณทวนิช

๑๒๒ ถนนพระราม ๖ พญาไท กรุงเทพฯ ฯ ๔ โทร. ๗๓๖๙๒

ศรัพงษ์ ศำรทูลสิงห์

๒๐๖ ซอยสันติคาม ๓ สำโรงเหนือ สมุทรปราการ

ศรีโสภณ นาคอรำม

๑๕๘/๒ ซอยกิตติชัย บางกอกน้อย ดลิ่งชัน กรุงเทพฯ ฯ ๗
โทร. ๔๗๖๓๘

สนฉัตร รัชยมงคล

ร้านสุมลมาตร์ ๑๐ ถนนตรีเพชร กรุงเทพฯ ฯ โทร. ๒๑๘๕๔๙

สมเจตน์ ลีสวรรค์

๗๘/๑๐ ถนนพระราม ๖ สามเสนใน กรุงเทพฯ ฯ ๔ โทร. ๗๐๔๕๗

สรรเพชญ์ โกมลารชุน

๑๐๘/๑๒ ถนนสายลวด ต. ท้ายบ้าน สมุทรปราการ

สัจเจษ ตันวัฒนะ

๔๕/๓ ซอยปูลณเวถิ สุขุมวิท กรุงเทพฯ ฯ ๑๑ โทร. ๙๓๑๗๓๒

สาธิต สุวรรณประกร

๒๓๕๗ เพชรบุรีตัดใหม่ บางกะปิ กรุงเทพฯ ฯ ๑๐ โทร. ๙๑๖๐๒๖

สุกฤษณ์ กฤษณะโยธิน

๗๔ ซอยเกษมสันต์ ๓ ถนนพระราม ๑ กรุงเทพฯ ฯ ๕ โทร. ๕๖๗๘๙

สุทัศน์ รามสูต

๓๑/๑ ซอยวัดกระจับพินิจ ถนนตากสิน กรุงเทพฯ ฯ ๖ โทร. ๖๘๐๕๑๔

สุพจน์ สิริพันธ์

๖๒/๔ ซอยจากรุงเคราะห์ ถนนดินแดง กรุงเทพฯ ฯ ๔ โทร. ๕๑๕๓๙๘

สุพร รัศตประจิต

๑๖๐ ซอยสาหร่ายฟ้า สุขุมวิท ๒๐ กรุงเทพฯ ฯ ๑๑ โทร. ๙๑๐๓๓๙

สุรสิงห์ พรหมพจน์

๑๔๗ ตลาดใหม่ ดอนเมือง บางเขน กรุงเทพฯ ๙ โทร. ๗๙๖๔๗๒

เสกสรร สุธีสร

๑๐๕ อินทามระ ๑๘ สะพานควาย กรุงเทพฯ ๙
โทร. ๗๗๓๗๔๑, ๗๗๑๘๖๔

อนุสรณ์ อารีราษฎร์

๘๙๘/ก ถนนเศรษฐกิจ อ. เมือง สมุทรสาคร

อรรณกร บุรีคำ

๖๔ ซอยพัฒนาเวสน์ ๑๒ ถนนพระโขนง-คลองตัน กรุงเทพฯ ๑๑
โทร. ๙๑๘๓๔๕

อรรณพล สันต์ถักถาวร

๖/๓ ซอยสุภาวร่วม ถนนกรุงเทพ ๙-นนทบุรี บางซื่อ กรุงเทพฯ ๙
โทร. ๘๕๓๒๐๓

อัศวเดช วิจารณ์เมธา

๒๑๖/๙ ต. ดำเนินสะดวก อ. ดำเนินสะดวก ราชบุรี

อาณัติ ประภาสวัสต์

๙/๔๘ ซอยตันหยง สามแยกวงศ์สว่าง ถนนกรุงเทพ ๙-นนทบุรี
กรุงเทพฯ ๙
โรงพยาบาลชัยนาท อ. เมือง ชัยนาท

อายุธ นาคกรรพ

๕๒/๑๑ หมู่ ๔ ซอยแบวี่ง สุขุมวิท กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๙๓๓๒๔๙

“ จากอ้อมแขนอบอุ่นสู่โลก ”

๕ ๖ ๖ ๖ ๕

คุณเหล่านี้

คุณขาของเขา

คุณแต่ละก้าวที่เขา เดิน เดิน เดิน . . .

คุณความหนักแน่นของมัน

แต่ดูที่หน้าพวกเขา

มองให้

ทำไมถึงเศร้ากัน . . .

มีแต่ฉันยืนตาที่มองพุ่งไปข้างหน้าอย่างอาจหาญ

วันนี้เป็นวันสอบไล่เสร็จ

เขาทำสอบกันไม่ได้งั้น

เปล่า . . .

แต่เขากำลังจะจากเราไป

เรารักเขามาก มากทุกคน

เขารักเรา (ไหม) . . .

ที่ประตูออก เขาทุกคนหันกลับมาดูเรา นาน เท่านั้น

บ้างยิ้ม บ้างเช็ดตา แต่ที่สุด

ทุกคนก็หันหลังกลับ และเดินลัดประตูไป

เราเฝ้ามองเขาอยู่ทุกคน จนถึงคนสุดท้าย

เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ที่เราเฝ้ามอง

ตั้งแต่เขาเริ่มก้าวเข้ามาสู่อ้อมแขน . . . ของเรา

จำได้

เมื่อแรกเขาเหล่านี้ยังตัวเล็ก

เดินเกาะแขนพ่อแม่มา

ร้องไห้ และเดินด้วยเท้าอันหวัหระแวง นัยน์ตาอันตื้นตระหนก

แต่วันนี้ . . . ไซ้ . . .

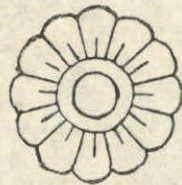
เขาร้องไห้ ออก แต่ เขาก้าวอย่างมั่นคง คุยคุยเกี่ยวกับแนวตาของเขา

เราก็คงเพียง ภูมิใจ ที่

เขาได้เรียนรู้ ความเป็น ลูกผู้ชายแล้ว

เท่านั้น . . . .

สร้อย หงษ์ พรหมพจน์

งามล้วนในวชิราวุธ

งาม ธรรมชาติปานเทพเรา
 งาม จีบตาดำดูทุกสิ่งสรรพ
 งาม สิ่งสร้างนคราไม่เทียมทัน
 งาม แสงจันทร์จวบส่องผ่องนัยนา

ล้วน ช่อฟ้ามงามอนอ่อนระยับ
 ล้วน ประดับลวดลายยอดเมืองฟ้า
 ล้วน เขอกเย็นจากร่มแม่น้ำคา
 ล้วน สิ่งพาผลิตผลิตจำเริญใจ

ใน หนักขางข้างงามเด่น
 ใน หนักเป็นทออบรมบ่มนัย
 ใน หอบประชมที่เคารพสงบใจ
 ใน หนักยัตริงอยู่พระเมตตา

วชิราวุธ มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 วชิราวุธ ร่มเย็นทั่วพระรักษา
 วชิราวุธ สง่าเรืองเมืองเทวา
 วชิราวุธ พาอนาคตสดใสเอย

สรุสังข์ พรหมพจน์

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

❖

คอยรัก

ทุกข์ทรมาน จำต้อง ทรมานทุกข์
 ไม่มีสุข ทุกข์ทวิ สุขมีไม่

ใจร้อนทศ เศร้าสลด รันทดใจ

ความหวังไกล คาดไว้ ไกลความหวัง

อยู่คอยรัก ใจบ่รัก รักคอยอยู่

หวังความคู่ จำสู คู่ความหลัง

ยังความสุข สองเรา สุขความยัง

หวานชนิดัง สกิดสวรรค์ ดั่งชั้นหวาน

รักคลอคู่ สรวดอยู่ คู่คลอรัก

ฉานฉายจัก รุ่งรัก จักฉายฉาน

สำราญรณ ขามเรอชน รณสำราญ

หทัยสร้าน เบยมสุข สร้านหทัย

ร้าวรานจาก จำต้องพราก จากรานร้าว

ให้โถมคราว ทุกข์ระทม คราวโถมให้

ใจเสมอสุข ก่อนคราวทุกข์ สุขเสมอใจ

เธอจากไป พร้อมให้ ไปจากเธอ

สรุสังข์ พรหมพจน์

ยามสนธยาในวชิราวุธ

สนธย่ำวชิราวุธ

ผ่องพิสุทธงามซ่งตรงใจข้า

สุริยันยามลับจับสายตา

ทาบเมฆมาแสงเรืองดงเมืองอินทร์

ยลนภาสีปลั่งดั่งทาทาด

แดงผุดผาดเทียบที่ไม่มีสน

ไม่นานเจ้าสีนจะละลาติน

ทุกชีวินคงสู่วิวกาล

แ่ววเสียดหมูปักษาบายหน้าผิน

ทุกคู่บินสู้รังฟังเสียดขาน

คงเห็นว่าตะวันลับไม่ช้านาน

ทั้งหมู่ผ่านผกผินบินลับไป

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

❀

ละอองน้ำกระเซ็นเย็นลมริน

ช่างหวานชื่นปนกลิ่นดอกไม้ไหน

ถ้าจะเป็นปทุมมาขอใดใด

แต่คงไม่ใช่กลิ่นแก้วเนออนวล

เพลานพาใจให้รั้นทด

แสนกำสรดเวลาไขไม่หวน

คิดถึงอดีตทำไมไซ้ที่ควร

อย่าเรรวนตั้งต้นก้าวต่อไป

แม้จะพลัดวันนไซ้สิ้นหวัง

วันนยังสิ้นสุดได้ไหน

ความเข้มแข็งที่เปล่งจากดวงใจ

คงสู้ไหวอรุณรุ่งของพรุ่งนี้

ซึ่ ง ไ ต้ กั ต

เครื่องบินเริ่มลดระดับลงทำให้เห็นสนามบินอยู่ต่ำลงไปเบื้องหน้า ผมค่อยตื่นจากภวังค์และจัดการรัดเข็มขัด
เข้ากับเอว ไม่นานล้อทั้งคู่ได้แตะลงกับพื้นสนามอย่างปลอดภัย

ทันทีที่ก้าวออกจากประตูเครื่องบิน วูบแรกที่ผมได้สัมผัสคืออากาศอันหนาวเย็น และลมที่พัดมาจากทะเล ผมจึงกระชับ
คอปกเสื้อให้ได้ดีและเดินไปบนรถของสายการบิน

ผมมาห้องงคราวนมได้มาด้วยเรื่องธุระการงานอย่างเคย แต่มากับคณะท่องเที่ยวเพื่อผมจะได้สัมผัสเหตุการณ์เก่า ๆ ที่เกิดขึ้น
แก่ผม หลังจากนั้นผมก็ได้เข้าพักยังโรงแรมที่จัดเป็นที่พักของคณะท่องเที่ยวของผมนี้ พอเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและจัดธุระกับตัวเองเสร็จ
ผมก็ลงมาเดินเล่นเพื่อชมสภาพถนนของเมืองนี้

สุกฤษณ์ กฤษณะโยธิน

ห้องกึ่งภูมิสภาพเหมือนเมืองใหญ่ ๆ ทั่ว ๆ ไป เต็มไปด้วย
ผู้คนขวักไขว่ ตึกระฟ้า ห้างสรรพสินค้าขายส่งของต่าง ๆ มากมาย
เปรียบเสมือนตลาดใหญ่ของเอเชียที่คนมาติดต่อซื้อขายกันทุกชาติ
ทุกภาษาไม่แยกชั้นวรรณะ เต็มไปด้วยการงานและธุรกิจเพื่อเงิน
เพียงอย่างเดียว ผมเดินดูสินค้าต่าง ๆ ไปเรื่อยซึ่งมีทุกชนิด ชำราคา
ก็ไม่แพง เพราะเป็นเมืองท่าปลอดภาษี แต่ผมยังไม่มีโครงการจะซื้อ
อะไร นอกจากเดินดูด้วยความเพลิดเพลิน จนกระทั่งเย็นผมก็
กลับมาเพื่อรอเวลานัดทานอาหารค่ำพร้อม ๆ กับคณะที่ห้องอาหาร
ชั้นตึกฟ้าของโรงแรม

ในห้องอาหารผมเลือกที่นั่งใต้โถงแห่งหนึ่ง และผมก็ได้
แนะนำตัวเองพร้อมทั้งได้รู้จักกับเพื่อนร่วมคณะท่องเที่ยวกับผม
ซึ่งแต่ละคนก็มาเพื่อหวังท่องเที่ยวหรือซื้อของตามความประสงค์ของ
แต่ละคน แต่คนที่ผมสนใจที่สุดก็เห็นจะเป็นหญิงสาว ที่นั่งข้าง ๆ
ผมนี่เอง ซึ่งผมได้ทราบชื่อ "ไสลลา" ที่ผมสนใจคงเป็น
เพราะหล่อนทำทางเจียบ ๆ และแววตามีประกายเศร้าแฝงอยู่ก็ได้
"ลองเปิดปากกึ่งนี้ซิครับ เขาทำอร่อยมาก" ผมกล่าวกับ
ไสลลา พลาถเลื่อนจานไปให้เพื่อว่าจะได้ตักได้สะดวก
"ขอบคุณค่ะ" หล่อนยิ้ม พลาถกล่าวคำขอบคุณ

จากนั้นผมก็ได้สนทนากับหล่อนอีกถึงเรื่องต่าง ๆ ตาม
มารยาทหลังจากเสร็จการรับประทานอาหารค่ำแล้ว เจ้าหน้าที่ของ
บริษัททัวร์ ก็ประกาศให้ทราบว่ามีพร้อมกันเพื่ออาหารเข้าเวลา
๗ โมงครึ่ง เสร็จแล้วผมก็กลับไปห้องพักเพื่อจะได้พักผ่อน

เช้านรุ่งขึ้นเมื่อผมเข้าไปในห้องอาหาร ก็เห็นไสลลา
นั่งอยู่ก่อนแล้ว เมื่อหล่อนเห็นผมก็ทักขึ้นว่า

"เมื่อคืนหลับสบายดีหรือคะ"

"ไม่หรือครับ มันผิดที่หลับ ๆ ตื่น ๆ ทั้งคืนเลย"

เสร็จจากอาหารเช้าเราก็ไปขึ้นรถของบริษัท ที่จะนำไปชม

สภาพต่าง ๆ ของฮ่องกง พอดีกับไสลลามาคคนเดียวไม่มีเพื่อน ผม
จึงชวนให้มานั่งด้วยกันเพื่อจะได้เป็นเพื่อนคุยระหว่างทาง

"คุณมาฮ่องกงเป็นครั้งแรกหรือคะ" หล่อนถามขึ้น

"เคยมาแล้วครับ แต่ไม่ได้มาเที่ยว มาติดต่องานเสร็จแล้ว
กลับเลย ยังไม่มีโอกาสเที่ยว"

"ก็ยินดีนะคะ ดิฉันเพิ่งมาครั้งแรกเลย"

รถนำเที่ยวพาเราออกนอกเมืองเพื่อจะไปดูเขตเช่าแผ่นดิน
ของอังกฤษจากจีนแดง สภาพถนนที่อยู่นั้นก็ดีกว่าที่อังกฤษ
ทำได้ทำไว้ พื้นที่ส่วนมากเป็นภูเขาแต่ถนนก็ตัดเลียบเชิงเขาไปทำ
ให้เกิดทิวทัศน์สองข้างทางอันสวยงาม

“... ๔๔ ๔๕
ทนพทเป็นภูเขาส่วนมาก เป็นเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ตัดถนน
คงลำบากนะคะ แต่ถนนเขาก็เรียบดีจริง” หล่อนถามทำลาย
ความเงียบขมมา

“ครับ เพราะมันสูง ๆ ต่ำ ๆ เขาเลยตัดถนนเรียบ ๆ ที่
กรุงเทพฯ พทที่เรียบ ๆ เลยต้องตัดถนนขรุขระไว้เสียบ้าง” ผมหยุด
เข่าให้

ถึงแม้จะออกนอกตัวเมืองแล้ว แต่ก็ยังมีคนปลูกบ้านกันอยู่
เป็นระยะ ๆ แสดงถึงความคับแคบของเนื้อที่ เมื่อเทียบกับประชากร
หลังจากรถแล่นไปได้สักครู่ก็ไปหยุดในโรงแรมทันสมัยแห่งหนึ่ง
ซึ่งตั้งอยู่ริมอ่าวอันสวยงามเพื่อให้คณะท่องเที่ยวลงถ่ายรูป และ
พักหาเครื่องดื่มรับประทาน ผมก็ลงจากรถมายืดเส้นยืดสาย ส่วน
ไศลาภานันเดินไปริมเขื่อนซึ่งต่ำลงไป เป็นทะเลสีเขียวครามไปจน
จรตภูเขาก้อก้าน ลมหนาวพัดมาเอื่อย ๆ

“ถ่ายรูปไปหมดครับ ตรงนี้สวยมากนะ” ผมถามหล่อนขึ้น

“โอ! ดีซิคะกำลังว่าจะหาใครช่วยถ่ายรูปให้เลย ดีฉัน
ลืมเอากล้องมาเสียด้วย แล้วจะใช้ฟิล์มให้นะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมมีฟิล์มมาแยะครับ ตรงนี้ นะครับ
เดี๋ยวผมจะนับสาม”

ผมก็บันทึกรูปของไศลาภลงบนแผ่นฟิล์ม เสร็จแล้ว หล่อน
ก็ถามขึ้นว่า

“อ้าว แล้วคุณไม่ถ่ายหรือคะ มาทางที่ถ่ายไว้ซิคะ มาดิฉัน
จะถ่ายให้”

“ครับขอบคุณครับ” ผมรับคำ

จากนั้นไม่นานเราก็ออกเดินทางต่อไป

“ต่อไปเราจะพาท่านไปยังเขตพรมแดนที่ติดต่อกะหว่าง
เขตเข้าของอังกฤษกับของจีนแดงซึ่งจะอยู่ต่อไปข้างหน้าประมาณ
๓๐ ไมล์” เสียงเจ้าหน้าที่นำเที่ยวประกาศทางไมโครโฟนรถยนต์

สักพักใหญ่ ๆ คณะของเราก็ไปถึงยังจุดหมาย ณ ที่นี้มี
ทหารอังกฤษตั้งค่ายอยู่ที่พรมแดนซึ่งต่อไปเป็นถนนติดต่อกะต่อไปยัง
แผ่นดินใหญ่ของจีน ผมก็ขึ้นไปยังเนินเขาเพื่อจะมองไปในเขต
แผ่นดินใหญ่ ซึ่งมีแม่น้ำเป็นเขตกันเท่านั้นเอง แผ่นดินใหญ่ก็มี
สภาพเหมือนทั่วไปของเขตที่อังกฤษเข้าไว้ มีการทำนา และใน
แม่น้ำก็มีเรือตรวจชายฝั่งของจีนแดงวิ่งเป็นระยะ

สักครู่ เราก็ออกเดินทางต่อไป ไศลาภได้นำของที่ระลึก
จากพรมแดนที่ขอมมาอดผม เป็นของกระจุกกระจิกซึ่งนักท่องเที่ยว
เที่ยวชอบซื้อ แล้วรถนำเที่ยวก็พาเราย้อนกลับเข้ามาในเมือง โดย

กลับคนละทางกับทางเก่า ซึ่งมีทางรถไฟตัดผ่านไป ทางรถไฟนั้นสามารถติดต่อกับแผ่นดินใหญ่ได้ ถนนสายนี้ก็เหมือนกับสายอื่นคือเลียบชายเขาไป รถเราแล่นไปตามถนนซึ่งต้องผ่านอุโมงค์สำหรับรถยนต์ที่เจาะผ่านภูเขา สองข้างทางมีผู้คนอาศัยอยู่ไม่ขาดระยะ แสดงถึงความหนาแน่นของประชากร เราผ่านอ่างเก็บน้ำซึ่งรัฐบาลเพิ่งสร้างใหม่ ใช้สำหรับกักน้ำฝนแทนที่จะขุดจากจำนวนมากดังเช่นปัจจุบัน จนกระทั่งถึงเวลาอาหารกลางวัน รถก็มาถึงยังภัตตาคารเพื่อจะรับประทานอาหาร เสร็จจากอาหารกลางวันผมก็มีเวลานิดหน่อยก็ออกเดินดูร้านแถว ๆ นั้น แต่ก็ไม่ได้ซื้อของสิ่งใด แล้วคณะของเราก็เดินทางต่อไปยังเกาะฮ่องกงคืออีกฝั่งหนึ่ง ต้องข้ามทะเลไปประมาณ ๑ ไมล์

“ที่ต่อไปที่เราจะพาท่านไปชมก็คือ ไปชมทิวทัศน์ของเกาะฮ่องกงจากยอดเขาที่สูงที่สุดของฮ่องกง การข้ามจากฝั่งเกาลูนนี้ไปยังฝั่งฮ่องกง เมื่อก่อนเราข้ามได้แต่ทางเรือ แต่ทางรัฐบาลเพิ่งสร้างอุโมงค์ลอดทะเลเสร็จ เราจึงจะผ่านทางนั้นซึ่งอุโมงค์นี้ยาวประมาณ ๑ ไมล์กว่า ๆ” เจ้าหน้าที่นำเที่ยวประกาศเพื่อให้คณะท่องเที่ยวทราบ

ไม่นานคณะของเราก็ขึ้นไปปรากฏตัวอยู่บนยอดเขาที่สูงที่สุดของฮ่องกงหรือ Victoria Peak จากที่นี่เราสามารถจะเห็นทิวทัศน์ของฮ่องกงโดยทั่ว อากาศที่นั่นหนาวกว่าข้างล่าง ผมงกับไสลลาญได้ถ่ายรูปกันที่นั่นหลายรูป แล้วเราก็กังจาก Victoria Peak ไปยังสวนไอวี่บูนไอวี่ อันเป็นสวนที่มีรูปปั้นมากมาย ซึ่งเจ้าของเป็นเจ้าของบริษัทยาหม่องตราเสือ ทนก็ไม่มื่ออะไรแปลก คือเหมือนกับสวนที่สิงคโปร์เมืองแห่งความหลังเก่า ๆ ของผม ผมรู้สึกแปลบเข้าไปในอกเมื่อคิดถึงความหลังเก่า ๆ จนกระทั่งกลับมาขึ้นรถเพื่อจะเดินทางต่อไป

“ทำไมเงียบไปล่ะคะ หรือไม่สนุก” ไสลลาญถามผมหลังจากสังเกตเห็นว่าผมเงียบไปนาน

“เปล่าครับ กำลังคิดอะไรนิดหน่อย” อากาศใกล้เวลาเย็น เริ่มหนาวขึ้น คณะของเราก็ไปยังอ่าวเวอดิน เพื่อจะไปพักรับประทานอาหารค่ำที่นั่น เมื่อไปถึงอ่าวเวอดินก็ค่ำแล้ว ภัตตาคารนี้เป็นภัตตาคารลอยน้ำเราต้องข้ามเรือจ้างไป น้ำในอ่าวเกือบจะนำทางหมดเริ่มส่งกลิ่นเหม็น เพราะเป็นที่อยู่ของชาวเรืออย่างหนาแน่น อาหารค่ำนี้เป็นอาหารทะเล

สด ๆ ทำให้รู้สึกดีขึ้น พอเสร็จผมก็เดินชมรอบภัตตาคารกับ
ไศลาภ มาหยุดเอาตรงโรงครัว

“คุณน้าครับที่เรากินเมื่อตะกี้มาจากไหน” ผมชี้ไปยังข้างเรือ
ซึ่งแขวนกรงใส่ปลาทะเล ปูทะเล และกุ้ง ไว้ตั้งแต่ละอย่าง
ยังเป็น ๆ

“ตายจริง พวกนี้ต้องคอยรอความตายอยู่ตรงนี่เอง ดูซิคะ
พวกแบกพวกนี้ไปซื้อตัวที่เขาต้องการ น่าสงสารจริง” เธอบอกพลาง
ชี้ไปยังกรงริมสุดซึ่งมีนักท่องเที่ยวกำลังเลือกและบอกกับพนักงาน

ขากลับเราก็นั่งเรือจ้างกลับจากภัตตาคารไปยังรถ ซึ่งรอบ ๆ
เรือของพวกเรามีเด็กจน ๆ พวกนี้มาขอเศษสตางค์ ซึ่งแต่ละคน
ถือกระดาษและมีความหวังไว้มาก เมื่อพวกเราโยนเงินเหรียญไป
ก็จะรับได้โดยไม่มีกรตกน้า แล้วคณะของเราก็กลับไปยังโรงแรม
กว่าจะถึงก็ตกแล้ว

“พรุ่งนี้เช้าเจอกันนะคะ สวัสดิ์ค่ะ” ไศลาภกล่าวลาผม
ที่ห้องลอบบี้ของโรงแรมก่อนจะจากกัน

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากอาหารเช้าแล้วคณะของเราก็ก่อ
เดินทางไปยังท่าเรือ เพื่อจะนั่งเรือไฮโดรฟอยล์ ไปยังมาเก๊า

อาณานิคมของโปรตุเกส แล้วไฮโดรฟอยล์ก็นำคณะเราออกเดินทาง
ไปยังที่หมาย

“บนน้ลมแรงจังเลยหนาวจนสั่น หนาวไหมคะ” ไศลาภ
ถามผมขึ้น พร้อมหันมองมาทางผม ซึ่งวันนี้เธออยู่ในชุด
เดินทางสวยเก๋ และมีโอเวอร์โค้ดอึดตัว แต่สังเกตเห็นว่าเธอยังหนาว
จากผิวแก้มอันแดงระเรื่อด้วยลมหนาวของเธอ

“ไม่เท่าไรหรอกครับพอทนได้ เรือแล่นเร็วมากนะครับ”

เรือพาเราแล่นออกไปไกลออกไปในท้องทะเล ซึ่งมองเห็นแต่
แผ่นน้ำทั่วไปหมด

“ผมยังไม่ทราบชื่อเล่นคุณไศลาภเลยครับว่าชื่ออะไร ผมชื่อ
เล่นชื่อต๋อยครับ” ผมถามหล่อนขึ้น

“ชื่อ ‘นก’ ค่ะ” หล่อนหันมาตอบผมแล้วยิ้มอาย ๆ

“งั้นต่อไปขอผมเรียกว่า ‘นก’ นะครับ”

“ค่ะ”

มาเก๊า เป็นเมืองเล็กๆ ซึ่งเกือบไม่เป็นที่น่าสนใจเลย นอกจาก
มีบ่อนคาสิโนอันลือชื่อ คณะของเราไปรับประทานอาหารกลางวัน
ที่โรงแรมลิสบอนก่อน แล้วจึงออกชมเมือง และไปยังบ่อนการพนัน

“คุณนงจะลองเสี่ยงโชคไหมครับ” ผมถามหล่อนในสถาน
คาสีโน

“ว่าจะลองค่ะ ไหน ๆ ก็มาแล้ว เล่นอะไรดีล่ะคะ”

“ผมว่าลองไปตุกลู่มั่นดีกว่า รู้สึกว่าจะเล่นรูเล็ตกัน”

วันนั้นว่าจะเป็นโชคคี่ของผมก็ว่าได้ เพราะผมรวยจากการ
เล่น ไม่ว่าจะเล่นอะไรก็ดูเหมือนจะได้เสียทั้งนั้น ทั้ง ๆ ที่เล่น
สนุก ๆ เท่านั้น ส่วนไศลาภเสียนิดหน่อยก็เล็กและดูผมเล่น
จนกระทั่งได้เวลากลับ ผมก็ได้มาหลายร้อยเหรียญฮ่องกง

“คุณโชคคี่จังนะคะ เล่นอะไรก็ได้หมดเลย”

“วัน^{นี้}ดวงผมอาจจะดีก็ได้ครับ แต่ผมก็ว่าไม่ค่อยชอบนัก
เขาว่า lucky in game มักจะ unlucky in love ไข่ไหมครับ”

“มันก็ไม่แน่ปะคะ ภาซิคเขาวางกันมาอย่างนั้นเอง” หล่อน
ตอบยิ้ม ๆ

แล้วคณะของเราก็กลับมายังฮ่องกงตามเดิม จนตอนค่ำก็
มีการเลี้ยงอาหารบนไนท์คลับลอยน้ำรอบเกาะฮ่องกง ซึ่งเป็นเรือ
ขนาดใหญ่มีถึง ๓ ชั้น ทำเป็นคลับมีอาหารและดนตรี และยังมีโชว์
มาแสดงด้วย เมื่อคณะของเราบนมาเรียบร้อยแล้วก็ออกเล่นรอบเกาะ
ฮ่องกงในเวลาค่ำ ดนตรีเล่นในจังหวะเย็น ๆ ไปเรื่อย จนอาหาร

ค่ำเรียบร้อยก็มีโชว์ ซึ่งผมก็ไม่ค่อยสนใจเท่าไร จึงออกเดินไปทาง
คาเฟ่ท้ายเรือ มีลมพัดเอื่อย ๆ ประกอบทั้งท้องฟ้าก็แจ่มใสหน้า
สบาย ผมมาเกาะราวลูกกรง ตกลงไปในท้องทะเลอันดำสนิท
แลเห็นแต่พรายน้ำเป็นทางยาว ๆ จากการพุน้ำของโอบจอร์เรือ ผม
ยืนปล่อยอารมณ์ไปสักครู่ ก็มีคนเดินออกมาจากข้างใน

“อ้าว คุณนงไม่ฟังเพลงอยู่ข้างในหรือครับ”

“อยากออกมาเดินเล่นมากกว่า ตูบนฝั่งชั้คะแสงไฟเป็น
แถวเลยสวยจัง ราวกับสร้อยคอแน่นะ” เราเจ็บไปสักพักและเมื่อมอง
ไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้า

“บุหรืไหมคะ” ไศลาภเปิดกระเป๋าคะและหยิบของบุหรื
มาทางผม

“ขอบคุณครับ” ผมรับไว้ ๑ มวน แล้ว “นง” ก็เออมมือ
มาจ่อไลท์เตอร์จุดให้ผม

ผมยืนคุยอยู่กับเธอจนกระทั่งเรือกลับเข้าฝั่ง เราจึงไปขึ้นรถ
เพื่อจะกลับโรงแรม “พรุ่งนี้ ผมจะไปซื้อของฝั่งฮ่องกง คุณนง
จะไปไหนครับ” ผมถามในรถขณะกลับโรงแรม “นงก็ว่าจะไป
ฝั่งโน้นเหมือนกันค่ะ ไปด้วยกันไหมคะจะได้ไปเป็นเพื่อนกัน”

“ครับ ๙ โมงพบกันที่ห้องล็อบบี้ นะครับ”

วันรุ่งขึ้น ผมกับไสลาก็ข้ามเรือจากท่าข้ามไปยังฝั่งฮ่องกง เพื่อเลือกซื้อของกลับบ้าน จนกระทั่งเวลาอาหารกลางวัน เราก็มานั่งที่ห้องอาหารใหญ่แห่งหนึ่งเพื่อจะเข้าไปหาอะไรทาน แต่ปรากฏว่ามีคนเต็มเสีย

“แยจ้งเลย เต็มเสียแล้ว เห็นท่าจะต้องยืนคอยก่อน” เธอหันมาบอกผม

“คงต้องคอยครับ ร้านขายดีมาก”

“โต๊ะนั้นกำลังจะลุก เรารีบไปเถอะคะ เดี๋ยวคนอื่นจะนั่งเสียก่อน

คนที่โต๊ะในสุดชำระเงินแล้วออกมา เราทั้งสองก็รีบเข้าไปนั่งแทนทันที

“ต้องเล่นเกอคนตรกนี้อยู่เรื่อยเชียว” หล่อนกล่าวขึ้นหลังจากได้โต๊ะนั่ง แล้วไสลาก็สั่งอาหาร หลังจากเสร็จอาหารกลางวัน ผมก็เดินหาซื้อของต่อจนเย็นจึงได้กลับ

“ขอบคุณมากนะคะ ที่ช่วยถือของให้พะรุงพะรุงเชียว ส่วนมากเป็นของฝากคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“พรุ่งนี้ก็จะกลับแล้ว เย็นนั้นขอเป็นเจ้ามือบ้างนะคะ”

ผมกลับขึ้นไปจัดการธุระส่วนตัว และเปลี่ยนเครื่องแต่งกายในห้องพัก และเมื่อลงมาข้างล่างได้สักครู่หนึ่ง ไสลาก็ลงมาด้วยชุดใหม่อันสวยเก๋

“ไปที่ไหนกันทีละคะ”

“แล้วแต่คุณนักษิครับ ผมให้เจ้ามือเป็นคนเลือก

เธอหัวเราะเบา ๆ พรางบอกขึ้นว่า

“ลองอาหารฝรั่งเสสบ้างนะคะ นักอ่านพบในหนังสือ นำเที่ยวว่ามีร้านอาหารฝรั่งเสสอยู่ร้านหนึ่ง”

ไม่นานเราก็มาปรากฏตัวที่ MARSEILLE RESTAURANT ซึ่งเป็นร้านอาหารฝรั่งเสสเจียบ ๆ แห่งหนึ่ง บริเวณกิตติโตะอิหิ้งและจุดเทียนบน

บรรยากาศไม่เลวครับ” ผมบอกกับหล่อน

“ทานอะไรทีละคะ” เธอหันมาถามผม

“อะไรก็ได้ครับ คุณนกสั่งมาได้เลย ผมไม่ค่อยมีความรู้เรื่องอาหารชนิดนี้เสียด้วย”

“งั้นลองนี่นะคะ” แล้วหล่อนก็หันไปสั่ง Escargots Bourguignole ๒ ที่ พอกาแฟหลังอาหารแล้ว ผมก็ถามไสล่ากับ

“ยังไม่ค่อยคึกนัก ไปฟังเพลงต่อไหมครับ”

“คเหมือนกันค่ะ” หล่อนยิ้มและตอบรับ

ผมจึงพาหล่อนไปยัง Yellow Submarine ซึ่งผมทราบ
มาว่ามิตรคิด

“ดีม อะไรครีบ”

“Magarita ค่ะ”

ผมจึงสั่ง Magarita และ Brandy sour สำหรับผม

“ดนตรีเล่นคืนะครับ”

“อะไรนะคะ” หล่อนเอียงหน้ามาทางผม ขณะนั้นดนตรี
กำลังบรรเลงดังจึงทำให้ได้ยินไม่ถนัด ผมจึงต้องก้มไปจนซัดจน
สามารถได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ระบายออกมาจากเรือนผมของหล่อน
และบอกซาซัน

“ผมว่าดนตรีเล่นได้ดีมาก”

“ค่ะ”

เรานั่งฟังกันไปสักครู่หนึ่ง

“ต้ออกแก้วนะครับ แล้วผมก็จุดไลท์เตอร์สูบขึ้นเพื่อเรียกบริกร
มาจะได้ส่งเพิ่มอีก หลังจากนั้นเราก็นั่งคุยกันจนได้เวลาพอสมควร
จึงกลับ

รุ่งขึ้นก็ได้กำหนดเวลาที่คณะของเราต้องเดินทางกลับ แล้ว
นักเหล็กก็ทะยานขึ้นจากทางวัง หึ่งเกาะฮ่องกงไว้เบื้องหลัง เพื่อ
กลับไปยังกรุงเทพมหานครจุดหมายปลายทาง

“ต้องกลับไปทำงานอีกแล้ว มาครั้นสนุกจังเลยคะ”

“ครับ ได้พักผ่อนจริง ๆ”

“อ้อ! เกือบลืมไปนะคะที่อยู่ของนกเกือบลืมบอกคุณไปแน่ะ”
หล่อนยื่นนามบัตรเล็ก ๆ มาให้ผม

“ขอบคุณครับ แล้วเราคงจะได้เจอกันอีกในกรุงเทพฯ”

แล้วผมก็คุยกับหล่อนตลอดเวลาที่เหลืออยู่บนเครื่องบิน จน
กระทั่งเครื่องบินร่อนลงสู่ตอนเมืองอย่างสวัสดิภาพ

“สวัสดิ์ค่ะ แล้วพบกันใหม่นะคะ”

“ครับ แล้วผมจะติดต่อไป โชคดีครับ” ผมกล่าวลาหล่อน
ที่หน้าสนามบินก่อนจากกัน

หลังจากกลับมาจากฮ่องกง ผมก็กลับไปทำงาน แต่แปลก
ที่ว่าทำไมผมก็รู้สึกคิดถึงไสลลาขึ้นมาอีก ทั้ง ๆ ที่ใจผมก็ค้ำกับ
ตัวเองว่าคิดถึงหล่อนเพียงเพื่อนเท่านั้น แต่ความคิดผมก็อยากจะเห็น
หน้าหล่อน อยากจะคุยกับหล่อนทุก ๆ เวลา ผมเป็นเช่นนั้นจนเพื่อน
ร่วมงานผมคงสังเกตเห็น

“เฮ้ย ลอดลองดูไอ้ต้อยชิวะ ตังแต่กลับมาจากห้องกงวานน
มันใจลอย ๆ พิกลว่ะ”

“จริงชิวะ สงสัยทำหัวใจตกไว้ที่นั่นมั้ง เป็นอย่างไรบ้างวะ
สาวกแพ้ว” เสียงเพื่อนร่วมงานผมกระเซ้า ผมจึงรีบแก้ตัวไปแทน ๆ

“เปล่า่หรือกเฮ้ย อ้าวไม่มีอะไรหรือก คิคิเรื่องงานตะหาก”

“งานอะไรวะ ทำใจลอย แล้วทำตาข้ง อ้าวเรียกตังหลาย
คำไม่ได้ยิน ไปมีอะไรกับใครวะ”

“ไอ้ . . . . บอกว่าไม่มีก็ไม่มีชิวะ”

แล้ววันเสาร์ต่อมาที่มาถึง ผมก็โทรไปหาไสลลาภที่บ้าน

“บ้านสุขุมวิทคะ” เสียงสาวใช้รับโทรศัพท์ที่ตังลอดออกมา

“ขอพูดกับคุณนงน้อยครับ”

“รอสักครูนะคะ”

ผมถือหูโทรศัพท์รอสักครู่ก็มีเสียงใส ๆ ตังขึ้น

“นงน้อยคะ”

“คุณนงหรือครับ ผมต้อยพูดครับ”

“อ้อ คุณต้อยนี่เอง กำลังนี่อยู่เชียว ทำไมเงียบไปตังนาน”

“งานมันยุ่งครับ อ้า เตียวคุณนงว่างไหมครับ รูปถ่ายได้แล้ว
ผมจะเอาไปให้”

“ว่างคะ แต่มาถูกหรือคะ”

“คงถูกครับ หา ๆ ดู ตามที่อยู่คงถูก”

“คะ เตียวนงจะได้คอย”

ผมก็รีบแต่งตัว และขับรถไปหาไสลลาภทันที ไม่นานผมก็
มาถึงยังบ้านของเธอ ผมลงไปกตกริ่งที่ประตูสี่เหลี่ยม รออยู่สักครู่ก็มี
คนออกมา

“บ้านคุณไสลลาภ ใช่ไหม”

“ใช่ครับ” เสียงคนที่เดินออกมาตอบ

“ช่วยเปิดประตูหน่อยครับ ผมจะเอารถเข้า”

แล้วผมก็ขับรถเข้าไปข้างใน บริเวณบ้านกว้างขวางพอ
สมควรผมบังคับรถไปตามถนนโรยกรวดไปสิ้นสุดลงที่เทอเรสหน้าบ้าน
ซึ่งที่นั่นไสลลาภกำลังยืนอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน

“สวัสดิ์คะ มาเร็วจังจริง” หล่อนยิ้มพลาถก้าวลงมารับผม

“แค่นเองครับ รถไม่ค่อยติดด้วย”

“ขันท้างบนก่อนชิวะ” แล้วหล่อนก็พาผมเข้าไปในห้อง
รับแขก

“รอสักครู่ เตียวนงไปหาน้ำมาก่อนนะคะ”

“ครับขอบคุณ”

วันนี้ผมได้คุยกับหล่อนจนเย็น และไศลาภก็แนะนำให้ผมได้
รู้จักกับคุณพ่อและคุณแม่ของเธอ และยังได้ชวนผมรับประทานอาหารเย็นกับหล่อนอีกด้วย

พอรับประทานอาหารเย็นเสร็จ ผมก็คุยกับหล่อนจนได้เวลา
พอสมควร จึงได้ลากลับ

“แล้วมาอีกนะคะ” เธอกล่าวกับผม ก่อนผมจะออกรถกลับ
จากนั้นเป็นต้นมา ผมก็ได้สนิทกับหล่อนมากขึ้นทุกทีจน
แทบทุกเย็นผมต้องไปเป็นแขกประจำบ้านหล่อน ไปเที่ยวด้วยกันไปดู
หนังด้วยกัน ผมรู้สึกว่าเป็นช่วงเวลาที่เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของ
ผมอย่างมาก

แล้ววันหนึ่ง เมื่อผมไปหาเธอที่บ้าน ผมรู้สึกว่ามันเหมือน
ความสดชื่นเป็นพิเศษ

“เดี๋ยวไปคอนเมืองกับนกหน่อยนะคะ นกจะไปรับ ‘ใคร’
คนหนึ่ง ฟังจะได้โทรเลขเมื่อเช้านะคะ แล้วคุณก็จะแปลกใจ”

“เอ๊ะ ใครกันครับ”

“รอไว้ไปรับคือรู้ดีกว่าคะต้นเต็นต์” เธอหันมายิ้ม ๆ กับผม

ผมเก็บความสงสัยไว้ในใจ แล้วก็ขับรถไปคอนเมืองกับ
หล่อนเมื่อไปถึงยังมีเวลาเหลือ เพราะเครื่องบินยังไม่เข้ามาถึง ผมจึง
ขึ้นไปทานน้ำกันบนภัตตาคาร สกครู่ใหญ่ ๆ โฆษณาก็ประกาศมาว่า
เครื่องบินได้มาถึงเรียบร้อยแล้ว เธอจึงชวนผมลงมาคอยอยู่ที่ห้องผู้
โดยสารขาเข้า

ผู้โดยสารเริ่มเดินออกมา ผมเห็นเธอมองหาใครคนหนึ่งอยู่
รอนรอน แล้วเมื่อมีชายหนุ่มคนหนึ่งในสูทสีเทาเดินออกมาเธอก็
เห็นเข้า ก็วิ่งเข้าไปหาทันที

“พุดม” เสียงเธอร้องเรียกขาน ชายคนนั้นหันมาด้วยใบหน้า
ที่เต็มไปด้วยความปีติยินดี แล้วร้องออกมาว่า

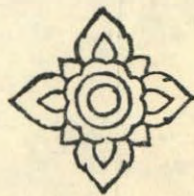
“นก”

ร่างทั้งคู่สวมกอดกันแน่น ผมรู้สึกตาเลายใจหายไปถนัด
แทบจะไม่รู้สึกตัว จนกระทั่งเธอนำชายหนุ่มคนนั้นตรงมายังผม
และแนะนำขาน

“นี่พุดม คู่หมั้นนกคะ” เพียงคำแนะนำตัวเพียงไม่กี่คำเอง
ก็ทำให้ผมตะลึงจนแทบจะทำอะไรไม่ถูก “พุดม” หันมายิ้มให้ผม
ผมก็กล่าวคำสวัสดิ์ ทักทายไปตามมารยาทแต่ใจผมขณะนั้นมันคง

ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แล้วเราทั้งหมดก็กลับไปย้งรถ ผมเชิญให้ทั้งคู่
นั่งข้างหลัง ส่วนผมจะขับให้ ถึงผมจะรู้แต่แรกแล้วว่า เราทั้งคู่คบกัน
อย่างเพื่อนเท่านั้น แต่ผมเองก็อดใจไม่ได้ที่จะกล่าวว่าผมรักเธอ
ขากลับใจผมหมดสนุกเสียแล้ว ยังได้ยินเสียงทั้งคู่คุยกันยังบาดใจผม
ผมนำคนทั้งคู่ไปส่งที่บ้านของหล่อน แล้วก็รีบขอตัวว่า ยังมีธุระ
ต้องทำ ต้องขอตัวกลับก่อน ไส้ลาภหันมามองผมอย่างแปลกใจแต่ก็

ไม่พูดว่าอะไร จากนั้นมาผมก็หาทางปลิดตัวออกจากหล่อน แต่ก็
ยังติดต่อกันแบบเพื่อน ในงานแต่งงานของหล่อน ผมก็ไปอวยพรด้วย
บ้านนี้เธอคงมีความสุขไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนผมนั้นก็ย้ายตัวเองออก
ทำงานต่างจังหวัด เพื่อว่ากาลเวลาจะทำให้ผมสามารถปลงใจคิด
ได้ว่า เธอผู้นั้นเป็นเพียง “เพื่อน” เท่านั้น แม้จะกินเวลานานแสน
นานก็ตาม.

GRADUATES SONG

Melody and Words

by F. Rico

CHORUS : VAJIRAVUDH, GOOD BYE,
'TIS TIME FOR ME TO GO,
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MANY THINGS TO DO:
WHAT WILL BE, WILL BE,
BUT I CANNOT FORGET YOU!

1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye ;
All your kindness I'll recall
Be I far or nigh.
Like a bird out of the nest
'Tis time I should fly
And in life to do my best.
Good bye, good bye, good bye!
2. Good bye to my laziness,
To my sports, good bye ;
I must use my cleverness,
I must my skill try.

'Tis high time to be a man
On myself rely,
I will do whate'er I can.
Good bye, good bye, good bye!

3. Good bye to this happy life
In the school, good bye ;
In the world's unequal strife
I must win or die.
But when I am far away
I won't fret or cry ;
I will follow the right way.
Good bye, good bye, good bye!
4. But before my last good bye,
Sorrowful and brave,
If I have been rude or sly
Your pardon I crave.
All the good you've done to me
In my heart does lie ;
Till my death your friend I'll be.
Good bye, good bye, good bye!
GOOD BYE!

ข้าพเจ้าใคร่จะเขียน

ชโลธร ผาโคตร

สิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าจะเขียนต่อไปนี้เป็นเรื่องจริง
ที่ได้ประสบมากับตัวเอง ตลอดระยะเวลา ๕ ปีเต็ม ๆ ใน
สถาบันที่ข้าพเจ้าศึกษาอยู่ ในช่วงเวลาเหล่านั้น ข้าพเจ้า
ได้มีความรู้สึกต่าง ๆ ในทางที่ดีและร้ายบางประการ
ที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น ที่แสดงออกมาในรูปของความ
จริงใจจากสามัญสำนึกที่แท้จริง อาจจะไม่มีใครเชื่อ
เหตุการณ์ต่อไปนี้อีกก็ตาม เพราะบางคนอาจจะคิดว่ามันไร้
สาระไร้เหตุผล และมันเป็นเรื่องที่ชวนให้ปวดหัว สำหรับ
คนคิดมากอย่างข้าพเจ้า ตลอดเวลาถ้ามีใครมาบอกว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนคิดมาก ถือที่รู้มานานมากเกินไป ไม่ยอม
พ่ายแพ้และหันหน้าเข้าหาความจริง ข้าพเจ้าก็ยอมรับกับ
คำพูดเช่นนั้น หรือมันไม่จริงสำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่
เข้ามาประดังอยู่ในหัวใจและหัวสมองของข้าพเจ้าตลอดเวลา
ถึงแม้จะไม่มีใครเชื่อเรื่องต่อไปนี้อีกก็ตาม ข้าพเจ้าขอให้
ทุกคนรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้าบ้างสำหรับเรื่องราว
ต่อไป

ข้าพเจ้าเข้ามาศึกษาในสถาบันแห่งนี้ ใจเพื่อจะมารับการ
ฝึกสอนทุกสิ่งทุกอย่าง ตามนโยบายที่ถูกจัดตั้งไว้ทุกประการ จาก

กมลสันดานฝังอยู่ในสายเลือดที่ร้อนระอุ ซึ่งถูกกลั่นกรองมาจาก
เปลวแดด สายลม และความเงิบเหงาของธรรมชาติในท้องทุ่ง
ใต้ผืนจำใจใจของข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าของร่างกายที่บอบบาง และ
เต็มไปด้วยผิวสีเข้มที่ละเอียดอ่อนเกินกว่าเด็กผู้ชายทั่วไป ความ
อ่อนแอไม่ได้ถูกแสดงมาเกินขอบเขตเพราะความคึกคะนองใน
บางครั้งได้เข้ามาปกปิดเสีย จากชีวิตเหล่านั้นท่ามกลางการเอาใจใส่
ดูแลของบุคคลหลาย ๆ คน ข้าพเจ้าก็ ได้มีชีวิตที่ไม่เคยได้พบกับ
การต่อสู้ การแข่งขัน การคบเพื่อน และการแสดงออกซึ่งความ
กล้าหาญ ข้าพเจ้ากลัวสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่น่าจะกลัว รวมทั้งการหลอกลวง
ซึ่งหลายคนขู่กันไว้ว่ามันมีอันตราย ประสาทต่าง ๆ ถูกหลอนหลอก
อยู่มากมาย ทั่วไปทุกหนทุกแห่งภายในดวงตาที่ไร้ความกล้า มีแต่
ความอ่อนแอและพ่ายแพ้ตลอดเวลา ใครต่อใครพากันตราหน้าว่า
ขบถลาคตาขาว และอะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่าง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้
สิ่งสู่เข้ามาอยู่ในตัวของข้าพเจ้าถึง ๑๓ ปีเต็ม ๆ ๑๓ ปีแห่งความ
เศร้าหมอง สำหรับหัวใจที่ไร้ความกล้า ความรักความอบอุ่นไม่
พอเพียง สำหรับอันตรายที่ไม่แน่ใจว่าความคุ้มครองเหล่านั้นจะได้
รับเสมอไปหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่เคยแน่ใจในความช่วยเหลือเหล่านั้น
ตลอดเวลา

มันเป็นการบัญชาจากเบื้องบนอย่างแน่นอน ในที่สุดข้าพเจ้า
ก็ต้องจากบ้าน จากคนที่เคยให้ความรัก ความอบอุ่น จากชีวิตที่
เคยเรียนไปเข้าเย็นกลับ จากทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยมีชีวิตอยู่ ก้าว
เข้ามาสู่ขอบเขตที่มืดซิดและแน่นอนหนา เข้าไปอยู่ในโอของ
ความเข้มข้ม ในการต่อสู้เพื่อความคงอยู่ ข้าพเจ้าได้เข้าพบกับระบบ
ต่าง ๆ ที่เก่าแก่และมั่นคง มันเป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความท้อแท้
และเบื่อหน่าย ในที่สุดก็กลับกลายเป็นความชิงชัง ผู้ที่อาวุโส
กว่าย่อมมีสิทธิเหนือกว่าผู้ที่มาใหม่ทุกประการทุกด้าน เขาจะทำ
ทุกสิ่งทุกอย่างตามเขาปรารถนา บางครั้งมันอาจจะเกินเลยไปบ้าง
แต่มันก็เป็นสิ่งที่เขาพอใจและต้องการ ไม่เคยมีใครกล้าเป็นปรปักษ์
กับเขาเหล่านั้น เขาอยู่มานาน จนเขาคิดว่าเขาเป็นใหญ่กว่าใคร
ทุกคน ยิ่งในระยะปีแรก ๆ ของการเข้ามาอยู่ใหม่ จากนั้นสี่ที่เป็น
อิสระ ตั้งแต่เด็กไม่เคยมีใครมาเป็นใหญ่ หรือครอบครองชีวิตได้
ความถือดีและหยิ่งทง ความโอหังได้สร้างความลำบากและก่อกุศล
ปมด้อยในตัวเองขึ้นมา มันคล้ายกับจะเป็นผลที่คอยทิ่มแทงและ
บาดหัวใจตลอดมา

จากเปลวแดดในตอนเย็นที่กำลังจะละลายหายไปในความมืด
ของสนธยา ความร้อนระอุกำลังคลายออกจากทุกหย่อมหญ้าบนพื้นดิน

เสียรองเท่านั้นบ่อย ๆ คู่ กำลังวิ่งเหยียบลงบนพินดันทที่แสนกระต้าง
มันคล้ายกับเป็นการฝึกรอยจารึกของคำว่าอดทน เข้มแข็งและ
กล้าหาญอยู่ตลอดเวลา เหงื่อที่ไหลซึมจากบนใบหน้าทั่วไปถึง
แผ่นหลังตลอดจนไปถึงหัวเข้าถูกกลิ่นออกมาตามผิวหนังอย่างไม่หยุด
ยั้ง เขากำลังจะระบม สมองกำลังมันงง ใจมันหวิวเหมือนกับจะขาด
ลอยออกไป เหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยเกินไปสำหรับชีวิตเช่น
ข้าพเจ้า วิ่งตลอดเวลาไม่มีคำว่าหยุดพัก สำหรับคนที่จะถูกสร้าง
ให้เป็นคนแข็งแรงและอดทน ต้องเป็นผู้ที่มร่างกายสมบูรณ์ เพื่อ
ต่อสู้ไปในอนาคตในการเป็นผู้นำที่ดี การฝึกหัดแบบใหม่ ได้ถูกมี
ขึ้นในบริเวณพนาพญาสี่เขี้ยวแกมเหลืองอ่อนผืนใหญ่แห่งนี้ คุณมันก็
แปลกไม่น้อยสำหรับการกระทำแบบนี้ หลาย ๆ คนที่หน้าใหม่ไม่
อยากพบกับเหตุการณ์เหล่านี้แน่นอน มันเป็นความหวาดกลัวสำหรับ
เด็กเช่นข้าพเจ้ามากที่สุด ความรุนแรงใหม่ ๆ เริ่มเกิดขึ้นพร้อมกับ
การทรมาณเล็ก ๆ น้อย ๆ มันแผ่กระจายในรูปแบบของการกระทำเพื่อสร้าง
เสริมกับพลาณามัยที่อุดมสมบูรณ์ มีอยู่ไม่น้อยคนที่ยอมรับว่าการ
กระทำเช่นนั้นนั้นสนุกสนานมากที่สุดที่เขาเคยประสบมา แต่มันดู
รู้สึกว่ามันช่างร้ายกาจแสนดีสำหรับการกระทำแบบนี้ แต่ในที่สุด
ถ้าอีก ๓ หรือ ๕ ปีข้างหน้าหรือเลยไปตลอดชั่วชีวิตของพวกเขา

เราจะต้องรู้สึกเสียดาย เสียใจ และไม่มีความลืมนิดที่เหล่านั้นได้อย่าง
แน่นอน เขาจะต้องเหม่อมองออกไปตามสนามหญ้าที่กว้างใหญ่
เหล่านั้น มองเห็นมโนภาพในอดีตที่เคยอยู่เคยทำและอยากจะมีชีวิต
ในวัยเด็กใหม่ อยากจะปรับปรุงและเริ่มเข้ามาอยู่ในสถาบันอีกครั้ง
หนึ่ง เพื่อที่จะเริ่มทุกสิ่งทุกอย่างให้มันมีความดี ความสามารถ
ในการที่จะเป็นผู้นำสำหรับอนาคตต่อไป พวกที่ยอมรับว่าเจ็บปวด
ในอดีตพวกที่ว่ามันมันมัน มันทรมาณ อยากจะเลิกและก็พยายามจะ
หลบหลีก แต่ต่อไปจะได้รับสิ่งเหล่านั้นอีกไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับเลย
นอกจากนี้ก็ยังจะได้รับความอับอาย ความไม่สมหวัง และมัน
ก็เป็นจริงสำหรับตัวข้าพเจ้า แน่ละทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ไม่ผิดไป
สำหรับสิ่งเหล่านี้ คุณมันช่างเป็นความคิดผิดในตอนเริ่มเสียทีเดียว
บางอย่างข้าพเจ้ายอมรับว่ามันน่าเคารพบูชาและยกย่องมาก

ชาติที่มีการศึกษาที่ถูกระเบียบและมีแบบแผนที่ดี นโยบาย
ที่วางเอาไว้อย่างละเอียดสุขุมของผู้มีกำลังปัญญาความสามารถ
จะช่วยส่งเสริมเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มในทางที่จะเป็น
นักสร้างสรรค์ นักก่อการและนักพัฒนา ความเป็นผู้ที่มีความจริงจัง
ต่อไป สำหรับอนาคตในภายภาคหน้า จะช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เขาได้ตรองไว้ประสบกับความสำเร็จอย่างแน่นอน

ความผ่อนคลายในตอนบ่าย หลังจากขมกั้ขมมันในการใช้สมองมาตลอดเวลาจะถูกความไพเราะจากเสียงเพลงในช่วงทำนองต่าง ๆ กันมาทำลายเสีย เพลงที่ไม่มีทำนองจากกลางสระใหญ่มีความแปลกหูไม่น้อยจากลีลาการเล่น บางครั้งจะแตกกัมปนาทขึ้นจากเสียงกลองโບใหญ่พร้อมกับเสียงแตรสดุดีและกระซางอย่างกระชั้น และในที่สุดมันก็จะรีบหรือลงด้วยเสียงบี๊เล็ก ๆ คล้ายกับว่ามันจะเริ่มมาจากเสียงคลื่นบ้าที่กำลังพัดกระหน่ำอยู่ท่ามกลางท้องทะเลใหญ่ ในคืนวันที่ฝนฟ้าตกหนัก มันกระหน่ำมาอย่างไม่หยุดยั้ง เสียงฟ้าที่กระหึ่มมาอย่างหนักหน่วง มาสงบลงในตอนเช้า ในขณะที่เปลวแดดอ่อนของดวงตะวันเริ่มไล่เลียต้นหญ้าที่มึนคราบละอองน้ำเกาะอยู่ตามสุ่มทุ่มพุ่มไม้ ในขณะที่ด้วยกับเสียงนกชนิดต่าง ๆ หลากหลายสีกำลังทยอยโບยบินกันออกจากรวงรัง เสียงเพลงเป็นที่มาแห่งความเพ้อฝันมันมักสร้างทุกสิ่งทุกอย่างให้เข้ากับธรรมชาติ และโลกให้สวยงาม แต่ในบางครั้งเบื้องหลังตึกสีขาวที่ตั้งตระหง่านอยู่ริมสระใหญ่ อาจจะมีเสียงเพลงแห่งความเศร้าคือโยลิตแดนเข้าสู่อุสรพรสิ่งต่าง ๆ อย่างโหยหวนและเศร้าส่งตของบรรยาภาศในตอนนั้น เสียงเครื่องสายต่าง ๆ ที่สี่และตีออกมาเหมือนกับว่าจะเป็นการมาเรียกร้องความสุขและความ

รื่นเริงต่าง ๆ ให้ออกไปจากตัวมันเอง เสียงนั้นพยายามจะเรียกร้องเอาน้ำตาให้ออกมาจากดวงตาของลูกผู้ชายที่ขมขึ้ง เสียงนั้นยังคงจะพยายามบรรเลงต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง คนที่มีอดีตต่าง ๆ กัน ยามเมื่อระลึกถึงอดีตนั้นด้วยเสียงเพลงแห่งความหลัง บางครั้งใจจะยอมอย่างเป็นที่สุขอย่างบอกไม่ถูก แต่ในบางครั้งอีกเช่นกัน ยามเมื่อเขาได้หวนระลึกความเจ็บปวดที่ได้รับมาอย่างแสนลำเค็ญยังจำได้ดีแห่งความร้าวรานระหว่างกัน ความทรามานในชีวิตของเขา ความไม่สมหวัง การพลัดพรากจากกัน ในที่สุดมันก็กลายเป็นการชอกช้ำที่พบมา อยากจะตะโกนกับคนอื่นอีกหลาย ๆ คน บอกเขาว่าอย่าไปเล่นกับมันเลย มันยิ่งกว่าไฟนานาชนิด ถูกแล้ว มันเป็นนาผึ้งที่หอมหวานที่สุด แต่มันก็เป็นยาพิษที่ขมขื่นที่สุดด้วย

เสียงเพลงถ้ามันเป็นเพลงที่แสดงออกมาหลาย ๆ ด้าน ในด้านความไพเราะทั้งทางทำนอง เนื้อร้อง จังหวะ ก็จะเป็นเพลงที่ดีได้ แต่ในด้านหนึ่งข้าพเจ้าอยากจะบอกว่ามันก็น่าเคารพบูชาและก็น่าจะรักษาเอาไว้ตลอดเวลา สิ่งนั้นคือวัฒนธรรมของชาติที่เคยรุ่งเรืองและเกรียงไกรมาในอดีตของความป็นไทย ความเป็นผู้มีอิสระในด้านความรักชาติ เราต้องพยายามรักษากันไว้ตลอดไป ไม่ใช่มาทำลายด้วยการเมินเฉยหรือล้มเลือนเสีย มีอยู่หลายคน

พยายามจะทำเช่นนี้ ในการฟังวิทยุเพื่อพักผ่อน การหยุดพักของ
ความวุ่นวาย มาฟังเพลง การเลือกฟังเพลงทำไมจึงต้องเลือก
เสียงเพลงเริ่มต้นด้วยความว่างเปล่า แต่ต่อไปกลับมีที่วางทำนอง
แห่งความดุเดือดและรุนแรง มันคล้ายกับเป็นการทำลายประสาท
ทุกส่วนของผู้ที่อยู่ตลอดเวลา ทำไมเราจึงไม่ฟังเพลงของเรา
ชาวไทยที่มีความเยือกเย็นอ่อนช้อยของชาวตะวันตกที่รักษานบ-
ธรรมนิยมประเพณีไว้ อยากจะขายชาติให้ชาติของชาวผิวขาว
ตานาขาว ผมงทองเช่นนั้นหรือ เพลงที่ดังมาจากเสียงกลองที่เคาะ
อย่างไรستیของพวกที่เรียกตัวเองว่าเจริญแล้ว พวกเขาพยายามชักจูง
สิ่งที่เจริญแล้วเข้ามาในบ้านเราผสมผสานมากับความเลวร้ายในรูป
ต่าง ๆ กัน ถึงแม้ว่าบางครั้งเราจำเป็นต้องตัดมันทิ้งไปเราก็ต้องทำ
เราต้องทิ้งความเจริญเหล่านั้นไปเสีย เพราะถ้าเรานำมันเข้ามา
ในที่สุดความเก่าแก่ ความศักดิ์สิทธิ์ของเรา จะถูกบดขยี้ทิ้งเสีย
เขาเหมือนจะพยายามฉีกหัดให้เราเป็นสัตว์เลวร้ายประเภท ๔ เท้า
ชนิดหนึ่ง เราก็คงยอมรับว่าเป็นสัตว์เดรัจฉานประเภทนั้น บุคคล
ที่ชอบฟังเสียงเพลงเช่นนี้ เพลงประเภทเร้าร้อนมาจากเสียงเครื่อง
สายที่ตีตอกออกไปอย่างโจ่งม เสียงกลองกตค้น แต่ไร้ความหมายมีแต่
อารมณ์ความฟุ้งซ่าน ศิลปะของชาติเรากำลังถูกกลืน มันผิดหรือถูก

มันดีหรือชั่วเช่นใดข้าพเจ้าไม่อยากจะเห็นเพื่อนหลายคนเป็นสัตว์
ประเภทนั้น

สังคมที่มีการเข้าสังคมอย่างถูกต้องนั้น จะเป็นสังคมที่
ได้แท้ เรารักกันไม่ใช่ฉันท์ที่เพื่อนพ้องร่วมสำนักเดียวกัน แต่
เรารักกันเหมือนพี่เหมือนน้องร่วมบ้านเดียวกัน เรามีสื่อ
สื่เดียวกัน สีฟ้า—เงินมีแต่ความคมเข้มและคงอยู่ตลอดไป เรา
อาจจะไม่รู้จักมักคุ้นกันเลยก็ตาม บางครั้งเราอาจจะมีเรื่องกินใจกัน
ที่จะไม่สามารถหันหน้าเข้าหากันตลอดชีวิตเลยก็ตาม แต่เราก็จะ
ช่วยเหลือปกป้องคุ้มครองพี่ ๆ น้อง ๆ ของเราตลอดไป ในอนาคต
เราจะเห็นชีวิตไปคนละทิศละทาง และต้องจากกันไปในที่สุด
แต่ก็ต้องพบกันอีกแห่งหนึ่งในปรโลกที่มความรู้จักมักคุ้นสนิทสนม
กันเช่นก่อน เหมือนเมื่อมาแต่แรกเป็นพี่น้องกันทั้งสิ้น เราเคยต่าง
เข้าใจกันดีตลอดเวลาที่เราอยู่ร่วมกัน ถึงแม้ว่าเราเพียงพันธุกัน
ด้วยสายตาที่เมินเฉย แต่มั่นก็แฝงด้วยความเป็นมิตรแท้พร้อมทั้ง
หัวใจที่รอคอยตลอดเวลานาน เราจะไม่มีวันลืมกัน แม้ว่าโลก
จะปราศจากเสียงซึ่งความรัก ความเข้าใจที่ตอถอกันก็ตาม เราก็คง
ขอรัก รัก แม้ว่าจะไม่สมหวังในรักนั้นก็ตาม แต่ก็ขอรักกัน
ตลอดไปไม่มีวันเหือดหายไป.

Forty Years On

คำประพันธ์ดัดแปลงจากเพลงร้องของโรงเรียนสตรีวิ้ว

ทำนองของ E.E. Bowen

1. Forty years on, when afar and asunder
Parted are those who are singing today,
When you look back, and forgetfully
wonder,
What you were like in your work and
your play:
Then, it may be, there will often come
o'er you,
Memories of things like the tune of
a song,
Visions of boyhood shall float them
before you,
Echoes of dreamland shall bear them along.
- Chorus; Follow up! Follow up! Follow up!
Follow up! Follow up!
Till the fields ring again and again,
With the might of the thirty best men,
Follow up! Follow up!
2. Victories and defeats, rushes and rallies,
Bases attempted, and rescued and won,
Strife without anger, and art without malice,
How will it seem to you, forty years on?
Then, you will say, not a feverish minute,

- Strained the weak heart and the wavering
knee,
Never the battle raged hottest, but in it
Neither the last nor the faintest were we!
Chorus; Follow up! etc.
3. O the great days, in the distance enchanted
Days of fresh air, in the rain and the sun,
How we rejoiced as we struggled and panted.
Hardly believable, forty years on!
How we discoursed of them, one with
another,
Foretelling triumph, or balancing fate,
Loved the ally with the heart of a brother
Hated the foe with a vigourous hate.
- Chorus; Follow up! etc.
4. Forty years on, growing older and older
Shorter in wind, as in memory long
Feeble of foot, and rheumatic of shoulder
What will it help you that once you
were strong?
We're given bases to guard and belabour
Games to play out, whether earnest or fun;
Fight for the fearless, and goals for the eager,
Twenty, and thirty and forty years on!
- Chorus; Follow up! etc.

๒๑๑

ในที่สุดผลงานของเรา ก็ออกมาสู่สายตาของท่านทั้งหลายแล้ว ผลงานชิ้นนี้จะดีหรือไม่ก็ขอให้ขึ้นอยู่กับดุลยแห่งการพิจารณาของท่านผู้อ่านกันแล้วกัน แต่จุดมุ่งหมายของการทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็คงจะเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่นักเรียนรุ่นเดียวกันของพวกเรา และเพื่อเป็นการเผยแพร่เกียรติประวัติของ โรงเรียนอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราด้วย

หนังสือเล่มนี้ช้าเกินกว่ากำหนดเดิมไว้มาก ทั้งนี้ คณะผู้จัดทำก็ขอยอมรับผิดด้วยความเต็มใจ หากใครได้ทำงานชิ้นนี้แล้วก็คงจะรู้ว่าไม่ใช่ของง่ายเลย ทั้งเหนื่อยและหนักใจ แต่เราก็พยายามทำเพื่อให้อนุสรณ์ของเราเด่นที่สุด คณะผู้จัดทำขอเรียนให้ทุกท่านทราบว่าเราพยายามเลือกสรร และให้ความยุติธรรมในการจัดรูปเล่มอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยที่ไม่คิดถึงพวกหรือกลุ่มคณะใด การคัดเลือกรูป เรื่อง ตลอดจนรายละเอียดตอน ๆ พยายาม

ทำได้ด้วยความรอบคอบเป็นอย่างยิ่ง และหากการจัดสิ่งใดในรูปเล่มไม่เป็นที่สบอารมณ์กับใครก็ขออภัยด้วย.

รูปเล่มหนังสือจะไม่สำเร็จลงได้เลย หากไม่ได้รับความร่วมมือจากทุก ๆ ท่าน คณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณ คุณครูอุทุม รักษประจิต ที่ได้ให้ความกรุณาแนะนำและติดต่อสถานที่พิมพ์ให้ นายแพทย์อาจินต์ บุญเกตุ ที่ได้ให้ความกรุณาเอื้อเฟื้อสถานที่ในการจัดทำ คุณอำพัน ฉายางกูร ท่านเจ้าของและผู้จัดการโรงพิมพ์ไทยเขมรที่ได้ให้ความกรุณาแนะนำแนวการจัดรูปเล่ม และอำนวยความสะดวกในการจัดทำ ตลอดจน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทุกท่าน และเพื่อนร่วมรุ่นของเราที่ได้ให้ความร่วมมือและสนใจเป็นอย่างดี ซึ่งคณะผู้จัดทำจะอดจารึกไว้ไม่ได้.

สุดท้ายขอเรียนให้ทราบว่า “เราพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อโรงเรียน และอนุสรณ์แก่ วิทยารุช รุ่น ๔๕”

คณะผู้จัดทำ

สุรสิงห์ พรหมพจน์
ปกรณ์ อินทราวุธ
พิเศษศักดิ์ วัฒนศิริ
ทวีป กิตยาภรณ์

การประพันธ์
ถ่ายภาพ
ประสานงาน

สัจเดช ต้นวัฒน์	กรรมการ
สาธิต สุวรรณประกร	กรรมการ
สุกฤษณ์ กฤษณะโยธิน	กรรมการ
สุพจน์ สิริพันธ์	กรรมการ
ศรีโสภณ นาคอร่าม	กรรมการ
กิตติศักดิ์ สฟโขษชัย	กรรมการ
ชลอธร ผาโคตร	กรรมการ